53

Chương Kinh Tu Học

Đức Thầy Lương Sĩ Hằng

2010

Lời Đầu Sách

Bạn kính mến ,

Duyên lành tái ngộ , Trung Tâm Vô Vi Thủ Đô Washington - Hoa Kỳ ,hân hoan giới thiệu đến quý bạn quyển kinh sách tuyệt vời " 53 Chương Kinh Tu Học "của Đức Thầy Lương Sĩ Hằng.

Đây là một trong rất ít quyển kinh sách mà Đức Thầy đã ưu ái viết ra để lưu truyền cho hậu thế, nhất là cho những hành giả Tu Thiền Vô Vi.

" 53 Chương Kinh Tu Học " là một quyển kinh sách dung chứa một triết lý siêu việt. Chân lý tròn đầy,sáng tỏ. Tàng ẩn một phương pháp Tu Thiền theo phương án Đời Đạo Song Tu,mầu nhiệm ,linh hoạt.

Con người sống trên đời mãi mê vật lộn với tiền tài,danh vọng. Chạy theo ảo ảnh mà không thấy thế gian đô thị giả. Đến khi gần xuôi tay nhắm mắt ,mới giật mình thấy rằng còn có phần hồn theo sát một bên. Ngày tháng trôi qua chỉ nuôi dưỡng phần xác đầy tham ái. Không ai còn nhớ nhờ phần hồn mà con người mới có thể sinh hoạt trong đời sống thế gian. Tu Thiền là một thức ăn rất quan trọng cho phần hồn ,mà ít ai quan tâm đến.

Trong quyển kinh sách " 53 Chương Kinh Tu Học " , Đức Thầy Lương sĩ Hằng minh giải và hướng dẫn chúng ta hiểu rõ , biết cách nuôi dưỡng tâm thân. Giúp chúng ta kiến tạo một đời sống an vui,hạnh phúc trong hiện tại ,và tiến hóa phần tâm linh trong tương lai.

Đây là một món quà tâm linh quý báu ,chắc chắn quý bạn sẽ yêu thích. Mỗi lần đọc lại quyển kinh sách này, quý bạn luôn cảm nhận một luồng tư tưởng mới mẻ ,vì trình độ tâm linh của quý bạn đã được thăng tiến. Và đó là hiện tượng một viễn ảnh tươi sáng của quả địa cầu.

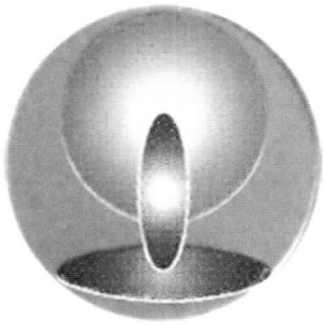
Kính chúc quý bạn được an hưởng những ngày tháng tuyệt vời và hạnh phúc bên gia đình và những người thân.

Nam Mô A Di Đà Phật
Vạn vật Thái Bình .

Kính bái,

Võ Quang

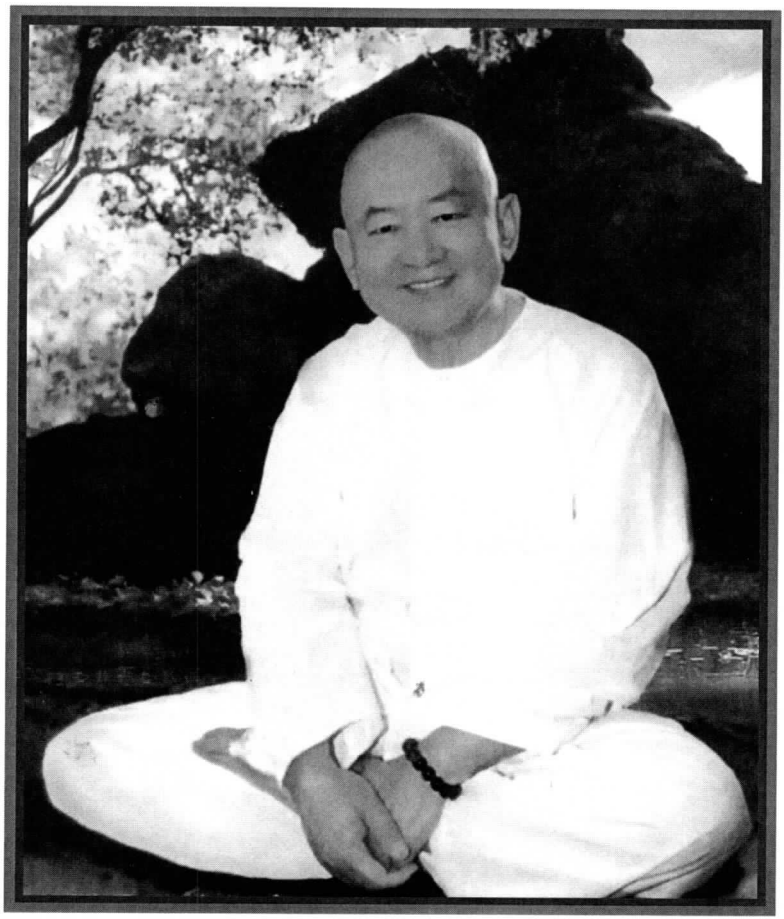
TRUNG TÂM VÔ VI
THỦ ĐÔ WASHINGTON – HOA KỲ
5909 Woodcutter Way
Columbia, MD. 21044
Tel: 410-884-5356
Email: voviwashingtondc@yahoo.com
www.vovimeditations.org
www.vovimeditation.net
www.vovi.org

KÍNH BIẾU

53 CHƯƠNG KINH TU HỌC được viết bởi Đức Thầy Lương sĩ Hằng.
Quyển Kinh Sách quý báu này được Kính Biếu Hoàn Tòan Miễn Phí .

Năm Canh Dần
2010

DUYÊN LÀNH

Duyên lành tự đạt ý chơn hành
Đen bạc tình đời chẳng tranh dành
Quí yêu Trời Phật tâm dứt khoát
Thành tâm tu luyện tự đạt thanh

Đức Thầy Lương sĩ Hằng
(ngày 29 tháng 10 năm 2000)

Vài nét về
Đức Thầy LƯƠNG SĨ HẰNG
(1923-2009)

Đức Thầy Lương sĩ Hằng sanh ngày 20 tháng 12 năm 1923 (tức ngày 13 tháng 11 năm Quý Hợi) tại Qui Nhơn tỉnh Bình Định,Việt Nam .Cha tên Lương Thâm, mẹ tên Lâm Thị. Gia đình đông con, 4 trai, 4 gái.Ngài là người Việt gốc Hoa, đã từng giữ chức vụ phụ tá giám đốc đặc trách thị trường cho công ty hóa học Getz Brothers & Co. (Hoa Kỳ) trước năm 1975. Ngài có vợ và 2 con gái nuôi. Đức Thầy Lương sĩ Hằng còn nghiên cứu thêm khoa châm cứu và đã chữa trị cho rất nhiều người.

Thời còn trai trẻ, Ngài thường đau ốm (đau tim và đau thận),nên có nghĩ chán đời. Nhiều khi Ngài muốn tự đi tìm cái chết thử coi linh hồn Ngài sẽ đi đâu và ra sao? Có lúc Ngài lại muốn lên núi tìm tiên học phép. Nhưng bản tánh ngang tàng , ít chịu tin tưởng những điều vô bằng cớ. Một hôm, có người bạn hướng dẫn Ngài đến diện kiến cụ Đỗ thuần Hậu để xem cụ chữa bệnh tà. Mặc dầu được mục kích những sự mầu nhiệm mà cụ Đỗ thuận Hậu đã thực hiện trước mặt Ngài ,nhưng Ngài chưa tin. Ngài tìm thầy thôi miên và thầy bùa đến thử cụ Đỗ thuần Hậu nhiều lần, để xem đạo pháp của cụ cao siêu đến mức nào. Sau khi thử thách,thầy thôi miên cũng như thầy bùa đều khuất phục trước quyền năng kỳ diệu của nhà tu lão thành này. Điển lực thôi miên,cũng như ảnh hưởng của bùa ngãi không làm gì nao núng được ông đạo già,mà trái lại những người đến tấn công cụ đều bị phản động lực của thôi miên và bùa ngãi làm đảo điên tâm hồn,phải hạ mình nài xin cụ ra tay giải cứu. Với đức tánh khoan hồng đại lượng,cụ dùng điển lành để giải cứu cho những người ấy, đồng thời thuyết phục họ trở về đường chơn tu đạo đức.

Trước sự kiện đó, Đức Thầy Lương sĩ Hằng mới ý thức được đạo cao siêu của cụ Đỗ thuần Hậu. Từ đó Ngài xin thọ giáo tu hành theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp mà cụ Đỗ thuần Hậu sẵn sàng truyền dạy cho Ngài.

Nhờ sự hâm mộ và cương quyết tu hành,nên chỉ trong ba tháng đầu công phu,Ngài đã thấy nhiều ấn chứng phi thường về phương diện sức khỏe lẫn tinh thần.Sáu tháng sau thì Ngài được xuất hồn và được tiếp dẫn đi học đạo trong cõi vô hình. Cụ Đỗ thuần Hậu tận tình dìu dắt Ngài từ đời lẫn đạo.Từ năm 1958 ,Ngài nối chí cụ Đỗ thuần Hậu mở rộng Pháp môn,quảng độ tất cả những ai thật tâm muốn tìm

đường tự cứu khổ và tự giải thoát,theo đường Phật Pháp mà cụ Đỗ thuần Hậu đã khai mở và truyền dạy cho Ngài .

Ngài rất khiêm nhường và từ tốn,không muốn bộc lộ sự chứng đắc đạo pháp siêu phàm của Ngài. Chúng ta có thể biết ít nhiều những quyền năng siêu phàm đó qua phương cách thuyết giảng của Ngài : ứng đối vô ngại hoặc qua cách tiếp dẫn bằng điển lực mầu nhiệm của Ngài. Có bạn tu hành tiến bộ, mở được con mắt thứ ba, xác nhận rằng xung quang Ngài luôn luôn có vầng hào quang sáng rực bao trùm ,cho nên những người ngồi gần Ngài ,dù có đau khổ phiền não đến đâu,cũng đều được cứu rỗi và tế độ, làm cho tâm hồn trở nên thơ thới nhẹ nhàng.

Sau năm 1975 , Đức Thầy Lương sĩ Hằng bị cầm tù 13 tháng tại Việt nam vì bị tình nghi làm do thám cho chánh phủ Hoa Kỳ trong thời gian trước năm 1975. Trong thời gian bị cầm tù,Ngài đã châm cứu chữa bệnh và dạy cho những người trong tù phương pháp Tu Thiền để đạt được sự thanh tịnh và sự thiện lành.

Với sứ mạng hoằng pháp, Đức Thầy Lương sĩ Hằng đã rời Việt Nam đến trại tị nạn Fabella, Philippine năm 1978. Ngài đã chữa bệnh cho đồng bào tại trại tị nạn và các viên chức người Phi. Nếu có ai phát tâm ủng hộ tài ,vật, Ngài lại đem giúp cho các trại tị nạn Bataan,Palawan và Fabella. Ngài cũng dành nhiều thời giờ thuyết giảng pháp Thiền Vô Vi cho đồng bào trong các trại tị nạn.

Ngày 19 tháng 12 năm 1979, Đức Thầy Lương sĩ Hằng đến định cư tại Montréal , Canada. Hằng năm theo lời mời của các bạn đạo Thiền Vô Vi , Ngài đã du hành thuyết giảng khắp nơi trên thế giới.Va` đã chủ tọa trong các buổi sinh hoạt trong cộng đồng Vô Vi như các khóa sống chung Hòa Bình , đặc biệt trong các ngày Tết Vô Vi và Đại Hội Vô Vi quốc tế từ năm 1982. Các bài giảng của Đức Thầy đã được lưu giữ trong các cassette, CD, DVD và cũng được các Hội Ái Hữu ,các trung Tâm Vô Vi in thành sách và kính biếu miễn phí.

Duyên đời tạm cảnh, Ngài liễu đạo vào lúc 20 giờ 50 ngày 23 tháng 9 năm 2009 tại Montréal, Canada. Hưởng thọ 86 tuổi đời. Để lại bao thương nhớ trong lòng bạn đạo Vô Vi trên toàn thế giới.

MỤC LỤC

Chương Kinh 1	1
Chương Kinh 2	5
Chương Kinh 3	12
Chương Kinh 4	18
Chương Kinh 5	24
Chương Kinh 6	30
Chương Kinh 7	36
Chương Kinh 8	42
Chương Kinh 9	48
Chương Kinh 10	54
Chương Kinh 11	60
Chương Kinh 12	66
Chương Kinh 13	72
Chương Kinh 14	79
Chương Kinh 15	85
Chương Kinh 16	91
Chương Kinh 17	97
Chương Kinh 18	103
Chương Kinh 19	110
Chương Kinh 20	112
Chương Kinh 21	117
Chương Kinh 22	123
Chương Kinh 23	129
Chương Kinh 24	135
Chương Kinh 25	141
Chương Kinh 26	147

MỤC LỤC

Chương Kinh 27	153
Chương Kinh 28	159
Chương Kinh 29	165
Chương Kinh 30	171
Chương Kinh 31	177
Chương Kinh 32	183
Chương Kinh 33	189
Chương Kinh 34	195
Chương Kinh 35	201
Chương Kinh 36	208
Chương Kinh 37	214
Chương Kinh 38	220
Chương Kinh 39	227
Chương Kinh 40	234
Chương Kinh 41	240
Chương Kinh 42	246
Chương Kinh 43	252
Chương Kinh 44	260
Chương Kinh 45	266
Chương Kinh 46	272
Chương Kinh 47	279
Chương Kinh 48	285
Chương Kinh 49	291
Chương Kinh 50	298
Chương Kinh 51	304
Chương Kinh 52	311
Chương Kinh 53	315

Chương Kinh 1

Chung vui nhơn loại khắp trần gian
Cố gắng tu tâm sửa bạc bàn
Nguyên lý sống động tùy duyên thức
Bình tâm thanh tịnh sống tâm an

"Chung vui nhơn loại khắp trần gian":

Nhơn loại đồng trong một nguyên lý hóa hóa sanh sanh, phải vui hợp mới tiến bước được.

"Cố gắng tu tâm sửa bạc bàn":

Cố gắng tu sửa nội tâm cho quân bình. Nhiên hậu mới bạc bàn nguyên lý, nắm đó mà tu tiến.

"Nguyên lý sống động tùy duyên thức":

Nguyên lý của Trời Đất lúc nào cũng sống động. Nếu chúng ta thanh tịnh, thì chúng ta hiểu được Trời, Đất và Đạo lúc nào cũng bình an.

"Bình tâm thanh tịnh sống tâm an":

Lúc đó tâm chúng ta quân bình thanh tịnh. Sống một cuộc sống an lành, có Trời, có Đất, có Đạo. Chung vui trong huynh đệ tỷ muội, sống trong có có không không mà tiến

hóa. Biết cơ thể là tạm. Tất cả mọi người giáng lâm xuống thế gian, một thời gian rồi cũng phải ra đi. Đi bằng cái gì? Đi bởi phần hồn. Phần hồn phải tu đạt tới quân bình, mới dứt khoát không bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh nữa. Mới thật sự tiến hóa đi lên thay vì đi xuống.

Vui trong sự thanh nhẹ của Trời Đất mà tiến hóa. Hiểu được cái nguyên lý có Trời, có Đất, có Đạo. Lúc nào cũng bình an. An vui trong sự đối đãi giữa con người với con người. Bộc lộ tình người sống động. Vui đẹp trong xây dựng tiến hóa chung. Hiểu được cái gốc gác của chính mình, không còn bỡ ngỡ.

Thành tâm tu luyện. Cần sự thanh tịnh mới tiến hóa, mới thật sự sáng suốt. Xây dựng cho cơ đồ tâm linh của chính mình làm chủ Tiểu Thiên Địa là cái thể xác. Phần hồn không sáng suốt làm sao làm việc được. Phần hồn phải thanh tịnh tức là sáng suốt. Quyết định việc gì cũng rõ rệt, không có hại cho chính mình, không có hại cho tất cả mọi người ở chung quanh, mới kêu là đạo đức.

Ở thế gian này chỉ có một đạo tình thương và đạo đức. Thương mình mới chịu tu, khai mở được thanh tịnh mới biết đạo đức. Biết con đường đi tiến hóa bằng cách nào cho thích hợp. Dễ dứt khoát không bị lưu luyến ở nơi cảnh tạm nữa. Lúc nào cũng vui trong thanh tịnh. Quí thương chính mình mới biết giá trị quí thương vạn linh cùng Trời Phật. Trời Phật đã dầy công, dứt khoát vượt khỏi sự lôi cuốn của trần gian, mới xứng đáng là Trời Phật.

Trong thanh tịnh, từ bi và đại bi tận độ quần sanh. Lúc nào cũng ban chiếu cho quần sanh. Sống trong một cảnh sống an vui đầy đủ. Không thiếu thốn.

Làm người tăm tối vì phần hồn bị giam trong cái thể xác Tiểu Thiên Địa. Tham càng tham thêm. Xây dựng trong tham dục chớ không có giải thoát. Chỉ có người tu dứt khoát mới giải thoát. Tu mà không đạt tới quân bình thì rất khó dứt khoát. Chúng ta tu đạt tới quân bình, hiểu được nguyên lý của Trời Đất, thì sự liên hệ không ngừng nghỉ. Tiến hóa tới vô cùng. Điển lành của càn khôn vũ trụ lúc nào cũng hỗ trợ cho thân xác được an khương, tự tại trong thanh tịnh tu tiến.

Đêm đêm chúng ta ngồi thiền là làm việc với Thượng Đế. Là làm việc với tất cả những sự thanh nhẹ nhứt của càn khôn vũ trụ. Mới sớm thanh tịnh được. Mỗi một giờ thiền của chúng ta là làm việc, chớ không phải giờ chơi giỡn. Phải nghiêm chỉnh như vậy thì con ma lười biếng mới tự động rời khỏi thể xác và siêng năng tu tiến. Thấy nhiệm vụ đêm đêm phải làm mới tiến. Đêm đêm không hành thì không bao giờ tiến.

Mọi người tu Vô Vi đều ân cần làm việc. Thấy chính chúng ta đang làm việc cho cả càn khôn vũ trụ. Không phải làm việc cho chính mình. Lúc nào cũng học từ bi và thực hiện từ bi. Mở rộng đường đi cho phần hồn sau khi lìa khỏi xác. Việc làm có ý nghĩa. Đêm đêm làm như vậy là lo cho tương lai của phần hồn không bị tội phước. Không

bị ràng buộc bởi những sự sai lầm mà chính mình đã tạo nhiều kiếp.

Tu thì mới vượt khỏi. Không tu không cách nào tháo gỡ được những sự rối ren trong nội tâm, mà tiến hóa về chơn thức sẵn có của chính chúng ta. Từ đó chúng ta mới có cơ hội tiến tới ánh sáng vô cùng ở cõi trên. Sẽ không còn lo âu. Dứt khoát tất cả những sự ràng buộc trong nội tâm. Tiến trong sự thanh nhẹ an bình. Khắp thế gian, nhơn loại ý thức được nguyên lý của Trời Đất. Cuộc vui sẽ bừng dậy. Vui biết là bao nhiêu. Nhìn nhau trong xây dựng. Không nhìn nhau trong mưu lợi.

Người tu Vô Vi có cơ hội họp mặt với nhau trong mỗi đại hội, trong tinh thần xây dựng. Nhìn nhau coi thử người này có thiền tốt không ? Mặt tươi mắt sáng không? Đó là cũng đủ trả lời và chỉ dẫn cho chúng ta đường phải đi. Chúng ta luôn luôn có đại hội chung vui. Huynh đệ có cơ hội bạc bàn bất cứ ở góc trời nào. Trong tinh thần xây dựng dẫn tiến. Tu tâm sửa tánh rõ ràng.

Chương Kinh 2

Tâm an khai triển lý sanh tồn
Vỡ lẽ trần gian vẫn ác ôn
Trí tuệ không khai tâm loạn động
Sửa mình thức giác rõ phần hồn

"Tâm an khai triển lý sanh tồn":

Người tu thanh tịnh hướng thượng khai triển luồng điển trong tâm thức của chính mình, thì mới thấy rõ sự sanh tồn bất diệt hội nhập trong thanh quang Bề Trên.

"Vỡ lẽ trần gian vẫn ác ôn":

Ôm lấy thể xác củng cố ích kỷ tự nhiên nó trở nên bản tánh ác ôn, vụ lợi.

"Trí tuệ không khai tâm loạn động":

Thiếu thanh tịnh, trí tuệ không khai thì tâm loạn động. Nghĩ bậy, nghĩ bạ không dứt khoát bất cứ một việc gì.

"Sửa mình thức giác rõ phần hồn":

Chịu tu phát triển đi lên tức là sửa mình. Chứng minh chúng ta từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thế gian.

Bây giờ, chúng ta đi về là luồng điển hướng thượng tiến hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, hội nhập trong trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ. Lúc đó, chúng ta mới rõ phần hồn tiến hóa tới vô cùng tận, có nhiệm vụ phục vụ thể xác và ảnh hưởng quần sanh trong lúc mang xác làm người. Chấp nhận tất cả những sự kích động và phản động của thế gian. Cũng như con người mới mướn một căn nhà thì phải lo sửa chữa, sắp đặt, mới ở yên được. Chúng ta phần hồn giáng lâm xuống thế gian cũng vậy. Mọi chiều hướng phải sắp đặt lại cho nó quân bình. Lúc đó mới yên ổn được.

Người đời hay than ván, tại sao? Không hiểu mình, tâm bất an, thì thấy mình bơ vơ. Nếu chịu sửa mình lập lại quân bình, thì tâm an ổn, không còn sự bơ vơ. Thấy rõ những gì chúng ta tham lam đều là ác ôn. Mong muốn đều là ác ôn, thương nhớ đều là ác ôn. Những cái bản chất đó, biến thể của nó là ích kỷ, trở nên ác ôn. Nếu chúng ta chấp nhận nhịn nhục, buông bỏ tất cả mọi sự việc để hướng về thanh cao thanh nhẹ. Giải tiến tất cả những phần nghiệp lực mà bám trong cơ thể chúng ta từ thần kinh khối óc, thì luồng điển đều phát triển.

Nói tới điển người thế gian không hiểu điển là gì. Kỳ thật xác chúng ta toàn thân là điển. Ăn tất cả những gì rau cỏ gom gọn, lúa trời - gạo. Tất cả là điển của cả càn khôn vũ trụ. Hóa hóa sanh sanh hỗ trợ cho nhân sanh tiến hóa. Có xác có hồn, có tổ chức đầy đủ. Ngoài vũ trụ có gì trong cơ thể của chúng ta đều có tất cả. Nếu chúng ta ổn

định, thì thức giác thấy hết. Không có chuyện gì xa đâu mà phải lo, mà phải mê tín dị đoan, phải theo một chiều hướng của người khác.

Chính mình sửa mình để giải tiến đi lên, mới là chánh. Gia cang mới được yên ổn, trí tuệ được minh khai. Nhịn nhục hòa hợp dẫn tiến lẫn nhau, chứ không phải mê tín dị đoan, cúng lạy xin xâm để Trời Phật độ. Trời Phật không có độ người tham nữa. Trời Phật là diệt tham. Phải cho biết đời là tham, sân, si. Không có vị Phật nào mà kêu người ta tham. Vị Phật nào cũng kêu người ta giải nghiệp và thấy rõ tánh tham của chính mình. Hướng thượng để sửa chữa, tiến tới vô cùng tốt đẹp. Sửa mình mới mong ảnh hưởng người kế tiếp. Khi mà sửa mình được rồi, ảnh hưởng người kế tiếp, mới thấy rõ vạn linh đồng tiến. Vạn vật đồng nhất thể trong định luật hóa hóa sanh sanh. Nhân nào quả nấy rất rõ ràng.

Người thế gian gọi là tu. Tu là gì? Là hiểu mình, trở về với thực chất của mình, trở về với nguyên lai bổn tánh của chính mình, thấy rõ mình là một khả năng của vũ trụ. Bằng lòng tu tiến tức là sửa tiến hòa hợp với chấn động của cả càn khôn vũ trụ mà tiến hóa. Khi mà luồng điển trong cơ tạng chúng ta xuất phát được, hội nhập được, người đạo tu nói là chấm sáng phát ngay trung tim chân mày đó là *Mô Ni Châu*. Phát triển đi lên hòa hợp với tinh ba vũ trụ. Tinh khí đầy đủ biến thành một cơ thể nhỏ hơn, nhẹ nhàng hơn, đi đứng rõ ràng, gọi là hồn. Hồn xuất bản

thể bất cứ lúc nào, học đạo vô cùng ở Bên Trên mà tiến hóa.

Thế gian nói là nhân đạo. Thấy ai đói cho cơm ăn. Thấy ai thiếu mặc, cho áo mặc kêu bằng nhân đạo. Làm chuyện chút chút bên ngoài mà bỏ quên tâm thức của chính mình. Nhiều người làm phước, giúp đỡ người nầy người kia người nọ, rốt cuộc cũng phải mang một bệnh nan y trước khi ra đi không cầu cứu được.

Không lập lại sự thanh tịnh của chính mình, chỉ cầu Phật. Phật là người đã lập lại được sự thanh tịnh của chính họ. Mà chúng ta không bằng lòng lập lại sự thanh tịnh của chính mình. Cầu xin sự thanh tịnh giúp đỡ chúng ta, chuyện đó không có! Chúng ta phải hướng tâm thì Bên Trên mới ban chiếu tâm thành tiến hóa của chính chúng ta. Chúng ta mới thấy rõ pháp là gì? Ổn định bình an ở đâu? Tất cả do thanh quang cả càn khôn vũ trụ. Chủ trương hóa hóa sanh sanh cho vạn linh đồng tu, đồng tiến. Đồng tu là tu sửa chữa để tiến hóa. Chứ không phải tu mà mờ ám, mê tín dị đoan, không bao giờ tiến hóa! Cúng lạy một triệu lần cũng vậy đó thôi.

Tự sửa mình mới tiến hóa. Điển năng trong cơ tạng chúng ta càng ngày càng ổn định càng sáng suốt, vui hòa và chấp nhận trong tinh thần nhịn, phải chịu nhục. Tại sao con người nhục là gây, nhưng mà chúng ta người tu lại chịu nhục? Tu là phần điển sáng. Cái nhục là bóng tối

nó muốn lấn áp chúng ta. Chúng ta là ánh sáng chúng ta hóa giải cái bóng tối, thì không còn nhục nữa. Sống trong cảnh nhục, nhưng không bao giờ thấy mình nhục, mới là người tu!

Mới một chút tự ái dâng lên và gây gỗ sanh hoạn nạn cho cơ thể không tốt, trí óc không minh, tâm không ổn. Đó là mình tự hại. Cho nên con người chết xuống địa ngục, ríu ríu ra đi. Tại sao phải ríu ríu ra đi chịu tội? Là vì chúng ta đã hại chúng ta. Khi chết ôm một bộ luật đến trình diện Diêm Vương. Diêm Vương chỉ nhìn đó mà đưa vào những cái ngục cần học để tiến mà thôi. Địa ngục không phải ác ôn. Địa ngục là giáo dục con người tiến tới khổ thật khổ mới thức tâm. Mới hiểu nguyên lý của Trời Phật mà tu. Trời Phật là người đã đạt thành. Bây giờ chúng ta hành, chúng ta mới tiến.

Thượng Đế đã cho mọi người có một gia cang. Gia cang nào cũng có kích động và phản động. Dù có tiền hay là không có tiền cũng vậy thôi. Tiền là gì? Tiền là tình thương của quần chúng, mà chúng ta đi trật chiều thì nó phải là kích động. Tại sao trật chiều? Vì tham lam! Chúng ta thành tâm phục vụ mọi người thì chúng ta sẽ có sự sống an nhiên, ra đi theo chiều hướng phát triển vô cùng của Thượng Đế. Nhân đó, chúng ta mới thấy rõ phải trở về thanh tịnh và sáng suốt.

Muốn có sự thanh tịnh và sáng suốt phải tu sửa với

một pháp lành. Pháp nào ở thế gian cũng hay. Khứ trược lưu thanh mới hay, còn rước trược mất thanh thì không hay. Pháp nào mà giải được những cái trược khí trong nội tâm nội tạng của chúng ta thì pháp đó chúng ta cắm đầu hành là chúng ta tiến tới. Rất rõ ràng, minh chánh rõ rệt. Mỗi mỗi phải thực hành, chứ không phải nói. Lý thuyết không đưa người đến đâu, mà người thực hành mới gặt hái được kết quả tốt đẹp ở tương lai. Thực hành rồi, nắm pháp thực hành được rồi, thì mới thấy sự sáng suốt càng ngày càng gia tăng. Sự sáng suốt là ánh sáng. Ánh sáng bừng lên thì mọi bóng tối sẽ tiêu tan, nghiệp lực không còn áp đảo chúng ta nữa. Chúng ta mới có cơ hội tu tiến trong thanh tịnh ổn định.

Chứ ở thế gian có bạc tỷ đi nữa, mà không biết chính mình thì không bao giờ ổn định. Chỉ biết xe cộ, biết nhà cửa, biết tiệm buôn, biết xưởng, biết nhân công, càng ngày càng rối loạn. Cho nên tại sao ông đó có bạc tỷ mà lại mau già và mau chết. Tại sao? Vì ổng lo quá, chính ổng không lo cho bản thân của ổng. Lo cho bản thân khai triển mới thật sự ảnh hưởng mọi người cùng khai triển. Đó là của cải vô cùng, chứ không phải tiền bạc là chánh. Tu tâm, sửa tánh là chánh. Tiền bạc không phải chánh. Hiểu được nguyên lý của càn khôn vũ trụ, chúng ta mới thật sự là con người có nhân quyền sanh tồn tại mặt đất, chung vui hòa bình thật sự.

Người tu chánh pháp không phải nói nhiều. Thực

hành nhiều mới có kết quả. Nói nhiều không có kết quả. Càng nói thì càng sai. Gia đình nào càng cãi lộn thì càng sai, càng đổ vỡ, đi tới chỗ kiện tụng là vậy. Chúng ta thành tâm nhìn Trời Đất. Sự hòa hợp của càn khôn vũ trụ hình thành xác thân con người tại mặt đất là một kỳ công của Thượng Đế đã ân ban và xây dựng cho thành hình một cơ cấu Tiểu Thiên Địa sáng lạn, thế thiên hành đạo, ảnh hưởng tất cả những người kế tiếp. Nên nhận pháp lành và thực hành; không nên chê pháp.

Pháp là người đi trước đã tìm ra và giải thoát được. Chúng ta người đi sau phải nghiên cứu thực hành để thấy cái đó đúng hay là không. Tất cả những pháp Thượng Đế đã chuyển, chuyển từ nhà thờ, từ chùa chiền; các nơi đều có pháp để giúp.

Chương Kinh 3

Tự tu tự tiến minh đường Đạo
Khai triển tâm tư sống ngọt ngào
Tình đẹp xây thành duyên đạt thức
Khổ hành tiến hóa hợp trăng sao

"Tự tu tự tiến minh đường đạo":

Tu là cái gì? Tu là sửa chữa, tự mình bằng lòng sửa chữa mới là "*Tự tu tự tiến*" được, "*minh đường đạo*" là sự quân bình giữa đời và đạo phải rõ ràng, sự tiến hóa tới vô cùng. Vốn đạo là không; trở về với chơn không mới tiến tới vô cùng.

"Khai triển tâm tư sống ngọt ngào":

Trong tâm thức của chúng ta càng hiểu đạo càng sống động, mới hiểu được tình Trời Đất. Nguyên khí của Trời Đất đã ân ban và xây dựng cho chính chúng ta sống trong êm đẹp tươi vui của Trời Đất, gọi là "*ngọt ngào*".

"Tình đẹp xây thành duyên đạt thức":

"*Tình đẹp*"của Trời Đất lúc nào cũng ban chiếu và hỗ trợ cho chúng ta. "*Xây thành duyên đạt thức*", tự mình hiểu lấy nguyên lý của Trời Đất. Chúng ta là con người ở

mặt đất đang sống trong nguyên lý của Trời Đất mà hành sự.

"Khổ hành tiến hóa hợp trăng sao":

Chúng ta phải chấp nhận mang thể xác nầy, bao nhiêu vọng động tham lam đều không đạt được. Khi không đạt được là gì? Là khổ! Mà chúng ta bằng lòng chấp nhận sống trong khổ hành, thanh tịnh tu tiến, thì tự nhiên tâm thức chúng ta sẽ được bừng sáng ra. Đó, đạo gọi là vinh quang của phần hồn. Chịu tu chịu tiến mới giải được nghiệp tâm. Người đời ai cũng có nghiệp. Có gia đình tức là có nghiệp. Có sự gây cấn, có sự kích động và phản động tức là có nghiệp. Mà làm sao giải nghiệp? Thì chỉ nhờ cái pháp lập lại trật tự mới giải nghiệp. Càng trật tự thì tâm thức càng sáng lạn. Vui hòa với các giới mới thật tâm tiến hóa trong thanh tịnh.

Nếu chúng ta còn ôm chấp, mê lý nầy đạo nọ mà không thực hành khai triển lấy tâm thức của chính mình. Chúng ta có duyên lành Thiên Địa Nhân, có Trời Đất, Người là chúng ta. Con người là đại diện Trời Đất. Thể xác của nhơn sanh gom gọn Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Ngũ sắc Ngũ quang, Huyền sắc Huyền quang ở trong người, trong khối óc, trong tâm thức, rất rõ ràng. Nếu chúng ta thanh tịnh thì chúng ta thấy hết cơ Trời đã ban chiếu cho chúng ta hằng giờ hằng phút hằng khắc. Nếu chúng ta chịu tu tức là giải nghiệp tâm, giải nghiệp từ nhiều kiếp thì trở nên sáng lạn mới thấy rõ đường đi. Đạo vốn không, thanh nhẹ vô cùng mà chúng ta còn ôm nghiệp.

Tiền tình duyên nghiệp. Rốt cuộc là sẽ bị đắm chìm và không có tiến hóa nổi.

Được làm người, được pháp tốt để tu sửa và hiểu lấy chính mình là điều quan trọng. Chúng ta làm người mà không biết do đâu đến đây rồi sẽ về đâu. Bận rộn trong sự bận rộn và không có cơ hội tiến hóa về tâm linh. Miệng môi tranh chấp không khai thác được chính mình. Của cải cuối cùng của Thượng Đế đã cho một thể xác duyên dáng, huyền vi rõ rệt. Thiếu thanh tịnh làm sao thấy cái huyền vi của siêu nhiên đã cấu thành mà có sự hiện diện tại mặt đất? Đi đứng ngồi nằm đều là tự động trong sáng suốt nhận định rõ rệt. Thiếu thanh tịnh thì nghịch lại chính mình. Xuất ngôn hỗn láo, không biết nguyên lý của Trời Đất, không biết tình yêu thương của cha mẹ, không biết tình yêu thương của đồng loại, mà đâm ra sát hại và không tiến hóa nổi. Nếu chúng ta người thực tâm tu, tự thức, tự giải, đạt tới sự phân minh vô cùng. Đời đạo song tu mới thật là tu. Còn nói tôi bỏ đời tôi đi theo đạo. Tôi vô núi tôi ngồi, thét rồi không có phát triển nổi tâm thức, tạo khổ thôi!

Trực diện với hoàn cảnh tức là ân sư. Hoàn cảnh giáo dục chúng ta từ giây phút khắc, trong cái có có không không mà tiến hóa. Tu là sửa, là giải, mới kêu tiến. Tu mà ôm mà chấp, bênh ông Phật nầy, bênh ông Thần kia, tức là ôm chấp, không tiến được. Tu hoài cũng không thấy mình, cũng không thấy Phật, cũng không thấy Tiên, mà

cũng chả thấy Chúa! Tự gạt mình một kiếp, rồi lủi thủi xuống địa ngục chấp nhận cái tội mình đã làm trong lúc đương thời tại thế gian. Cho nên, ông Trời thấy không có đâu có ai thấy ông Trời đâu nhưng mà ông Trời có con mắt đang theo dõi mọi người. Đó là luật nhân quả. Nhân tốt quả tốt, nhân xấu quả xấu. Nhân nào quả nấy rất rõ ràng. Luật của Trời có trước luật đời. Nhơn sinh biết tu, biết hiểu được tâm linh, mới chấp nhận luật nhân quả, thì sống rất dễ dàng, dễ qua. Suốt cả một kiếp người chúng ta ăn xài không có bao nhiêu, không nên ôm nhiều và tự hại. Ăn nhiều là hại cơ tạng, trí tâm không ổn. Mức tiến hóa của tâm linh vắng mất làm sao tiến!

Người sống luôn luôn hướng về chánh nghĩa dành đất dành đai: dân tộc tôi, nước của tôi, nhưng mà chính tôi, tôi chưa hiểu tôi! Tôi dành nhân quyền, tôi dành dân chủ, nhưng không biết dân chủ. Ai làm chủ thể xác không biết! Phần hồn thật sự làm chủ thể xác và trách nhiệm giữa Trời Đất. Cho nên, chúng ta cần thanh tịnh để phần hồn làm việc, thay vì động loạn kích động và phản động cuống cuồng. Phần hồn phải cuống cuồng trong cái khổ cảnh, làm sao tiến bước được?

Chúng ta có duyên lành có cuộc sống an nhiên tự tại. Trước kia xa xưa , chúng ta đi xe bò, đi bộ, ngày hôm nay chúng ta có xe hơi. Chiếc xe hơi nó có cái gì? Chiếc xe hơi không khác gì toà sen, rất có trật tự êm ả, mới chạy trên xa lộ được. Cơ tạng của chúng ta êm ả trật tự, thì toà sen

chúng ta ngũ sắc ngũ quang bừng sáng đưa phần hồn tiến hóa tới Thiên giới. Làm sao được? Là phải hành pháp. Mà muốn hành pháp là phải giải. Khứ trược lưu thanh mới thật sự là tu. Tu mà ôm trược, hướng về tham dục là ôm trược, làm sao tiến bước được?

Dứt khoát tu tiến. Chúng ta phải hiểu gốc gác của mọi sự việc từ đâu đến rồi sẽ về đâu. Nhờ pháp giải được nghiệp tâm chúng ta mới thanh tịnh. Khi thanh tịnh thì tâm sẽ bừng sáng. Khi bừng sáng là dễ quyết định mọi sự việc trong cuộc sống hiện tại, và không tạo sự lầm than cho chính mình. Sai một ly đi một dặm. Cho nên, chúng ta người tu trong thanh tịnh mới tránh sự lầm sai được.

Người đời phạm rồi tái phạm, liên tục như vậy. Đến chết chỉ biết khóc thôi, ríu ríu vào cái ngục nào đã quy định. Chính mình đã làm cái ngục cho giam mình: như hút sách, ăn thua giết chóc người. Lúc chết thì phải làm thế nào, người đời đã hiểu rồi. Ở ác thì gặp ác và ở thiện sẽ gặp thiện. Cho nên, Thánh, Thần, Tiên, Phật giáng lâm xuống thế gian khuyên người nên làm phước thay vì ích kỷ, keo kiết và không tiến hóa nổi.

Người tu Vô Vi thực hành tự giải mới thanh tịnh. Chứ không nhờ ai giải dùm cho mình được hết! Hoàn cảnh là ân sư. Gia đình của chúng ta Thượng Đế đã an bài. Mọi sự kích động và phản động ở kiếp nầy chứng minh kiếp trước chúng ta sai lầm quá nhiều. Phải ăn năn sám hối tự sửa

giải tiến lấy chính mình mới thật là người thành tâm tu học và tiến hóa rõ ràng. Ỷ lại nơi sư phụ, sư phụ là một con người. Ỷ lại nơi Phật, ông Phật cũng là một con người sống khổ, thanh đạm. Lấy nguyên khí của Trời Đất mà tự giải tất cả mọi tâm tư đau khổ ô nhiễm bởi thế sự. Nhiên hậu mới có cơ hội thanh nhẹ thành Phật.

Chữ Phật, thế gian tưởng lầm là ông Phật. Không phải! Tâm con người thức tâm buông bỏ tất cả trở về sự thanh nhẹ. Phật là vô danh, Phật không có phù hộ chúng sanh. Phật hành để chúng sanh bắt chước và tiến tới cảnh Niết Bàn thanh nhẹ mà sống chung hòa bình. Chứ Phật không có trở lại làm đầy tớ cho nhân gian. Nhân gian bày ra cúng bái, tự gạt gẫm lấy chính mình, mà gạt luôn Phật nữa! Hỏi, tội rõ ràng ở thế gian! Nên thức tâm tự tu tự tiến, giải nghiệp tâm cho chính mình, thì mới thật sự là người tu.

Chương Kinh 4

Trăng sao sáng lạn trong tâm thức
Cứu giúp trần gian tự xét bàn
Minh chánh đạo đời không tạo loạn
Sửa mình tiến hóa trí tâm an

"Trăng sao sáng lạn trong tâm thức":

Khi chúng ta thanh tịnh rồi thì trước ngực của chúng ta nhắm mắt thấy sáng, tâm thức sáng lạn. Muôn ngàn sao ban chiếu !

"Cứu giúp trần gian tự xét bàn":

"*Trần gian*" là ai? Là thể xác chúng ta. Ta tu giải tiến đi tới chỗ sáng suốt tức là "*cứu giúp*". Tự tu tự tiến mới ảnh hưởng được người kế tiếp, chớ không phải là đem súng ống chỉ mặt người ta là người ta tu tiến đâu. Tâm thức mình ráng tu thanh nhẹ, từ trường tốt, ảnh hưởng người kế tiếp.

"Minh chánh đạo đời không tạo loạn":

Sửa mình hòa hợp với sinh lực càn khôn vũ trụ thì chúng ta không cần phải tạo loạn dành giựt đất đai, hơn thua với người khác để làm gì.

"Sửa mình tiến hóa trí tâm an":

Bằng lòng sửa chữa những sai lầm quá khứ, thì trí tâm chúng ta sẽ ổn định. Khi trí tâm an rồi hành pháp rất dễ dãi, thấy sự thanh tịnh là cần thiết. Sự thanh tịnh là cứu rỗi tất cả mọi sự việc hỗn loạn ở thế gian. Chúng ta đã thực hành trong vòng kích động và phản động. Quyết tâm trở về với thanh tịnh, là giải tất cả nghiệp tâm từ tiền kiếp tới bây giờ. Sống trong sự sống an nhiên tự tại. Hồn trách nhiệm ba cõi Thiên, Địa, Nhơn. Hồn là phần sáng suốt lo cho thân xác được bình an tu tiến.

Cái gì cũng vừa mà thôi; không ăn nhiều, không ngủ nhiều, và không có động nhiều. Cái gì cũng vừa, tự nhiên nó đi tới cái cảnh như vậy. Nếu chúng ta thực hành đúng Pháp thì toàn thân êm dịu và thanh nhẹ. Hướng tâm về Phật thì phải hiểu quá khứ của vị Phật đã làm gì.

Ở thế gian nầy ai cũng ca tụng Thích Ca. Thích Ca đã làm gì? Thích Ca đâu có tìm sư phụ tu; Thích Ca chỉ tu có một mình thôi, tự tu tự tiến. Sư phụ của ngài là ai? Sư phụ của Ngài là sự đau khổ của nhân gian, Ngài mới tìm cái biên giới tốt đẹp để giải thoát phần hồn của Ngài. Từ trường phát triển, hào quang sáng chói, Ngài mới thuyết pháp tận độ quần sanh để quần sanh tự hiểu tự tu.

Chớ ngược lại, làm hình Ngài và thờ cúng cầu xin Ngài, đâu có ai đã thấy được Ngài. Mà Ngài phù hộ chỗ

nào? Không có! Nhưng mà cứ đâm đầu chạy theo cái đường không có. Cái đường có không chịu khai thác. Thể xác con người là tài sản cuối cùng Thượng Đế đã ân ban mà không khai thác khối óc của chúng ta, cơ tạng của chúng ta. Làm sao ta hiểu được sự đến và sự đi ở tương lai ra thế nào!

Mọi người ở thế gian phải bước vào cái cảnh sanh ly, tử biệt. Ai ai cũng phải chấp nhận cái ra đi. Không ai nói tôi giàu và tôi có tiền có thể sống 300 năm, 400 năm. Quy định của Thượng Đế rõ ràng: cái xác con người nhiều nhất là 100 năm, rồi cũng phải ra đi. Quá trình lịch sử đã cho chúng ta thấy con người là phải chết. Con ngươi là phải tu sửa, mới có sự bền lâu. Con người hỗn ẩu thì chỉ một thời gian ngắn mà thôi, rồi đi thọ tội.

Lịch sử truyền thuyết đã cho chúng ta biết rất nhiều. Chúng ta có rất nhiều tài liệu nhưng mà tâm chúng ta không chịu hành và nhận tội của chính mình. Chính mình đã làm sai, tự hại. Tham dục là tự hại. Tham dục là tự hại thể xác thì đâu có chỗ trú ngụ mà tu. Cứ vậy mà làm hoài. Rốt cuộc là tự hại mà không hay! Nếu dốc lòng muốn tu sửa, thì phải hướng về huyền bí văn minh trong nội thức của chúng ta. Nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật đã cứu chúng sanh biết là bao nhiêu. Không hiểu được chấn động của nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật mà hành sự thì tâm thức không có khai triển được huyền bí trong nội thức được. Huyền bí nằm trong nội thức của mọi hành giả tại thế gian, tại mặt đất. Từ chối không hiểu nguyên lý hòa

hợp với cả càn khôn vũ trụ mà tiến, thì chỉ có đi xuống, không bao giờ có cơ hội đi lên.

Tu đạt tới quân bình ý lực mới mạnh, hướng thượng mới rõ rệt. Điển quang phát triển hòa hợp với chấn động của cả càn khôn vũ trụ, thì mới thấy khả năng của chúng ta là vô cùng. Khối óc không phải dễ chế. Ở thế gian nầy chẳng có một vị bác học nào có thể chế khối óc con người ở thế gian. Thần kinh chằng chịt từ khối óc tới cơ tạng đều chằng chịt mà rất có trật tự. Người phung phí quá nhiều. Ôm lấy bản chất tham dâm mà phung phí cơ tạng làm cho rối loạn, bất ổn. Ăn không ngon, ngủ không yên.

Lộc của Trời cho không nên phí phạm. Phí phạm là tạo tội cho chính mình. Cái gì nó cũng vừa phải thôi. Ấm no một chút để lo tu, lo sửa. Chứ ở đời nầy có ai sung sướng đâu! Làm một vị vua, một bực tổng thống cũng không có sung sướng. Bao nhiêu sự kích động và phản động của tình đời vày xéo, tâm, can, tỳ, phế, thận bất ổn. Hiện đại bây giờ phải chế thuốc ngủ mới ngủ được; chứ chính mình không ngủ được. Luật tự nhiên Trời Đất đã cho chấn động trong cơ tạng của chúng ta hòa hợp với chấn động của càn khôn vũ trụ, thì lúc mặt trời xuống là ta phải đi nghỉ, tự động như vậy lúc mặt trời lên là phải thức. Sống hòa hợp với càn khôn vũ trụ thì cái trí mới mở, tâm mới sáng, dễ tha thứ và thương yêu hơn.

Tâm eo hẹp keo kiết là tự sát, không bao giờ tiến. Sai

lầm tưởng đồng tiền là chánh. Sai lầm tưởng địa vị là chánh. Sai lầm tưởng thế lực là chánh. Rốt cuộc, cũng qui hàng luật nhân quả mà tu tiến thôi. Bây giờ chúng ta biết được, chúng ta bằng lòng tu. Bằng lòng tu, phải bằng lòng tự giải. Mọi người đều có nghiệp lực rất nhiều, từ tiền kiếp tới bây giờ. Nếu vậy, tại sao Thượng Đế không cho chúng ta biết nghiệp lực để tránh? Thượng Đế không làm điều đó. Thượng Đế cho chúng ta đầy đủ tiện nghi để tự giải. Nhiên hậu phần hồn mới dũng mãnh tiến hóa thật sự, tương lai mới bằng lòng hợp tác với Thượng Đế xây dựng một cơ đồ nghìn năm hòa bình.

Con người biết tu rồi, thì nhìn lại quá khứ của chúng ta đều sai lầm và vô dụng. Không biết xử dụng khả năng của chính mình. Tin bậy, tin bạ làm xứ sở không yên, người chung quanh của chúng ta cũng không yên. Bùa phép đủ chuyện không cứu được mình. Học đủ thứ võ thuật cũng không cứu được mình. Học đủ thứ sử sách để trở nên một vị bác sĩ cũng không cứu được mình, bạc tỷ cũng không mua được mạng. Vậy chúng ta còn muốn cái gì bây giờ? Tham lam những chuyện không cần thiết ư, hay là sửa chữa những chuyện không cần thiết và thực hành những chuyện cần thiết cho phần Hồn được tiến hóa ở kỳ tới?

Đó là lo cho tương lai. Người tu không phải ngu dại. Trình độ bác sĩ, kỹ sư, tiến sĩ nhiều lắm. Nhưng mà ngài thấy ngài không sửa được ngài, không cứu được ngài, ngài mới áp dụng Pháp tu để tự giải và tự thức. Thấy rõ đời là

tạm mới dũng mãnh thăng hoa tiến hóa về Thiên Quốc mà sống nơi hòa bình yên ổn, đời đời bất diệt.

Người đời khôn ngoan mà không chịu hành những sự khôn ngoan sẵn có của chính mình, mà chỉ nhờ đỡ sự u ơ của Thần, Thánh mà không thật. Tự gạt mình trong may mắn của kích động và phản động của ngũ hành. Xem bói, tướng số là luận thuyết sanh khắc mà thôi của ngũ hành trong giới đó, không tiến hóa và không thoát được; chỉ có hành pháp mới thoát được. Thoát được rồi thì thấy vạn sự trên đời là không. Không có sự thật. Chúng ta mới yên ổn và không nung nấu những sự không cần thiết nữa và thực hành những sự cần thiết là thanh tịnh và sáng suốt.

Muốn có sự thanh tịnh sáng suốt phải cần có một pháp khứ trược lưu thanh mới thanh tịnh. Còn ôm trược lấp thanh thì không có bao giờ có sự sáng suốt. Cho nên, đêm đêm hành Thiền để khứ trược lưu thanh, tức là khai sáng chính mình. Trong thanh tịnh rồi, đạt rồi, nhập định rồi. Chúng ta biết chúng ta từ đâu đến đây rồi sẽ về đâu. Phần hồn là một khả năng của cả càn khôn vũ trụ.

Chương Kinh 5

Tâm an thế cảnh chẳng bàng hoàng
Lý lẽ phân minh tự chuyển sang
Qui hội chơn hồn tâm đạt pháp
Thực hành chất phác tiến chung đàng

"Tâm an thế cảnh chẳng bàng hoàng":

Tâm chúng ta thanh tịnh, hành pháp tâm thanh tịnh rồi, khổ cảnh chúng ta không có bàng hoàng; ồn ồn ào ào rồi đâu cũng sẽ vào đấy.

"Lý lẽ phân minh tự chuyển sang":

Phán xét rõ ràng, có đến có đi, có động có tịnh, thì chúng ta chuyển sang giới tịnh thay vì động.

"Quy hội chơn hồn tâm đạt pháp":

Chơn hồn ta càng ngày càng sáng suốt, tâm chúng ta hiểu đường đi. Pháp là khứ giả, là đường đi.

"Thực hành chất phác tiến chung đàng":

Chúng ta thực hành chất phác. Một là một hai là hai. Thực hành đứng đắn tự giải thì đường đi chung tiến, hòa bình rất rõ rệt. Thế gian ai cũng muốn có sự hòa bình, yên

ổn cho tâm thân. Nhưng không hành làm sao có được? Không dụng nguyên khí của Trời Đất để giải sự trần trược trong nội tâm của chính mình làm sao đạt pháp?

Nhiều người thậm chí tin nơi sự phù hộ của một vị sư phụ nào rốt cuộc tâm thân bất ổn. Tu suốt kiếp không thấy được mình làm sao thấy được Tiên Phật? Mà có thấy được Tiên Phật hình ảnh bên ngoài đó là cũng giả mà thôi, đâu có thật đâu! Chính mình mới là thật. Thấy rõ vị trí tiến hóa của chính mình mới là thật. Người tu Vô Vi, Vô là không, Vi là nhỏ cũng không; chứ không nuôi dưỡng sự mê tín dị đoan và phù hộ. Trời Đất đã phù hộ rõ ràng, cấu trúc từ siêu nhiên hình thành một thể xác có hiện diện tại mặt đất đầu óc sáng lạn. Biết xây nhà, biết tạo nghiệp, nhưng mà không chịu sửa, làm sao tiến tới thanh giới được?

Xác của con người là cặn bã của thanh quang. Đi đứng ngồi nằm toàn là tự động. Chúng ta tu giải từ cặn bả của thanh quang tiến tới hòa hợp với thanh quang là chúng ta nhẹ nhàng. Ý muốn đi đâu thì nó sẽ đến đó: nên Vô Vi gọi là xuất hồn. Muốn xuất hồn phải thanh lọc mình. Lấy cái gì thanh lọc? Lấy nguyên khí của Trời Đất thanh lọc cơ tạng càng ngày càng sáng suốt. Mắt sáng tâm minh mới là người tu Vô Vi. Tu mà bàn bạc chánh trị, cơ cực của người khác, mà không biết bàn bạc trật tự của chính mình là sai lầm rồi! Cho nên, nghe nói chuyện trong ba câu là biết người đó đứng ở vị trí nào, nếu chúng ta thanh tịnh. Các

bạn không phải là thầy bói, không phải là thầy tướng, mà thanh tịnh rồi các bạn sẽ hiểu tất cả những tướng số là gì, sanh khắc là gì? Nhận định mọi sự việc rất rõ ràng, dũng tiến trong thanh tịnh, không bị sự mê lầm nữa.

Tu để tiến, chứ không phải tu để lùi.Tu là giải, giải tức là tiến; không phải giải mà lùi. Các bạn đã thấy chúng ta nhờ cơm Trời hai buổi, mà không chịu sửa mình thì tánh nào tật nấy. Không tiến và bày mưu sát hại lẫn nhau. Thành ra cộng đồng không vui đẹp là vậy. Chúng ta sửa tiến hiểu nguyên lý của Trời Đất, hiểu luật nhân quả, thì sống lúc nào cũng yên vui và thanh tịnh. Chung vui hòa bình rõ rệt. Quý yêu muôn loài. Khi chúng ta thanh tịnh, thì nhìn cái gì cũng rõ rệt, mà xét cái gì cũng rõ rệt. Quyết định trong một giây phút khắc là xong; không phải bận rộn như người phàm, cầu xin đầu nầy, cầu xin đầu kia. Chuyện mình mà nói hết cho người ta nghe. Rồi người quyết định cái gì cũng nghe cái nấy. Rốt cuộc bệnh hoạn chết chóc là mình gánh hết chứ họ, ông thầy, không có gánh!

Hiểu được nguyên lý nầy phải cố gắng tự tu tự thức để hiểu mình càng sớm càng tốt. Tài sản cuối cùng của Thượng Đế cho chúng ta là Tiểu Thiên Địa nầy mà không khai thác, thì nền kinh tế không phát triển. Khai thác nguyên lý cơ tạng của chúng ta nó bao gồm Kim, Mộc, Thủy, Hoả, Thổ, Ngũ sắc Ngũ quang, Huyền sắc Huyền quang. Chúng ta khai thác từ trược tới thanh rõ ràng. Thấy

mình là một khả năng sáng lạn trên mặt đất.

Lấy gì kiểm chứng được điều nầy? Hiện tại chúng ta rất may mắn: có xe, có cầu cống tốt đẹp, có phi cơ, muốn đi đâu là đi. Do đâu đã hình thành? Thưa, do khối óc của chúng sanh đã đóng góp hình thành. Chiếc phi cơ để rút gọn đường dài trở nên ngắn. Điều nầy, chúng ta ai ai cũng hiểu, điện thoại từ Mỹ qua Việt Nam cũng được. Từ Việt Nam đi tới Âu Châu cũng nói chuyện được, là chúng ta đang sống cảnh gì đây? Bán Tiên tại thế ! Chỉ lo tu một chút cho phần hồn được sáng suốt, thanh nhẹ, an toàn hơn. Chúng ta mới thấy rằng cái kiếp làm người phải chấp nhận sự kích động và phản động. Phải cảm ơn sự kích động và phản động chúng ta mới có cơ hội tiến hóa. Lấy oán làm ân là vậy. Trực tiếp khai triển trực giác của chính mình, nhiên hậu mới có cơ hội tận độ quần sanh ở tương lai.

Người sáng suốt phải có nhiệm vụ chỉ đường cho những người chưa hiểu được chính họ. Người Vô Vi không có quyền xưng ta là Thầy tất cả mọi người. Nhưng mà ta là học trò của tất cả mọi người, chỉ phục vụ mọi người mà thôi! Người sáng suốt biết được, nên làm việc cho những người không biết. Ở đời chúng ta thấy rõ những vị bác sĩ đi học mười mấy năm về giúp mấy người khùng điên chớ có làm gì đâu! Ngày đêm nghiên cứu mấy người khùng điên đó ăn bậy vô nhà thương kiếm bác sĩ. Bác sĩ lại tiếp tục học nơi những người đó. Nhờ những người đó mới

đẩy bác sĩ đi học thành bác sĩ. Nhưng mà cuối cùng bác sĩ không tu cũng chẳng hiểu bác sĩ là ai, làm cái gì, từ đâu đến đây rồi sẽ về đâu, cũng thọ nạn như người thường! Cho nên, những bác sĩ, kỹ sư hiện tại cũng chạy đi tìm con đường tu thiền để tự giác, để hiểu quá khứ chúng ta đã học những gì? Đều là trật tự của cả càn khôn vũ trụ ban chiếu cho chúng ta để học và tiến.

Nhiều người học đến đó mà không hiểu nguyên lý của Trời Đất tưởng là mình hãnh diện. Tôi làm kỹ sư, bác sĩ là tôi tiền sẽ nhiều. Tôi có nhà tốt. Tôi có vợ đẹp là phát triển lòng tham và sự dâm dục, tự hại cơ tạng. Những vị bác sĩ đó đã học hết về cơ tạng nhưng mà bây giờ bằng lòng tự hại vì dâm dục, vì tham lam, làm cho cơ tạng càng ngày càng yếu. Tới già chết ríu ríu ra đi. Bỏ lại xác phàm cũng như con thú chết vậy thôi!

Vì đó, trí thức không có cho phép. Trí thức là cái tâm tỉnh thức dậy rồi không cho phép chúng ta mê muội trong tiền tài danh vọng. Thức tâm tu sửa để tiến hóa tới vô cùng. Đó là mới thấy con người trí thức nó như vậy. Cái trí mà thức là hiểu được. Còn trí không thức không còn giá trị gì hết!

Hồn chúng ta là thiêng liêng, liên hệ với Trời Đất. Còn xác của chúng ta y như xác con thú cũng bao nhiêu công chuyện đó. Tham dục tới một thời nào rồi cũng buông xuôi ra đi; cũng là học. Không tu cũng là học. Vì kiếp nầy

làm bậy thì kiếp sau chết xuống rồi phải khổ. Khổ rồi ăn năn sám hối cho được lên làm người gặp được pháp tu. Lúc đó nó sẽ tiến lên.

Duyên lành tận độ, Vô Vi đã có hiện diện trên mặt đất và cống hiến cho tất cả mọi người bằng một phương pháp. Nam, phụ, lão, ấu cũng có thể tu được, sửa được chính mình trong thầm kín và không bị ai lợi dụng. Bằng lòng sửa mình để cống hiến cho cộng đồng càng ngày càng tốt, càng vui đẹp. Mọi người ý thức lấy chính họ, xã hội sẽ tốt tươi và phục vụ rõ rệt hơn vì họ không còn tiếc của đời nữa, không còn keo kiết nữa. Họ thực hiện tâm từ bi sẵn có của chính họ. Biết phục vụ cứu giúp là sự cần thiết của người tu Vô Vi. Bao nhiêu năm ở hải ngoại mọi người đều thấy không tiền không bạc nhưng mà vẫn in sách vẫn in băng, ân cần phục vụ và giao tận tay cho những người muốn biết nó, trong thành tâm rõ rệt.

Chương Kinh 6

Chung đàng phát triển vô cùng tiến
Sáng lạn chơn hồn tự tiến xuyên
Sanh diệt thân hành trong cõi tạm
Hồn thời thức giác chẳng gây phiền

"Chung đàng phát triển vô cùng tiến":

Chúng ta tu hướng thượng phát triển một đàng đi tới tới vô cùng.

"Sáng lạn chơn hồn tự tiến xuyên":

Chơn hồn hòa với sự thanh diệu của Bề Trên.

"Sanh diệt thân hành trong cõi tạm":

Thể xác của chúng ta có sanh thì phải có diệt. Cõi tạm ở thế gian là cõi phù sanh, cõi tạm mà thôi.

"Hồn thời thức giác chẳng gây phiền":

Chúng ta biết gốc gác đến và đi, thì không còn gây phiền nữa. Bằng lòng đến để học nhịn nhục và thuận chiều trở về Thiên Quốc. Không còn phiền muộn nữa, liên tục học hỏi và liên tục thăng hoa thanh nhẹ. Chỉ có tu thanh

tịnh mới có cơ hội phát triển, tự đạt tới sự quân bình trong nội thức.

Tâm thức khai triển huyền bí, nhờ nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật mà khai triển huyền bí trong nội tâm. Càng thực hành càng sáng lạn, càng sáng suốt. Minh tâm kiến tánh mới thấy hồn là chủ của thể xác, không phải xác là chủ của hồn. Xác là chỉ tạo sóng sông mê bên ngoài mà thôi. Ăn mặc, thoa son, đánh phấn, là tạo sóng sông mê mà thôi. Tiền tài danh vọng cũng tạo sóng sông mê mà thôi. Trong nội thức chúng ta phát triển huyền bí, thấy cái cảnh vô cùng của Trời Đất siêu diệu vô cùng. Tự xây dựng niềm tin và phát triển khả năng sẵn có của chính mình trong chu trình tiến hóa.

Khai triển thực chất, hướng về thanh tịnh mà hành sự, thì mọi việc sẽ được tốt đẹp, gia cang sẽ yên ổn. Khôi phục lại những gì chúng ta đã mất mát từ khi giáng lâm xuống thế gian. Chúng ta thấy mang xác trần truồng xuống thế gian, bây giờ thức tâm, gọt bỏ tất cả nghiệp duyên tại thế gian, thì phần hồn mới được tiến nhanh về Thiên Quốc. Càng tu càng thấy rõ đất dừng chân ở tương lai của chính chúng ta là Thiên Quốc. Cõi vô sanh bất diệt, lộng lẫy sáng lạn tươi tốt; không có một gì héo hon cả, mỗi mỗi đều sáng lạn, khai triển tới vô cùng. Một cây hoa cũng tươi đẹp, có Tiên ứng hầu. Một con sông cũng trong lành tốt đẹp, thanh nhẹ vô cùng.

Phần hồn chúng ta được thanh nhẹ chúng ta được giao du nơi cảnh đó, thấy cuộc sống trật tự Như Lai rõ rệt. Không có một cây nào méo mó, đâu đó có hàng ngũ tươi tốt. Bông hoa đua nở mừng vui đón chào những phần hồn thức giác trong xây dựng. Cảnh đẹp độc nhất vô song; không có nơi nào sánh bằng Thiên Quốc, nơi an lành không có sự động chạm, chỉ có xây dựng thăng tiến mà thôi. Người thế gian tu được về nơi đó trở lại thế gian nó là một đại trượng phu, dứt khoát không còn mê chấp, bằng lòng tu tiến xây dựng tình thương và đạo đức, không còn biên giới ở thế gian nữa. Còn biên giới là còn kỳ thị. Hết biên giới là hết kỳ thị. Chỉ biết thương yêu và xây dựng mà thôi.

Tu như vậy mới thật là tu, hiểu mình, hiểu nguyên lý của Trời Đất. Hiểu nơi cuối cùng chúng ta sẽ đến đâu, mới thật là người tu. Chớ không phải tu mê tín dị đoan ôm hình giả, lý thuyết không thông, dẫn sai tất cả mọi người, làm cho xã hội không tốt, đầu óc không minh mẫn.

Chúng ta có cuộc sống cấu trúc bởi siêu nhiên hình thành, tức là chúng ta đã có pháp. Biết được chúng ta đến là chúng ta sẽ đi và sẽ tưởng nhớ lại những cái cảnh quê xưa chốn cũ, cảnh Trời tươi đẹp. Chư Phật thanh nhẹ, chư Tiên hòa vui và thông minh; chớ không phải ngu đần như ở thế gian tranh chấp mà không có đường lối. Giành giựt mà không hiểu được nguyên lý thì chỉ có tạo sai lầm này tới sai lầm nọ, rồi tự hủy mà thôi! Còn người tu chất phác

trở về với thực chất của chính mình. Thấy sự cấu trúc siêu nhiên của Trời Đất đã hình thành cho chúng ta có một Tiểu Thiên Địa là một thể xác này, nơi cho phần hồn trú ngụ, trách nhiệm và xây dựng rõ rệt. Hồn là chủ của thể xác. Sự sáng suốt phục vụ thể xác không ngừng nghỉ. Biết được phần hồn là phục vụ thể xác. Sự sáng suốt phục vụ thể xác thì thể xác mới an nhiên tự tại tu tiến. Hướng thượng, hòa hợp với chủ nhân ông mà tiến hóa thì đâu còn khổ nạn nữa.

Chung tu chung tiến trong thực hành, không còn một việc gì hành mà không hiểu. Hành là phải hiểu. Hành mà không hiểu thì không nên hành. Hành mà không trở về thanh tịnh thì cũng không nên hành. Tánh chất ma quỷ sẽ trở về với ma quỷ, còn Tiên Phật là phải hành, phải hiểu. Văn minh: văn là nghe được, minh là hiểu được. Nghe được, hiểu được rõ rệt mới kêu là văn minh. Cõi Trời Phật là văn minh. Người thế gian nhiều người đi nghe nhạc, thấy nhạc đàn rùm beng vậy, vui vậy thôi. Không biết tại sao có những cái tiếng vui, chấn động gì hòa hợp với tôi mà tôi mới vui, không hiểu rành mạch được. Nghe nhạc thôi, còn lời cũng không có hiểu nữa. Cũng đi nghe cho được về tới nhà hỏi chuyện gì quên hết, không biết đầu đuôi là cái gì!

Chúng ta là con người sống có đầu có đuôi, phải minh bạch, phải hiểu rõ. Từ lúc chào đời thân xác chúng ta dơ dáy. Nhờ nguyên khí của Trời Đất nuôi dưỡng lớn lần.

Càng ngày càng hiểu sâu, phân rõ màu sắc; lớn lên tình cảm, đủ chuyện. Do tiền tình duyên nghiệp xây dựng hình thành một tánh phàm cố chấp. Quên hẳn sự thanh tịnh sẵn có của chính mình. Đâm ra nghi kỵ; đầu óc loạn xạ trong tinh thần mê chấp và không biết xây dựng là gì. Cho nên gia đình vợ chồng cũng phải đổ vỡ. Con em cũng không thông cảm. Đã nói gia đình là phải thông cảm. Thông suốt và hòa cảm với nhau trong xây dựng mới kêu bằng gia đình. Gia đình Thượng Đế ân ban đầy đủ. Có tâm có xác, có hồn có vía mà phân minh không nổi, thì gia đình chỉ có loạn thôi! Cha nói cũng không nghe. Mẹ khuyên cũng không cần biết. Đó là loài bất hiếu, thú vật; đâu có tiến thân được!

Chúng ta là con người có trí tuệ. Phải khai triển trí tuệ của chính mình mới hiểu đạo đức là gì. Có đầu có đuôi, có Trời Phật, có Tiên giới, có loài người, trong vòng trật tự; chớ không có thể làm chuyện hỗn ẫu được! Nguyên khí của Trời Đất chúng ta tận hưởng hằng ngày. Ánh sáng của Trời Đất chúng ta tận hưởng hằng ngày, đều là trong trật tự. Nếu không trật tự là chúng ta loạn rồi. Vậy chúng ta phải hiểu lấy chính ta. Có khối óc, có cơ tạng, phân ra rất trật tự mà không chịu trở về với chính mình. Không khai triển trực giác của chính mình. Làm sao học hỏi được sự tiến hóa của tâm linh? Không khai triển trực giác là chỉ có nghe theo lời của người truyền pháp. Nói đâu nghe vậy, chớ chính mình không phát triển được!

Trong lúc sống ở thế gian là mình đã có tội rồi. Tội không làm việc cho chính mình. Không khai triển tâm thức để hiểu nguyên lý của Trời Đất là nhiệm vụ của mình biến mất! Làm người mà không hiểu Trời Phật, không hiểu vạn linh thì đâu khác gì con thú! Người tu luôn luôn khép mình, câm mồm thanh tịnh lo tu, không xía vào chuyện bất cứ ai. Tự sửa mình, tự khai thác mình để thức giác. Tiến tới Vô Vi mới sống động. Vô là không. Việc lớn làm thành nhỏ. Việc nhỏ làm thành không, thì mới sống động và hiểu thấu mọi tình trạng.

Chương Kinh 7

Gây phiền tạo loạn sống không yên
Sóng gió xoay chiều phá đảo điên
Cảnh đẹp Trời cao gieo ý tốt
Độ tha tự tiến chẳng nuôi phiền

"Gây phiền tạo loạn sống không yên":

Gây phiền, ghét một ai là tạo loạn cho chính mình, sống không yên. Thương độ mọi người thì sống mới yên.

"Sóng gió xoay chiều phá đảo điên":

Khi chúng ta không yên, thì động tới bộ phận nầy, nó chuyển biến đến bộ phận khác, nó loạn xạ hết. Tạo loạn, nó xoay chiều phá cho chúng ta đảo điên. Ngủ không được, ăn không được, tâm thân bất ổn.

"Cảnh đẹp Trời cao gieo ý tốt":

Ta không nhìn cái sự tự nhiên và siêu nhiên của Trời Đất, lúc nào hóa hóa, sanh sanh. Con người đều là tâm và xác, đều là nhân tốt của Trời Đất.

"Độ tha tự tiến chẳng nuôi phiền":

Chúng ta biết tu, biết lập lại trật tự hòa hợp với

nguyên lý của Trời Đất. Ảnh hưởng người kế tiếp, thì không còn sự phiền muộn nữa. Tu cho chính mình thức giác, thấy sự sai lầm của chính mình ăn năn sám hối tự sửa, thì đâu còn sóng gió mà tạo cho chúng ta đảo điên nữa!

Hướng về cảnh đẹp Trời cao, gieo ý tốt thấy rõ ràng. Trời Đất đã cấu thành tâm xác của chúng sanh, là nhân lành của Trời Đất. Nếu chịu tu mới tự cứu, giải thoát được tất cả những sự phiền muộn trong nội tâm, thì chẳng còn phiền nữa. Tu bằng trí, bằng ý mới thật sự tu. Trí ý chúng ta lu mờ tạo loạn. Trí ý chúng ta trong suốt là chỉ có xây dựng và khai triển muôn chiều, không còn loạn nữa.

Tâm thức an yên trong xây dựng, chiều sâu càng ngày càng phát triển. Chiều sâu ở đâu? Ở trong chỗ thanh tịnh, mà vốn mọi người đều có lãnh vực thanh tịnh. Chạy theo mắt, mũi, tai, miệng, hướng ngoại mất thanh tịnh. Bây giờ chúng ta tu khép lại, đóng cửa đời mở của đạo, tiến thân rõ rệt. Đạo là gì? Đạo là sự quân bình. Quân bình là gì? Quân bình vốn nó là không. Cho nên ở thế gian tính toán, chế máy móc rồi tính tới không, thì không thành. Phải lui về số không mới thấy máy móc tốt và quân bình.

Tính cái gì mà không trở về với số không là trật. Trên thế gian đã có cơ hội học hỏi nhiều, tính toán nhiều, suy tư nhiều nhưng mà không hiểu từ đâu sanh ra sự tính toán, suy nghĩ. Từ Không giới hội nhập trong khối óc của chúng

ta, và làm việc tùy theo duyên nghiệp mà phát triển. Nhơn sanh mỗi kỳ mỗi khác, bây giờ học hỏi nhiều hơn. Tính toán cũng gọn hơn, mỗi mỗi đều gọn hơn, và thanh nhẹ hơn, rút ngắn hơn.

Càng rút ngắn, thì sẽ càng có cơ hội chung hợp hòa bình. Tâm thân yên ổn,nếu chúng ta là người tu biết khai triển tâm thức của chính mình. Dụng nguyên khí của Trời Đất để khai mở tâm thức của chính mình, thì thức hòa đồng sẽ phát triển, càng ngày càng phát triển. Không còn sự hận thù và không còn sự mê chấp, thành tâm tu sửa. Tại sao? Tại chúng ta thấy rõ đường đi cần sửa mình mới giúp người kế tiếp được. Nếu tu mà không chịu sửa mình, còn nuôi hờn giận lầm sao giúp được người kế tiếp?

Dũng mãnh trong thanh tịnh, thì thấy được giá trị của thanh tịnh là vô cùng. Dũng mãnh hành trong thanh tịnh mới thật sự sáng suốt. Người tu dứt khoát thất tình lục dục, nhơn duyên thì mới thấy khả năng của chính mình là vô cùng. Sáng suốt trong xây dựng, sáng suốt trong cởi mở và ảnh hưởng cho người kế tiếp cùng tu cùng tiến, thì mới thật là người tu. Còn tu mà cho cái pháp chúng ta cao hơn tất cả mọi người, số một tại thế gian thì chuyện sai lầm không đúng!

Hành giả chịu hành thì hành giả mới có cơ hội, còn hành giả không hành không có. Ai mạnh bằng Đấng Tạo Hóa, Đấng Toàn Năng? Đấng Toàn Năng chưa bao giờ dám

xưng là nhất thế gian, nhưng mà người ca tụng, đó mới là thật. Danh là danh giả, đàng là đàng tu; không nên xưng danh. Phải tự sửa để ảnh hưởng người kế tiếp. Cùng sửa như ta đã và đang sửa, thì mới có một con đường tiến hóa chung; chỉ có tiến không lùi. Còn nếu xưng danh, cuối cùng chỉ có lùi không tiến.

Người thế gian ai cũng tham, vốn của nó là tham. Biết được Trời Phật là chạy theo Trời Phật, để kiếm một cái gì hay, siêu diệu nhất. Nhưng mà không hành rồi rốt cuộc bí đường không biết làm sao, nắn hình thờ cho vui vậy thôi. Chớ sự thật không phải là cái hình thờ! Sự thật là tâm. Khai triển huyền bí của nội tâm, mới thấy nguyên lý của Trời Phật. Không khai triển huyền bí của nội tâm, không bao giờ thấy được Trời Phật!

Cho nên, Vô Vi có một phương pháp niệm Phật khác hơn các nơi.Co lưỡi, răng kề răng, ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Thầm tu thầm tiến, mới khai mở huyền bí trong nội tâm được. Còn khẩu khai thần khí tán. La lô um sùm, rốt cuộc mang bệnh, rồi chết thôi cũng chưa hiểu đường đi! Tự quấy rầy mình quá nhiều, làm sao phát triển? Phải thanh tịnh hiểu được chấn động của cả càn khôn vũ trụ, mới là sáng suốt và thanh tịnh.

Nếu chúng ta không hòa hợp với chấn động của Vũ Trụ Quang, thì chúng ta không bao giờ có cơ hội tiến tới thanh giới, mà học đạo tiến hóa của tâm linh. Người tu

Vô Vi hiểu được nguyên lý nhơn sinh hòa hợp với Trời Đất, thì hồn của chúng ta chính là thiêng liêng hòa hợp với Trời Đất. Lúc đó mới dũng mãnh tu tiến, tâm lúc nào cũng hướng về cõi Trời mà hành sự.

Hướng về thanh nhẹ thì sẽ đạt tới sự thanh nhẹ. Nếu hướng về sự tranh chấp thì tự trói buộc mình mà thôi. Nói đủ thứ lý nầy lẽ nọ, nhưng mà không thoát được. Bản thân không thoát được là trói buộc vậy thôi. Ở đời nầy nhiều đường lối cho phần hồn học hỏi để tiến hóa, nhưng đường lối không rõ rệt thì chúng ta không nên học. Chúng ta phải học đường lối rõ rệt, hòa hợp với nguyên khí của cả càn khôn vũ trụ, mới có cơ hội dẫn tiến phần hồn được.

Nếu không hòa hợp được nguyên khí của Trời Đất, là mình tu càng ngày càng tu càng bị xa cách và không tiến. Nói thì hay nhưng làm không hay, không mở được trí, sống trong lệ thuộc ỷ lại không phải người tu. Người tu Phật tức là Đức Phật, giải bỏ tất cả duyên nghiệp, hào quang của Ngài mới sáng lạn tận độ quần sanh. Nếu Ngài còn ôm chuyện đời, của cải, suốt kiếp Ngài không có được sáng, óc Ngài vẫn lu mờ trong tình tiền duyên nghiệp.

Cho nên, đã có gương lành cho chúng ta thấy. Từ một vị Thái Tử bỏ tất cả nhung lụa, lui về với thực chất thanh nhẹ của Ngài, ảnh hưởng quần sanh tại thế. Ngài chỉ tu cho Ngài mà thôi. Ngày hôm nay quần sanh được cộng hưởng, nhắc đến Ngài. Nhắc đến sự khổ công của Ngài,

tự tu tự đạt tới từ bi, khai triển tới vô cùng, hào quang sáng chói mười phương, và tận độ quần sanh. Ai ai nghe qua cũng hiểu, được thức tâm mà đi tầm đạo tu học.

Đến lúc tầm đạo quên đi hành động của Ngài, mà chỉ nhờ đỡ Ngài mà thôi! Lợi dụng Ngài và ỷ lại nơi Ngài, tạo cuộc sống cho chính mình mà dẹp mất thức hòa đồng của chính mình, biến thể của nó là tham lam, không tiến. Phật là thoát trần đâu cần người thế gian tắm rửa! Ngược lại, người thế gian đã thờ phụng tắm rửa Phật gỗ mà thôi, không có sự thật!

Sự thật của chúng ta là khai triển huyền bí trong nội thức của chúng ta, phát triển tới tâm linh.

Chương Kinh 8

Nuôi phiền vì bởi duyên ô trược
Thức giác bình tâm tự tiến xuyên
Uyển chuyển không ngừng xây dựng tốt
Trời ban tình đẹp vẫn giao duyên.

"Nuôi phiền vì bởi duyên ô trược":

"*Nuôi phiền*", chúng ta nuôi phiền đặt ông này ông nọ, tức là nuôi phiền, chứ không phải người tu. Tu là phải giải. "*Vì bởi duyên ô trược*", luồng điển quá thấp, không hiểu được chiều sâu của tâm đạo. Tạo chuyện u ơ không có lối thoát, gọi là trược.

"Thức giác bình tâm tự tiến xuyên":

Khi chúng ta hiểu được, phải bình tâm, thanh tịnh mới vượt khỏi vòng ô trược lôi cuốn bởi sức hút của hồng trần.

"Uyển chuyển không ngừng xây dựng tốt":

Luồng điển thì lúc nào cũng uyển chuyển không ngừng. Xây dựng càng ngày càng thanh nhẹ, càng tốt tươi.

"Trời ban tình đẹp vẫn giao duyên":

Sự thanh diệu của Trời Đất lúc nào cũng ban chiếu cho mọi nơi mọi giới và giao duyên tốt đẹp để cho con người tự thức tâm. Nơi nơi có sự thanh diệu hỗ trợ cho chúng ta tiến hóa trong cuộc sống. Cho nên ở đời này, càng ngày càng văn minh, thấy rõ việc này việc nọ do nhiều khối óc cấu thành. Sản xuất máy móc tinh vi truyền cảm nhân gian, cũng do khối óc con người cấu thành, nhưng mà quên đi Trời Đất đã cấu thành con người. Mỗi người đều tự khai thác lấy chính mình thì mặt đất sẽ an vui, thanh tịnh. Tu để làm gì? Tu để khai triển tâm thức. Tu để tìm lại chính mình. Tu để thức giác bình tâm trong thanh tịnh. Còn tu mà loạn ngôn trách móc, chê bai kẻ này chơn người kia tà, mà chính mình tà không hay!

Thực chất không cần lấy bóng đèn làm hào quang. Thực chất là phát triển tâm thức sáng lạn của chính mình mới kêu bằng thực chất. Thực chất mà lấy bóng đèn làm hào quang là không có thực chất của chư Phật. Ngạo mạn mang tội làm sai, ca tụng bậy bạ. Đó cũng là có tội. Phải khai triển thực chất thầm kín của chính mọi người, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Nhận lãnh luồng điển thanh diệu của chư Phật hộ độ quần sanh khi người đến đó. Chúng ta không tu không phát triển không đến đó làm sao Phật giúp chúng ta được? Chúng ta không thanh nhẹ; nặng trược làm sao chúng ta nhận được lời khuyên bảo chính xác của Trời Phật, mà cứ luận đi xét lại trong kinh kệ. Tam sao thất bổn, bản chánh không còn nữa. Rồi biến hóa nó sai lầm càng sai lầm thêm. Không dám khai triển

trực giác của chính mình để nhìn thử vị Phật mà mình đang quỳ lại đây có thật hay là giả, không dám! Rồi làm thần kinh chúng ta yếu đi, không phát triển. Nếu khai triển trực giác thì phải nhận xét rõ ràng. Mọi việc nó có nguyên lý của nó. Chúng ta phải thanh tịnh mới nhận ra thực chất của mọi việc đã và đang phát triển cả càn khôn vũ trụ.

Ở trong vườn chúng ta nhìn ra bông hoa đua nở, đâu phải con người tạo được đâu! Chính Trời đất đã hình thành, duyên dáng vô cùng. Màu nào sắc nấy để giáo dục quần sanh, nhưng quần sanh nào biết. Thấy hoa đẹp cắt chưng chơi, mà không hiểu nguyên lý của hoa. Chỉ thấy nó giàu sang tốt đẹp có bông hoa đầy nhà, nhưng mà tâm thức không thanh nhẹ. Khi tâm thức không thanh nhẹ thì đi đâu? Sẽ bị tình tiền duyên nghiệp trói buộc và không phát triển được. Chơn tâm thật sự phát triển thì không còn vấn đề tình tiền duyên nghiệp bao vây nữa.

Có điển mới có tiền. Tâm thức không quân bình không làm ăn được. Điển là Trời đất đã hình thành và ân ban tận độ ngay trung tim bộ đầu hòa hợp với trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ. Chúng ta thấy cái nguyên năng hóa hóa sanh sanh của đấng Toàn Năng rất siêu diệu. Tận độ quần sanh từ giờ phút khắc trong xây dựng. Lúc nào cũng xây dựng, không có phá hoại. Nhưng mà chúng sanh tham lam, tiến tới sự phá hoại chính mình và ảnh hưởng xấu cho những người khác thì có. Trước mặt chúng ta ai cũng thấy

rõ ràng điều dở hay đó.

Ngày hôm nay chúng ta tu, sửa mình để tiến hóa. Rồi đem vào lòng sửa cái Tiểu Thiên Địa này càng ngày càng có trật tự; khối óc càng ngày càng minh mẫn, mới thật là người tu. Tu hướng thượng, khai triển luồng điển nơi trung tim bộ đầu, là không vị nể bất cứ một ai. Thẳng một đường tiến hóa. Hiểu rõ chúng ta có đến có đi, không lệ thuộc bất cứ một giới nào, chỉ trì tâm phát triển mà thôi. Người tu chơn phải làm điều chơn. Chơn tức là sự thật. Người tu chơn mà không chịu làm điều chơn, còn che lấp điều chơn, sử dụng bùa phép, sử dụng thế lực để bảo vệ cho chính mình. Đó là chơn hay tà? Người có hành động đó phải tự hiểu và thức giác; không nên mê lầm nữa, phần hồn tương lai khổ lắm! Không phát triển, không có đất dừng chân ở tương lai.

Nếu chúng ta thành tâm tu khai triển tâm thức, phát quang khối óc, tự xuất ra, xa gần là một, đi đứng dễ dãi, thì đường đi chúng ta càng ngày càng sáng lạn, vinh quang và thấy rõ Trời Đất đã có. Chúng ta mang xác làm người. Tiểu Thiên Địa này cũng đã có lãnh vực thanh tịnh. Chúng ta quên đi không chịu khai thác, thì chúng ta bị thua lỗ ở chỗ đó. Không thể chạy theo mắt mũi tai miệng được.Tâm thức là tâm thức. Còn chạy theo mắt mũi tai miệng là tình đời lôi cuốn, ràng buộc xỏ mũi như trâu, không có lối thoát.

Chúng ta thức tâm hướng về phần hồn thanh nhẹ mà tu. Chỉ có phần hồn thanh nhẹ mới cảm nhận được thanh nhẹ của sự siêu diệu của Trời Đất mà hành sự. Tương lai chỉ có vinh quang và tốt đẹp. Cảnh sanh ly tử biệt tại thế gian là tạm, thấy rõ. Tại sao chúng ta không thức giác trở về với chơn giác, chơn cảnh, chơn hồn? Thực chất của chúng ta có Hồn có Vía, trú ngụ trong Tiểu Thiên Địa phù sanh tạm bợ này, thức giác và xây dựng trở lại có trật tự.

Một kiếp người ăn xài không có bao nhiêu, của Trời thì vô cùng tận. Lửa Trời có sẵn, chúng ta biết được lấy nguyên khí của Trời Đất trở về nung nấu xây dựng lấy chính mình. Tương lai toàn thân chúng ta sẽ được sáng tươi. Chúng ta mới thấy thực chất của Trời Đất đã hình thành cho mọi sanh linh tại thế gian một cơ cấu siêu diệu để học và để tiến.

Thế gian toàn là kích động và phản động để đưa con người trở về với sự thanh tịnh chơn giác của hành giả mà thôi. Chúng ta chấp nhận nhịn nhục học hỏi là chỉ có tiến không có lùi. Chúng ta nghịch lại, lợi dụng, vụ lợi, thì các bạn đã thấy tỷ phú cũng không ôm được bạc tỷ ra đi, đồng xu cũng không ôm được. Lúc đi là đi với hai bàn tay không! Chứng minh chúng ta từ cõi không đến rồi phải về với không. Không ai được một cái gì! Hiểu được điều này đâu còn tranh chấp dành giựt nữa. Xây dựng vui hòa tốt đẹp thì xã hội sẽ đạt tới sự văn minh tốt đẹp. Hiểu mình hiểu họ mới quý thương lẫn nhau trong hành trình tiến hóa.

Chúng sanh có thể tạo ra cảnh hòa bình. Nếu chịu thức giác hiểu lấy chính mình, thì tâm phục vụ của chúng ta tràn đầy trong xây dựng. Ở nơi nào chỉ đem lại tin lành tốt đẹp cho mọi người thay vì bày biểu những sự động loạn, những việc chúng ta không hiểu. Càng không hiểu thì sẽ càng tận thế sớm. Càng không hiểu thì càng hủy diệt tâm thân. Xác con người chỉ có tâm thân là quý, nhưng mà hủy diệt tâm thân thì đâu khác gì tận thế mà thôi! Chết trở về với cát bụi, không làm được cái gì hết! Khi chúng ta hiểu được sự thanh tịnh sáng suốt là cần thiết. Nên làm việc cần thiết. Không nên làm việc không cần thiết, phá hoại tâm thân. Cho nên cái luật hóa hóa sanh sanh đã cho chúng ta thấy, nhân nào quả nấy.

Chương Kinh 9

Gieo duyên tận độ tình tha thứ
Sáng suốt chứng tâm của mọi người
Ánh sáng ngập tràn trong trí thức
Bền lâu vững tiến tự tâm cười

"Gieo duyên tận độ tình tha thứ":

Quân bình mới "*gieo duyên*" được. Tâm thức an nhiên tự tại, lắng trong, mới thật sự "*tận độ*". Lúc đó, chúng ta mới giàu lòng "*tha thứ*".

"Sáng suốt chứng tâm của mọi người":

Mình cảm thấy những việc gì, hiểu chiều sâu của mọi sự việc, gọi là *sáng suốt*. Tâm của mọi người đều có.

"Ánh sáng ngập tràn trong trí thức":

Lúc đó quân bình âm dương thì cái óc phải phát sáng, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Trong "*trí thức*"tự mình hiểu nhiều, biết nhiều công chuyện của chính mình.

"Bền lâu vững tiến tự tâm cười":

Hiểu được chính mình, hiểu được càn khôn vũ trụ, hiểu được nguyên lý của trời đất, hiểu tình thương của

nhân loại thì tâm lúc nào cũng vui cười.

Ai cho chúng ta được? Sự thật, Thượng Đế đã an bài cho chúng ta lúc ra đời đã có sự quân bình thanh nhẹ. Nằm nôi đã biết cười, vui một mình. Lúc đó, khối óc của chúng ta nhẹ nhàng, hồn ra vô dễ dãi. Nhiều khi nằm nôi mà cũng như cười với một người nào, vui với một người nào, tự nhiên tâm thức phát sáng an lành. Mọi người đi ngang nhìn cặp mắt chúng ta lắng trong đều thương quí và muốn hôn, muốn ôm. Lúc sơ sanh mọi người đều có cái duyên lành của Trời Đất. Đến lớn rồi, càng ngày càng hướng ngoại. Thu thập tập quán của ngoại cảnh đâm ra cảm thấy mình bơ vơ, rồi chỉ sống trong giới tranh chấp muốn được những gì tốt đẹp nhất ở trần gian cho chính mình biến thành tánh ích kỷ, tham lam. Càng ngày càng lớn càng tham lam càng hủy hoại thể xác từ tâm lẫn thân.

Lấy gì chứng minh hủy hoại? Thâu ngoại cảnh, muốn bắt chước như ngoại cảnh mà khả năng không đủ, thức hòa đồng không có, thì cảm thấy mình bơ vơ và khổ thôi! Ngược lại, chúng ta chịu tu, sửa tiến cơ tầng trong nội tạng và khối óc thì lúc nào cũng bình an liên hệ với sự chấn động của cả càn khôn vũ trụ. Chúng ta lúc nào cũng thanh tịnh, nhận xét rõ rệt từ đâu đến rồi sẽ ra đi bằng cách nào.

Cái việc có có, không không, ở đời là giáo dục cho con người thức tâm và tiến về lãnh vực tâm linh mà thức

giác. Ngược lại, chạy theo tiền tình, duyên nghiệp, thì phản lại tâm linh. Muốn có và sợ không, thì tâm lúc nào cũng động, chớ không có thanh tịnh. Chứng minh rõ ràng, chính xác thân của chúng ta ở trong cảnh khổ từ Việt Nam vượt biên qua tới xứ người nhưng mà vẫn khổ vì tham lam. Muốn đua chen, giàu có như người bản xứ, thì chuyện đó không có rồi. Khi mà chúng ta không đạt được, là vọng động, lầm sai, tâm thức bất ổn, không có chấp nhận cái hoàn cảnh hiện hữu.

Nếu hiểu được nguyên lý của Trời Đất chúng ta đi đến đâu cũng là Trời Đất sắp đặt. Nên bằng lòng an nhiên tự tại. Trời kêu lúc nào cũng dạ, Trời cho lúc nào cũng hưởng, đó là tâm bình an. Hiểu được nguyên lý tận độ của Trời Đất chúng ta mới thật sự là người sống tạm tại thế gian, thực hành đời đạo song tu. Đời chúng ta hiện có trên mặt đất, cấu trúc bởi Trời Đất hình thành trong tự nhiên và hồn nhiên. Chúng ta ra đời học biết bao nhiêu chuyện kích động và phản động trong tâm thức. Đến ngày hôm nay tới già nua mà còn không hiểu lấy chính mình, rất hổ thẹn. Đừng có nói chúng ta sáng suốt. Sáng suốt chỗ nào? Sáng suốt mà không biết mình, không biết của cải cuối cùng của Thượng Đế đã ân ban ra sao, rồi sẽ ra đi đến chỗ nào!

Cho nên, người đời hiện tại đua nhau đi tìm một cái pháp lành. Thiền thanh tịnh để giải tỏa những sự phiền muộn sái quấy trong nội tâm. Nhưng sự gian manh, gian

dối của con người sẵn có, tự lường gạt quá nhiều, tưởng mình giỏi hơn người truyền pháp. Bất cứ pháp nào có sự hiện diện trên mặt đất cũng là Thượng Đế ân ban cho người tự học, tự thức. Tùy duyên mà học, tùy thức mà tiến. Mà chúng ta đi ngược lại, là tự phản trắc lấy chính mình. Mỗi người có một cái duyên lành khác nhau. Mỗi người tuy mắt mũi tai miệng nhưng mà tổ chức khác nhau; thanh trược, mỗi ly mỗi tí đều khác. Mỗi người có cuộc sống và mỗi người có một cuộc chết cũng đều khác. Sống cũng khác mà chết cũng khác. Nguyên lý thì như là một, nhưng mà chi tiết nó là khác.

Vậy chúng ta hiểu được đường lối giải được nghiệp tâm, thì chúng ta nên hành. Khứ trược lưu thanh; giải phần trược thì chúng ta sẽ lưu được phần thanh. Thanh hòa thanh, chúng ta mới thật sự an tâm tự tiến bất cứ ở góc trời nào. Thấy rõ chúng ta đến đây học hỏi từ kích động và phản động. Lui về với thanh tịnh mới thăng hoa tiến hóa. Hướng về phần hồn thiên giới mà thực hành. Thì tâm chúng ta hướng thượng, đồng nhất hướng thượng như vậy là huynh đệ là một. Loài người là một. Chỉ có thực hiện tình thương và đạo đức, đến giờ phút lâm chung sẽ được thanh nhẹ. Tình thương và đạo đức là khí giới sắc bén nhất của Thượng Đế. Ở bất cứ hoàn cảnh nào, từ đây tới 2001 năm, mọi người đều phải sử dụng tình thương và đạo đức mới tự cứu được. Nếu bỏ tình thương và đạo đức là thấy tâm thức của chúng ta bị sa đọa. Khi còn sống, nặng ngực, nặng óc, không ngủ được. Ăn cũng không ngon, không có gì kêu bằng thích thú, chỉ dồn dập sự đau

khổ trong nội tâm và không thoát được mà thôi.

Với duyên lành tận độ, Pháp Lý Vô Vi có sự hiện diện khắp thế giới để cho mọi người tự thức tự tu mới thật sự là tu. Nhờ thiên hạ tu dùm thì tánh nào tật nấy, không bao giờ tiến, ỷ lại nơi Trời Phật cũng là lùi, ỷ lại nơi sư phụ cũng bị sa thải tự nhiên. Sự sáng suốt, hoàn cảnh của chúng ta là ân sư của chúng ta. Cái gần nhất không chịu học, đi tìm cái xa nhất học. Nói chuyện viển vông, nói chuyện Trời Phật, nói đủ thứ. Không thực hành làm sao đến với Trời Phật được? Thực hành giải bỏ trần trược. Thanh hòa thanh mới có dịp đến đó, Ngài mới tận độ cho chúng ta. Chúng ta còn ô trược, muốn tìm những phần sáng suốt thanh nhẹ hộ độ cho chúng ta. Chuyện đó là không có. Chúng ta phải hành tới, Ngài mới hộ độ.

Hiện tại người Việt Nam thấy rõ ràng. Chúng ta đến xứ Mỹ trật tự, xứ Úc trật tự, xứ Canada trật tự, chúng ta thấy có không khí tự do. Nếu chúng ta không chịu giải mở hòa đồng với thiên hạ thì học hoài không tiến và không làm gì có địa vị tốt ở xã hội hiện tại được. Cho nên cái thức hòa đồng rất cần thiết. Muốn có thức hòa đồng phải có lập lại sự quân bình trong tâm thức của chính mình. Nhìn nhận sự sai lầm của chính mình, sai lầm của quá khứ, sai lầm của tiền kiếp. Ăn năn sám hối mới có cơ hội khôi phục được quân bình sẵn có trong nội tâm mà tiến hóa.

Ai cũng biết thương, biết yêu, nhưng mà cuối cùng của sự thương yêu đi đến đâu không hiểu. Tức là không biết thương mà chẳng biết yêu. Nếu chúng ta biết thương yêu cha mẹ chúng ta bằng lòng ngồi lại để sửa mình, sửa tâm, sửa trí. Đâu đó nó bình an, hòa hợp với chấn động của cả càn khôn vũ trụ. Sống trong cuộc sống an vui thanh nhẹ, thì cha mẹ chúng ta rất vui nhìn đứa con hiếu thảo. Đứa con biết xây dựng lấy chính nó. Đứa con biết thương nó và thương tất cả. Là con quí của cả Trời Đất nữa.

Tu là cứu cánh. Báo hiếu và giải tất cả những cái nghiệp duyên từ kiếp trước tới bây giờ. Phật mới chứng cho chúng ta tam liều: Tinh, Khí, Thần. Hoà hợp với tinh ba của vũ trụ thì phần hồn mới có cơ hội tiến tới. Phần hồn tiến được là đời đạo song tu. Trong đời có đạo mà người ta bị che lấp bởi nghiệp duyên thì thích đời quên đạo là vậy. Sự thật chúng ta có sự quân bình mới đi đứng được.

Mọi người đều có đạo. Chúng ta không chịu thực hiện sự quân bình càng ngày càng sáng suốt thêm là tự hủy lấy chính mình. Giờ phút lâm chung không biết đi đâu. Tức là không biết thương mình, không biết lo cho chính mình ngay từ giờ phút này thì tương lai sẽ khổ.

Chương Kinh 10

Tâm cười hiểu rõ chiều sâu tiến
Gặp gỡ luân lưu tạo phước duyên
Hạnh ngộ trong lòng tâm đạt thức
Thành tâm phục vụ chẳng lo phiền

"Tâm cười hiểu rõ chiều sâu tiến":

Cái tâm chúng ta quân bình, vui cười không khác gì hoa nở. Hiểu rõ chiều sâu sẽ tiến về đâu, sanh trụ hoại diệt, hồi sinh về đâu.

"Gặp gỡ luân lưu tạo phước duyên":

Duyên Trời Đất sắp đặt nay chúng ta *gặp gỡ* có gia đình, có vợ chồng, có cha con. "*Luân lưu tạo phước duyên*": Hiểu được chúng ta đến đây để làm gì. Đương nhiên chúng ta sẽ tạo được phước duyên tốt đẹp cho người kế tiếp.

"Hạnh ngộ trong lòng tâm đạt thức":

Tự biết, hiểu được, bây giờ tôi mới hiểu tôi, bây giờ tôi mới thấy được. "*Trong lòng tâm đạt thức*": Trong lòng biết được chiều sâu của sự việc phải làm.

"Thành tâm phục vụ chẳng lo phiền":

Chúng ta nhìn thấy Thượng Đế đang phục vụ tất cả quần sanh. Vạn linh, côn trùng cũng được tia sáng của Thượng Đế phục vụ. Chúng ta phải "*thành tâm phục vụ*" cho người kế tiếp. Khi mà các bạn thành tâm rồi đâu có "*lo phiền*", thấy việc làm hằng ngày làm không hết. Cứ tiếp tục như vậy trong tinh thần phục vụ của Thượng Đế là chúng ta không có nghèo, không có khổ. Ai cũng kính mến và thương quý chúng ta. Nếu chúng ta chịu hạ mình nhịn nhục phục vụ thì lúc nào cũng khỏe mạnh và sáng suốt.

Tu là phải sửa. Tu mà không có sửa cái tánh tham thì đâu có bằng lòng phục vụ. Người không bằng lòng phục vụ là người có ý đồ tham lam. Muốn người khác phục vụ mình là mình trở nên lười biếng, suy yếu và không tiến hóa nổi. Làm người đạt được cái gì, hành được cái gì nên cống hiến cho chung. Người tu sửa được, đương nhiên xuất ngôn hiền lành, khuyên lơn người kế tiếp và muốn người kế tiếp cùng tu. Đó là hạnh đức của mọi chúng sanh tại thế gian đều có. Việc cần thiết xây dựng cho tâm lẫn thân, rồi sửa mình ảnh hưởng người kế tiếp. Nếu không chịu sửa mình, làm sao ảnh hưởng được người kế tiếp? Tham lam, sân si, cho ta là hay hơn hết. Cho ta là hạng nhất ở thế gian này, cũng phải chịu luật nhân quả mà thôi. Chớ làm được cái gì mà xưng hùng để tự hại?

Danh là danh giả, đàng là đàng tu. Tu là tu sửa mới tiến. Như chúng ta con đường hiện tại đang làm người, 18

tuổi khác, 20 tuổi khác, 30 tuổi khác, 40 tuổi khác, 50 tuổi khác, 60 tuổi khác, 70 tuổi khác. Cứ mỗi năm mỗi phát triển, mỗi học hỏi và mỗi sự gánh vác phải giải tỏa được thì mới tiến. Chính chúng ta không lo tu, không lo giải, thì làm sao chúng ta có cơ hội tiến tới thanh tịnh và sáng suốt được?

Thượng Đế đã cho chúng ta có gia đình. Biết bao nhiêu sự lo âu kích động và phản động. Từ khi chúng ta chưa có vợ. Ngày nay chúng ta đã có vợ, có con, có chồng, thì hiểu rõ chi tiết nó đến về với chính mình là nghiệp lực lôi cuốn chúng ta. Nếu chúng ta tu quân bình thì nghiệp lực không có lôi cuốn chúng ta. Chính chúng ta là người có nhiệm vụ giải nghiệp lực thì pháp lực nó sẽ mạnh. Khi pháp lực mạnh thì không sợ nghiệp nữa. Nghiệp từ đâu đến cũng giải được. Đêm đêm chúng ta lo vun bồi sự quân bình của tâm thức. Không nuôi dưỡng sự kích động nữa thì đâu làm sao nó che lấp được sự sáng suốt của chính chúng ta? Sự sáng suốt hành sự, kêu bằng quang hành tại thế. Lúc nào cũng hành sự trong sáng suốt không có chấp mê, dễ thương yêu và tha thứ hơn. Luồng điển phát sáng hòa hợp với Bên Trên, tức là trên cao nhìn dưới thấp. Tại sao chúng ta lại không có thương? Ta thương và ta dễ tha thứ cho người đang động loạn.

Vui trong thanh tịnh mới thật là vui. Hành trong sáng suốt mới thật là hành. Đêm đêm như vậy các bạn khổ công thực hành từ tối cho tới sáng. Chúng ta đã biết được phần

hồn bị giam hãm trong cái Tiểu Thiên Địa tăm tối này. Chính chúng ta mới có trí ý khai triển phần sáng suốt sẵn có của chính mọi hành giả tại mặt đất. Nếu chúng ta không bằng lòng khai triển, là không có. Lấy gì chứng minh? Ở đời chúng ta không đi làm không có tiền ăn cơm. Phải chịu, phải nhịn nhục nhịn mà phải chịu nhục nữa đi làm để cho họ sai từ ly từ tí. Ở gia đình mẹ cưng chìu, đi làm, họ coi mình không ra gì, vì sao? Vì mình cần đồng tiền mình phải nhịn nhục mình mới có.

Còn người tu cần cái gì? Cần sự quân bình cũng phải nhịn và phải chịu nhục, mới hiểu được giá trị của quân bình và thanh tịnh, lúc đó phần hồn mới có cơ hội tiến hóa. Từ ly từ tí, bất cứ khía cạnh nào của Thượng Đế đã ân ban, đều là dạy dỗ loài người tiến tới thanh tịnh và sáng suốt, gọi là tận độ. Tình thương quí báu nhất trong quả địa cầu này, chỉ có một không hai. Thượng Đế mỗi mỗi đều an bài cho chúng ta có cơ hội tiến hóa từ tâm lẫn thân. Bằng lòng học, thì sẽ được tiến. Không bằng lòng học, thì sẽ bị giam hãm trong khối tăm tối đã qui định từ lúc sơ sanh. Cho nên người tu Vô Vi không chạy theo ngũ hành nữa.

Nếu người tu Vô Vi còn chạy theo ngũ hành, tướng số, là còn đắm chìm trong sự kích động và phản động, không giải tỏa được sự ô trược trong nội tâm. Nếu nội tâm sáng suốt quân bình thì không cần tướng số. Tươi đẹp như tình trời rồi; vượt khỏi ngũ hành, vượt khỏi sức hút

của hồng trần, đâu còn Tướng số để làm gì? Tướng số để hơn thua. Cái số anh giàu; số tôi nghèo. Không phải vậy ! Anh chưa hiểu lấy chính anh. Nếu anh hiểu lấy chính anh thì anh cũng như tôi. Mà tôi hiểu lấy chính tôi thì tôi cũng như anh. Đó là bình đẳng tâm giao, khai triển tâm thức. Cho nên, người tu ở thế gian bị tràn ngập nghiệp lực, gọi là chiều sâu của tâm đạo là vậy.

"*Thế gian đô thị giả*", không có gì thiệt. Vạn sự trên đời là không. Hồi xưa chúng ta đi học, học lịch sử ông này ông nọ dữ lắm, nhưng mà rốt cuộc không có cái gì hết! Cái ông đang sống này ổng cũng chưa hiểu lấy ổng, thì cái ông đi trước đó ổng cũng chưa hiểu ổng, làm sao ổng tiến được? Cho nên, bao nhiêu lịch sử kinh nghiệm đã giúp chúng ta hiểu ta nhiều hơn. Tất cả ẩn tàng trong khối óc, tâm linh của chúng ta, mà chúng ta không hay. Nếu tu đúng pháp, thanh tịnh khai sáng lấy chính mình. Hiểu được nguyên năng sẵn có của chính mình. Hiểu được sự cấu trúc tinh vi của Trời Phật đã hình thành con người tại thế gian trong đó nó bao gồm lục căn lục trần đầy đủ. Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ Ở Tim, Gan, Tỳ, Phế, Thận; mỗi một bộ phận 250 vị Tỳ Kheo, tổng cộng 1250 vị Tỳ Kheo đang theo chúng ta tu. Nếu chúng ta hành tốt, thì chúng nó sẽ được tốt. Nếu chúng ta làm bậy, thì toàn thân sẽ đau đớn và khổ sở.

Một quốc gia cũng vậy, bậc lãnh đạo anh minh sáng suốt, biết tự sửa, biết tu, khai triển thức hòa đồng, muôn

dân là một. Xứ đó tự nhiên nó sẽ biến thành thanh bình và tốt đẹp. Ngược lại, thì chỉ có nghèo khổ mà thôi. Tại sao tôi cũng có một quốc gia đông dân vậy mà tôi nghèo khổ? Tại dân trí không được khai triển, mất tự do, không hiểu chính họ; dân làm sao vui? Người dân hiểu lấy chính họ là nó sẽ có một của cải vô tận. Một tài sản quí báu của Thượng Đế đã ân ban nó là một khối óc và một thể xác tinh vi. Chưa có một người ở thế gian nào có thể chế nó ra được. Cấu trúc từ siêu nhiên, bao nhiêu tỷ năm mới hình thành, không phải chuyện giỡn! Cho nên, đi ngược lại là con người khinh bỉ con người. Hại con người là người ngu, không phải người khôn.

Người khôn hướng Trời mà khai triển thì không có bị mất nước. Người ngu sợ mất nước, ôm giữ. Nhưng mà khả năng giới hạn, làm sao ôm giữ được chuyện của Trời Đất? Cho nên càng ngày càng lộn xộn, không yên ổn. Tâm thức không quân bình, không sáng suốt, thì làm sao buông bỏ được nghiệp lực? Nghiệp lực, ô trược, tham dâm, quây quần trong tâm thức sanh ra hối lộ, lường gạt. Chính người đi ăn hối lộ là người đó đã tự gạt lấy họ rồi! Nếu người chơn chánh lấy của Trời làm đích, thì đâu cần của thế gian mà ăn hối lộ? Chỉ thực hiện tình thương và đạo đức, khí giới vô cùng tốt đẹp để xây dựng cho quần sanh tiến hóa ở kỳ động loạn của thiên cơ này.

Chương Kinh 11

Lo phiền tạo loạn tâm không ổn
Vạn lý hóa sanh vẫn được tồn
Duyên nợ tình đời trong khổ cảnh
Bền tâm vững chí vẫn sanh tồn.

"Lo phiền tạo loạn tâm không ổn":

Chuyện ngoài khả năng chúng ta cũng lo, mà trong khả năng chúng ta cũng lo; chớ không khai triển trực giác. Gặp việc giải việc, gặp việc làm việc, gặp việc hành việc; mới kêu khai triển trực giác. Mà chúng ta chưa làm đã lo tức là rối loạn, thần kinh không ổn. Cho nên, những người đi học thực triển được sự quân bình, gặp đâu làm việc đó thì nó mới nhớ dai. Lo thi không đậu mà học cho thiệt nhiều, học xong rồi quên hết, không làm được việc gì hết!

"Vạn lý hóa sanh vẫn được tồn":

Cách xa chúng ta biết bao nhiêu lý nhưng mà nó vẫn hóa hóa sanh sanh vui đẹp. Cho nên, ở thế gian người thích đi du lịch. Ở nước này đi xem nước nọ vẫn phát triển. Người này nhìn người kia vẫn sanh tồn.

"Duyên nợ tình đời trong khổ cảnh":

Cái "*duyên nợ*", vợ chồng sanh con là nợ. "*Tình đời trong khổ cảnh*", lúc nào cũng khổ, lúc vợ chồng mới yêu nhau thấy vui lắm, nhưng mà sanh con rồi lo lắm! Con bệnh là đổ thừa chồng. Con bệnh là đổ thừa vợ. Trong đó, nó lục đục trong khổ cảnh và không tiến triển được.

"Bền tâm vững chí vẫn sanh tồn":

Chúng ta bền tâm, hiểu được nguyên lý của Trời Đất. Hiểu được rồi phải giữ lấy cái đường lối để đi, nhất định không thay đổi, cứ bền tâm vững chí, không thay đổi. Mình thấy cái luật hóa hóa sanh sanh: sanh, trụ, hoại, diệt, rồi hồi sinh trên mặt đất. Chúng ta thấy muôn loài vạn vật đều có sự hiện diện trên mặt đất, kể đến người đi không ngừng nghỉ. Nếu không hồi sinh, thì bông hường người ta gặt, cắt hàng ngày sẽ không bao giờ có bông hường nữa. Bông cúc cắt hàng ngày nhưng mà đều có. Sanh, trụ, hoại, diệt, hồi sinh. Cái hột giống tốt thì nó phải trường tồn, không có bị tiêu diệt. Ngoại trừ những phần phá hoại, không tiến mà thôi. Chúng ta biết tu, biết sửa mình, biết hướng về cảnh tự nhiên của Trời Đất đã hình thành. Sự trật tự và sự phục vụ quang chiếu của Nhật Nguyệt hằng ngày tận độ chúng ta, chúng ta chưa hiểu thấu.

Phật là gì? Phật là sự thanh nhẹ. Ánh quang của nguyệt cũng là sự thanh nhẹ. Đó mới là Phật. Ánh quang của mặt trời: Nhật Quang Phật. Nguyệt Quang Phật là vậy. Tận độ quần sanh nhưng mà quần sanh nặng trược đâu có

hiểu giá trị tận độ của Trời Phật đâu. Đâm ra sanh nghi, nói đạo là phỉnh phờ, là gạt gẫm. Không dễ gì nói đạo. Các bạn cũng là người có khối óc có tay chân, có sự ăn uống đi đứng, nhưng mà nói đạo nói không được. Tại không thực hành nội khoa tâm lý chúng ta trở về huyền bí và sáng suốt. Cho nên cần cái pháp để khai triển huyền bí trong nội tâm, thì lúc đó chúng ta mới nói được cái lời đạo quân bình, khuyên giải. Chính mình ảnh hưởng người kế tiếp mà thôi. Chớ không phải nói ông sư phụ đó hay quá, mà tôi nói không được, rồi đâm ra nhờ ông sư phụ đó rồi bị ông sư phụ lợi dụng. Chuyện này thế gian có. Cho nên tôi khuyên tất cả mọi người nên tự thực hành tiến tới.

Chúng ta sẵn có một cơ giới tốt đẹp của Trời Đất đã hình thành cho chúng ta. Sự sáng suốt đang điều khiển cái Tiểu Thiên Địa hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, chớ không phải nhỏ nhoi đâu! Các bạn tu là làm việc lớn cho gia cang, việc lớn cho quần sanh ở tương lai.

Tu sửa là làm việc lớn. Cái gì mình khai triển trực giác của mình. Mình thấy cái đó không lợi không làm. Thực hành những điều cần thiết và không làm những điều không cần thiết. Tai nạn chúng ta sẽ giảm dần và có thể đi tới chỗ không có tai nạn đến lúc lìa xác mà thôi. Đến thế gian để học hỏi, học hỏi mọi sự nặng trược, mọi khía cạnh tinh vi của Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta chịu đựng, nhịn nhục, và tiến hóa. Chư Tiên, chư Phật đều tu

trong sự nhịn nhục mới có truyền thuyết đến ngày hôm nay. Nếu thiếu sự nhịn và không chịu nhục thì không có bao giờ tiến tới giới Tiên Phật được. Tại sao? Tự ái tràn ngập trong óc, làm sao tâm linh phát triển được? Vách tường tự ái là nguy hại nhất. Dẹp bỏ sân si tự ái thì mới thấy cái cảnh tự nhiên và hồn nhiên trong nội thức càng ngày càng phát triển và phát sáng trong thanh nhẹ, rất rõ rệt.

Người tu Vô Vi đêm đêm đã hành, và ngày ngày đã bị đụng chạm bởi gia cang, mới cảm thức được gia đình và sự động loạn ở xung quanh là ân sư để đẩy chúng ta trở về nơi thanh tịnh. Giải quyết cuộc sống tại trần gian tức là tu tiến.

Mỗi kỳ trên mặt đất mọi người đã nhìn thấy, với tuổi tác sáu bảy mươi tuổi thì thấy rõ ràng. Từ chiến tranh này tới chiến tranh nọ rốt cuộc cái óc con người mới sản xuất càng ngày càng tinh vi hơn. Hiện tại các bạn thấy vật chất đã tiến hóa rất nhanh. Chúng ta có micro để nói chuyện. Chúng ta có máy thâu hình. Chúng ta có máy bay để rút ngắn địa thế đi tới 20 tiếng còn 1 tiếng 2 tiếng mà thôi. Điều đó mọi người đã hiểu. Điện thoại khắp thế giới, khắp quả địa cầu, rút ngắn những sự phiền não của con người và sự lo âu của người được giải tỏa. Đó là chúng ta có duyên phước mới được ở trong cái hoàn cảnh này.

Thiên cơ thay đổi liền liền. Các nơi bão lụt đủ thứ.

Nhưng mà óc con người vẫn khắc phục được bất cứ hoàn cảnh nào xảy đến. Lúc nào người cũng khắc phục hết để lưu lại những dấu tích tốt, sửa đổi và tiến hóa. Chớ mỗi ngày, mỗi kỳ, mỗi phẩm chất sản xuất đều tinh vi tốt đẹp hơn xưa nhiều, kể cả những xứ lạc hậu cũng thay đổi. Chúng ta thấy bình diện của quả địa cầu đã và đang thay đổi tốt đẹp sau sự chấp nhận nhịn nhục và tiến hóa của mọi phần hồn tại mặt đất.

Cho nên tuổi trẻ ra đời bây giờ thông minh hơn xưa. Sanh, trụ, hoại, diệt, hồi sinh, chúng ta thấy. Trẻ em bây giờ học hỏi nhanh nhẹn, hiểu được nhiều việc trong một lúc. Xưa kia chậm chạp hơn vì phương tiện vật chất chưa tiến hóa được. Ngày hôm nay chúng ta được tiến hóa: trước kia chúng ta đi xe bò, ngày nay chúng ta đi xe hơi, rồi đi tới máy bay phi cơ đủ chuyện hết. Tương lai sẽ đi vệ tinh, đi cùng hết cả càn khôn vũ trụ. Do óc con người duy trì thực hiện thì mới tiến hóa tốt, cộng đồng sẽ ổn định ở tương lai.

Chúng ta người tu, phải duy trì cái pháp, thực hành đứng đắn, đêm đêm như vậy. Cái pháp là giúp đỡ thần kinh từ khối óc cho đến cơ tạng được ổn định, mới hướng về thanh tịnh mà hành sự được. Chớ cái pháp không có để cho chúng ta động loạn đâu. Nếu chúng ta bằng lòng hành đúng pháp, thì không có sự động loạn. Thấy rõ ồn ồn ào ào rồi đâu cũng sẽ vào đấy. Trật tự của cả càn khôn vũ trụ có, mà trật tự nội tâm của chúng ta có.

Khi gia đình chúng ta bất ổn, vợ chồng cải nhau, rốt cuộc hai người cũng phải ăn năn, sửa tiến, chớ không duy trì cái phần xấu được. Ôn hòa qua nụ cười thanh thản của đôi bên mà tiếp xúc xây dựng cho nhau. Chúng ta đêm đêm tu hướng về thanh tịnh, hướng về con đường quân bình thì gia đình luôn luôn ổn thỏa. Hai người đang thực hành tu tiến thì chồng nói vợ nghe, vợ nói chồng nghe, đồng tu đồng tiến xây dựng gia cang tốt đẹp, đạt hòa khí, tài vượng. Hai vợ chồng đồng tu, biết Trời Đất, biết sự kích động và phản động của nhân gian, có gì phân luận nữa? Chỉ có trong thực hành mà thôi, gia đình êm thấm, và thật sự thương yêu trong xây dựng. Chấp nhận hành triển để tiến, không có chối bỏ những gì chúng ta nhận và chúng ta phải hành.

Đêm đêm như vậy, nay một chút, mai một chút, các bạn sẽ tạo được một tập quán tốt cho gia đình. Thấy một kiếp người xài phí không có bao nhiêu, đành quên tâm thức của chúng ta là đại tội; lúc chết không biết đường đi, tự hại mình, lại đổ thừa cho người khác. Không có cách gì đổ thừa cho người khác. Tâm làm thân chịu. Luật nhân quả đang quản lý mọi người. Phải cố gắng hành triển mới đạt thức.

Chương Kinh 12

Sanh tồn sống động chung hành tiến
Ánh sáng luân lưu chẳng có phiền
Duyên đạo tình đời tâm tự thức
Quí yêu muôn loại tự mình xuyên

"Sanh tồn sống động chung hành tiến":

Chúng ta đi đứng ngồi nằm được, cảm thức được, chung hành một đường lối, thì chắc chắn tiến tới sự thanh tịnh tốt đẹp.

"Ánh sáng luân lưu chẳng có phiền":

Hiểu được ánh sáng là thanh tịnh, ánh sáng đang tận độ chúng ta. Chúng ta hành pháp để âm dương hợp nhất tỏa sáng ra hòa hợp với ánh sáng, thì chẳng có phiền.

"Duyên đạo tình đời tâm tự thức":

Đạo là vốn *Không*, quân bình, ánh sáng vô cùng tận. "*Tình đời tâm tự thức*" Tình đời trong mê chấp, sanh khắc; phải hiểu lấy nguyên lý vô cùng Bên Trên mà tiến hóa.

"Quí yêu muôn loại tự mình xuyên":

Quí tất cả những gì Trời Đất hình thành đều có giá

trị. Chúng ta cần học sự quân bình của vạn linh để tiến hóa. *Tự mình xuyên* là: có thể xác, có tâm linh. Không biết hướng về tâm linh, làm sao vượt qua sự sanh khắc và sức hút của hồng trần hiện tại? Cơ thể chúng ta có tim, gan, tỳ, phế, thận, tức là có ngũ hành: Kim, Mộc Thủy, Hoả, Thổ. Ngũ sắc Ngũ quang, Huyền sắc Huyền quang có trong nội thức của chúng ta, gọi là *huyền bí*. Không dụng pháp khai thác nó ra, làm sao thấy rõ lãnh vực huyền bí đang phát triển trong nội tâm? Nếu chờ sự kích động và phản động bên ngoài thì rất chậm chạp và không có rút ngắn được thì giờ tiến hóa của tâm linh được. Chỉ có hành pháp rốt ráo.

Hành pháp là hành cái gì? Luồng điển sẵn có. Chúng ta nhờ khí điển của Trời Đất mà sống. Chúng ta không áp dụng khí điển trong nội tâm nội thức để phát triển đi lên, mà cứ hướng hạ gọi là sanh lý. Tham dục, hủy hoại tâm thân, làm sao tiến tới được? Chúng ta phải dứt khoát chuyện không cần thiết và thực hiện chuyện cần thiết thì trụ tâm thăng hoa tốt đẹp đi tới vô cùng, thoát nạn rõ rệt.

Nạn do đâu mà có? Trược mới hút nạn. Nếu chúng ta thanh lọc cơ tạng, luồng điển hòa hợp với càn khôn vũ trụ, thanh nhẹ thì đâu có nạn. Ngày đêm lo niệm Phật, lo tu, lo phát triển tâm thức của chính mình. Cái đó kêu bằng chơn giác rõ rệt. Việc làm đứng đắn phải làm của mọi sanh linh tại thế. Bằng không thì sẽ trôi dạt khắp các nơi mà không tìm ra tâm đạo. Tâm đạo của Vô Vi ngay trung tim bộ đầu; luồng điển phát triển phát sáng ra kêu bằng tâm

đạo. Do đâu mà có? Do công phu thực hành tự đạt, chớ không ai cho! Nguyên lý sờ sờ trước mắt. Chúng ta không hội nhập nguyên lý thanh cao thanh nhẹ của Bề Trên, thì chừng nào chúng ta mới tiến tới được?

Chúng ta nuôi dưỡng trược thì càng ngày càng trược. Các bạn lúc trẻ trung linh khí đầy đủ. Bây giờ lớn tuổi mất linh khí. Nói đạo cũng hiểu nhưng mà u ơ không tiến. Con ma lười biếng chiếm đoạt vị trí thanh tịnh của tâm linh rồi. Cho nên cần một pháp khứ trược lưu thanh mới giải được độc tố trong người. Giải được trược khí là con ma lười biếng phải tự nó xa lìa. Tâm thức sáng lạn dũng mãnh tu tiến do phương pháp khứ trược lưu thanh trong thực hành tự đạt. Chứ cầu xin mãi mấy ngàn năm rồi. Cầu xin mãi đâu có ai giúp ai được đâu!

Từ khi Đức Phật Thích Ca tịch diệt tới bây giờ, cứ cầu xin mà rốt cuộc đâu có đi đến đâu được. Phải thực hành dũng mãnh như Ngài, không ỷ lại. Tâm tự thức, tự hành, thì mới gom được một phần điển trong nội tâm. Quân bình và sáng suốt mới dẹp bỏ mê tín dị đoan và ỷ lại. Chúng ta đã có một cơ cấu tinh vi nhất ở càn khôn vũ trụ này: khối óc, thể xác tinh vi. Lấy đâu làm bằng chứng? Chúng ta có thể hỏi những vị bác sĩ: Ngài học cái gì? Ngài học cơ tạng của con người đã chết rồi. Tìm hiểu thần kinh trong người để biến chế thuốc men cho phù hợp sự hoạt động của cơ tạng mà thôi! Mãi cho đến nay cũng chưa hiểu được phần hồn, chưa biết giá trị của tâm linh. Đâm ra tin Thượng Đế, tin Chúa, tin đủ thứ, mà không hành dũng mãnh tinh

thần phục vụ của Thượng Đế.

Tinh thần của Chúa ân ban các giới. Chúng ta không hành một góc nào, làm sao chúng ta ngộ được Ngài? Làm sao chúng ta hội nhập vào lãnh vực đó? Như hiện tại người Việt Nam thấy rõ ràng, tôi yêu chuộng tự do tôi mới tìm tới tự do thì những người tự do sẽ hòa hợp với chúng tôi và giúp đỡ chúng tôi tiến.

Chúng ta tu lên trên càng tự do hơn. Phát triển tâm linh, biết được chính mình trở về với điển giới thanh tịnh, không động đất. Không nguy hại, không ai sát hại mình vì hướng thanh tạo thanh cho chính mình. Làm sao hút được trược mà có nạn? Chúng ta không có nạn. Thanh tịnh hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Chung vui hòa bình trong ánh sáng siêu diệu vô cùng của Đại Bi hằng ban chiếu. Giúp đỡ được chính mình mới ảnh hưởng người kế tiếp. Thì nó là thực thi thức hòa đồng bình đẳng các giới. Chứ Phật không có ngôi vị. Người thế gian thích Phật rồi đặt ngôi vị cho Phật ngồi trên bàn. Mà Phật đó đâu có phải Phật thiệt, Phật giả thì có. Chính bản thân của hành giả phải hành. Phát triển từ động đi tới tịnh. Từ loạn xạ đi tới quân bình thì mới thấy rõ chính mình, vị trí của chính mình và nhiệm vụ của chính mình. Phải tự cứu, tự tiến, mới là ảnh hưởng được. Chúng ta đã biết bao nhiêu gương đẹp, biết bao nhiêu hành giả đi trước tu chết bỏ, cố gắng tu nhưng mà cũng chưa đạt được gì.

Cái pháp là quan trọng. Ngày hôm nay Vô Vi có hiện

diện trên mặt đất là đem cho mọi người thấy rõ điện năng trong cơ tạng của chính chúng ta. Do nguyên khí của Trời Đất đã nuôi dưỡng chúng ta từ bé nhỏ cho tới lớn. Trí não phân minh, ăn uống những gì cũng là Trời Đất hình thành qua Nhật Nguyệt Quang ban chiếu mới hình thành.

Cọng lúa, hột lúa, hột gạo chúng ta đang ăn đây là lúa Trời chứ không phải lúa của người. Đừng tưởng lầm là người tạo được. Người không tạo được cái gì hết. Lượm lặt và sắp đặt mà thôi, chớ không tạo được cái gì hết! Chớ hóa hóa sanh sanh là của Thượng Đế. Giúp chúng sanh có hai buổi cơm trời ăn uống và tự thức mà thôi. Mọi người hiểu nguyên lý rõ ràng như vậy thì cộng đồng chúng ta vui sướng biết bao nhiêu, đâu có ai thiếu thốn! Chia sớt với nhau, sống trong tạm cảnh và tu hành tiến hóa, thì chúng ta đâu có thiếu nợ trần gian. Người thiếu nợ trần gian là sợ nghèo, tham, dục, phá hoại, đi tới cái bệnh hoạn phải cần tiền bạc. Nếu không có tiền bạc, không ai lo cho chính mình. Đó là không hiểu rõ nguyên căn nguồn cội của chính mình là điển giới. Giáng lâm xuống thế gian học hỏi mọi sự kích động và phản động, nhiên hậu mới trở về với sự thanh tịnh sẵn có.

Vốn của chúng ta là thanh tịnh. Càng tu càng về thanh tịnh, thanh nhẹ. Đó là ai? Đó là Phật, chớ không phải con người. Toàn thân các bạn được thanh nhẹ, trí óc phát sáng thì các bạn đang sống ở thanh giới, không phải là ở trược giới. Trược giới ở thế gian: tham dục. Đứng đầu là tham, rồi tiến tới dục, phá hoại cơ tạng, tới già tay run, chân

yếu đi không được. Phá hoại mình mà làm sao còn có cuộc sống tốt? Xây dựng cho chính mình mới có cuộc sống tốt.

Cho nên người tu họ xa lánh mọi sự trần tục có thể lôi cuốn hại thể xác và tâm linh. Họ thấy cái giá trị nào hơn họ hành cái đó chớ họ không ngu. Người tu không ngu. Người tu trước kia cũng buôn bán làm ăn, cũng làm quan đủ chuyện hết, cũng hà hiếp người ta. Nhưng mà ngày nay buông bỏ tất cả những khí giới trần trược và trở về với sự thanh cao. Bằng lòng tu tiến, tự cứu, bước vào trong một lãnh vực thanh nhẹ, vô cùng tốt đẹp ở Bên Trên.

Muốn đổi mới, tiến tới sáng suốt, thì cái điển giới mới dẫn các bạn về Thiên Quốc được. Xa lìa điển giới không bao giờ về được Thiên Quốc. Chấp mê làm sao về được Thiên Quốc? Sự quân bình trong nội tâm của chúng ta còn không đạt được làm sao về được Thiên Quốc? Cần pháp thực hành âm dương tương hòa, hợp nhất, phát triển tới vô cùng. Lúc đó mới thấy giá trị công phu tự hành tự tiến của chính hành giả đã lượm được và hành được. Đạt được mới là thật sự đạt. Còn dùng lý thuyết, lãnh bằng cấp cũng không làm gì! Ăn thua tâm thức của chúng ta phát triển hay là không. Nhiều người mấy chục cái bằng cấp mà cũng không hiểu lấy chính họ, vẫn làm sai, vẫn tự hại, trong tham dục mà thôi, không tiến nổi! Lui về thanh tịnh mới thấy rõ giá trị sáng suốt của khối óc của chúng ta. Không phải ăn nhiều mà đầy đủ. Ăn vừa và hiểu được mới thật sự sống vui hòa bình trên mặt đất.

Chương Kinh 13

Hóa luôn thanh giới tự qui không
Vạn sự trên đời chẳng ngóng trông
Hành đạo không ngừng tâm thức giác
Bình tâm học hỏi tự mình thông

"Hóa luôn thanh giới tự qui không":

Khi mà hóa giải được thì thăng hoa nhẹ nhàng, tiến tới thanh giới và sống trong sự thanh nhẹ, thế gian gọi là Không.

"Vạn sự trên đời chẳng ngóng trông":

Không có hy vọng chuyện này, chuyện nọ. Sửa mình để tiến hóa là chánh. Không cần hy vọng việc này, việc gì hết, tạo động trong nội tâm mà thôi!

"Hành đạo không ngừng tâm thức giác":

Lượm được pháp hành pháp liên tục, thì tâm mới thức giác thấy sự sai lầm của chính mình. Chính mình sai, chẳng có ai sai.

"Bình tâm học hỏi tự mình thông":

Bình tâm là đạt được quân bình rồi, học hỏi cái gì

cũng sáng suốt. Tự mình quán thông cuộc sống, đời đạo rõ rệt.

Sống ở đời mà chê đời. Khi biết được chút đạo, chê đời, bỏ đời: Tôi không dính dấp với đời. Không được. Chứng minh, chưa quán thông! Chớ không phải cạo trọc đầu vô chùa tu mà tránh được đâu! Khi lạnh cũng mượn cái mền mà đắp thân. Đó là đời rồi. Khi đói cũng phải ăn cơm, mà đâu bao giờ trồng được lúa gạo sự ấm áp của Trời cho. Thì chúng ta nắm được pháp, hành thét, hỏi ngược lại chính mình: Anh đã có trồng lúa chưa mà anh ăn cơm chê gạo trắng và gạo hẩm? Không biết nguyên năng, luồng điển nào đã hỗ trợ cho anh có cuộc sống hiện đại ấm no, tức là chưa hiểu nguyên lý của Trời Đất. Nếu hiểu do đâu đến, chúng ta học hoài, hỏi hoài. Do đâu đến, từ đâu đến. Từ đâu đến đây rồi sẽ về đâu? Từ miếng ăn, quần áo mặc cũng của Trời Đất đã hình thành và hỗ trợ cho chúng ta tiến hóa rõ rệt.

Phải thành tâm phục vụ lấy chính mình, tức là phải tu. Tu sửa đâu đó nó quân bình khỏe mạnh, tức là báo hiếu. Cha mẹ không muốn mình bịnh hoạn. Cha mẹ quí yêu người con hiền. Chúng ta tu trở lại quân bình tức là người hiền triết. Đạt tới hiền triết, minh tâm kiến tánh, mới thấy rõ sự sai lầm của chính mình từ giai đoạn một, mà sửa, mà tiến. Cuộc sống của con người tại thế gian có mấy chục năm, mà không sửa, không tiến được, tức là tiếp tục hủy hoại thân xác. Lấy đâu làm cơ sở mà tu tiến nữa?

Cho nên, con ma thích nhập xác con người để hưởng ngũ vị. Chứng minh xác con người rất quí báu, có khả năng thực hành phát triển. Tránh sự lầm sai từ bên ngoài trược khí xâm nhập lỗ chân lông, khối óc của chúng ta.

Nhiều người mơ mơ màng màng thuyết này thuyết nọ, đó là bệnh rồi. Không phải Thần Thánh nào xuống thế gian đâu. Thần Thánh minh chánh không xuống thế gian làm gì. Chờ người thế gian thức tâm tu tiến tới đó Ngài mới tận độ. Lấy gì để thức tâm? Nhờ sự kích động và phản động của tình đời đen bạc, gian dối đủ chuyện, làm cho khối óc suy yếu và không tiến hóa. Lúc đó thức tâm tu giải với một phương pháp tốt. Vun bồi khối óc, khai triển tâm linh trong nội thức, thì mới thật sự pháp chánh. Càng hành càng tiến, chớ không phải càng hành càng lùi. Dẹp bỏ những sự kích động bên ngoài mà ôm lấy sự thanh cao thăng hoa tiến hóa rõ rệt. Thật sự tự tu tự tiến.

Mọi người đã và đang được Thượng Đế giáo dục, từ hoàn cảnh này tới hoàn cảnh nọ rõ ràng. Cơm ăn, áo mặc, địa vị đều là kích động để chính ta phải ăn năn sám hối và trở về với thanh tịnh mà tiến hóa tới vô cùng. Không phải có bao nhiêu đây thôi đâu. Làm người phải chết. Không phải có bao nhiêu đó thôi. Nếu mà không hiểu được nguyên lý của Trời Đất liều mạng làm bậy, đã làm người bị ở tù, hồn bị giam hãm còn bị thế gian bỏ tù nữa. Khổ cộng thêm cái khổ thôi, không có thoát được! Người tu là tự giải tỏa những sự trược ô; mất trật tự trở về trật tự, mất

quân bình trở về quân bình, thì mới thật sự tiến hóa. Chính hành giả phải tự hành, không có nhờ đỡ thiêng liêng nào hết! Chính ta có phần hồn tức ta là thiêng liêng, liên hệ cả càn khôn vũ trụ, mà không tu tiến, thì mất sự liên hệ đó. Lúc chết phải ra sao? Khổ vô cùng: tâm không ổn định, trí không khai, đi đứng không bình an, bị giới trược hoành hành; khổ, khóc than vô ích.

Người tu Vô Vi nhịn nhục, chấp nhận hoàn cảnh hiện hữu của Thượng Đế đã ân ban, đã an bài cho chúng ta như vậy. Chúng ta phải mượn cái đó mà tiến hóa đi lên. Không nên trách móc, không nên than thở. Một lòng khai triển tâm thanh tịnh là tiến hóa tới nơi. Cuộc hóa hóa sanh sanh của Thượng Đế là dẫn dắt con người tiến hóa tới tâm linh thật sự. Chớ không phải ông Trời ở xa quá không làm việc cho ta. Ổng tạo được chúng ta. Ổng phải chung sống với chúng ta. Ta khổ là Cha khổ. Ta khổ là Thượng Đế khổ. Ta vui là Thượng Đế vui. Quân bình là nó mới vui, loạn xạ không bao giờ vui được. Chơn chánh của nó là luồng điển. Thức tâm tu mới khai triển được luồng điển của chính mình.

Khai triển trực giác mới thật là người tu. Nghe theo, mê tín, đồ thêm làm cho mình bận rộn và lo sợ; đó là không phải người tu chơn giác. Tạo hình ảnh giả tạo, hào quang giả tạo để gạt gẩm dân lành, cái đó là không tốt. Phải thức tâm lo tu. Chúng ta thấy quá trình Thích Ca đâu có làm hào quang giả mà bây giờ người ta làm hình giả của

Thích Ca, rồi đặt hào quang bóng đèn 6 volts trên đầu của Thích Ca, nó tội nặng lắm, không đúng đường tu học, lường gạt chính mình và gạt người kế tiếp. Không đúng, không có sự thật.

Pháp Lý Vô Vi nói thẳng, không có nhờ ai, và không có sợ ai. Chính nó thực hành được và nó phát triển tới nơi. Tự cứu và ảnh hưởng người kế tiếp mà thôi. Cuối cùng của con người phải xây dựng cơ sở tâm linh của chính mình. Nếu bỏ cơ sở tâm linh là thiệt thòi vô cùng. Chúng ta có đời, có đạo rõ ràng. Có cả hai, mà không hành, không phát triển, không khai sáng được chính mình! Cơ hội cuối cùng mới nghe được lời thuyết giảng của những người hành giả Vô Vi đã hành và đạt được, nói rõ rệt cho chúng ta nghe. Chúng ta chỉ có trì tâm tu luyện, tiến tới, giải tỏa tất cả những sự phiền muộn sái quấy của nội tâm. Nhiên hậu mới đạt được sự quân bình trong nội thức. Đó là huyền bí mà người đời không thấy!

Chính ta tu ta sẽ thấy sự tiến hóa của chính mình. Thấy cả càn khôn vũ trụ, thấy Trời Phật, trong nhịn nhục mà thăng hoa, trong nhịn nhục mà tiến hóa. Chớ Trời Phật không phải là cãi lộn với người thế gian để tiến hóa. Người thế gian thích cãi lộn. Một việc có chút xíu mà nói hoài nói mấy tháng nói không xong. Chứng minh cái trí chúng ta trần trược, không thanh tịnh. Giải quyết không nổi chính mình làm sao giải quyết cho xã hội được? Rắc rối càng ngày càng nhiều. Mọi người chịu tu, chịu sửa đúng theo

đường lối của Pháp Lý Vô Vi thì đem lại sự an bình cho nhân loại. Sự thanh nhẹ cho các giới chung sống hòa bình, vui đẹp.

Mang xác người, tức là tranh Trời tốt đẹp đã hình thành tại thế. Không nhìn lại chính mình, không thanh tịnh làm sao thấy được chính mình? Thấy cơ cấu chằng chịt nhưng mà rất trật tự, không khác gì trong rừng sâu, có ai lo không? Nhưng mà lúc nào chúng ta vô rừng sâu cũng có thú sống ở trong đó. Cũng sống trong trật tự, cũng âu yếm tình Trời, cũng vợ chồng con cái. Loài khỉ cũng tốt, sư tử cũng tốt, mà cọp cũng tốt.

Định luật đã an bài rất rõ ràng, Thượng Đế đã xây dựng cho nhân loại tiến hóa từ từ trong chậm chạp. Ngày hôm nay khoa học đã tiến bộ để cho chúng ta thấy vật chất tiến bộ rất nhanh, càng ngày càng khác. Lời nói của chúng ta có thể truyền cảm khắp hoàn cầu, trong một giây lát là đạt được. Còn chưa hiểu được tâm linh là chậm chạp quá! Phải mau mau tu trở về với chính mình, để hiểu chính mình. Nắm được nguyên lý của cuộc sống hiện hành thì mới thật là vui, thật là dũng mãnh trong tiến hóa. Không còn sợ sống chết, thiếu hụt nữa.

Tâm thức các bạn quân bình, điển quang dồi dào của Trời Đất đâu có tính tiền các bạn đâu. Nếu khối óc các bạn mở ra được rồi, thì nhận lãnh thanh quang ban chiếu từ giờ phút khắc, trí tâm thanh nhẹ. Thực hiện những

chuyện cần thiết và không thực hiện những chuyện không cần thiết nữa. Cuộc sống của chúng ta sẽ được an nhiên tự tại, vui hòa với các giới. Tình đời đen bạc không quyến rũ chúng ta nữa. Chúng ta phải tự thức tự tu là chánh pháp.

Vui trong hành trình tiến hóa. Chấp nhận nguyên lý của Trời Đất mà khai sáng tâm thức của chính mình mới thật là người tu tại mặt đất này. Hãnh diện lắm mới có cái thân xác này. Hiểu bất cứ Trời Phật chỗ nào chúng ta cũng có thể hiểu, tìm hiểu cho đến đích.

Chương Kinh 14

Mình thông đời đạo lòng vòng sửa
Nguyên lý khai thông chẳng khóc mưa
Tuyệt đẹp tình Trời trong sống động
Thành tâm tận độ tiến thân vừa

"Mình thông đời đạo lòng vòng sửa":
Mình hiểu được đời là gì, đạo là gì. Cái chuyện lòng vòng ở thế gian yếu ớt chúng ta tự sửa thì nó sẽ mạnh lên.

"Nguyên lý khai thông chẳng khóc mưa":
Khi mà khối óc của chúng ta mở ra hiểu được càn khôn vũ trụ, thì không có buồn tủi nữa!

"Tuyệt đẹp tình Trời trong sống động":
Hoà hợp với càn khôn vũ trụ chúng ta mới thấy rõ tình Trời trong sống động.

"Thành tâm tận độ tiến thân vừa":
Chúng ta thành tâm tu sửa lấy chính mình tức là tận độ thân xác được an yên. Cái thân xác của chúng ta mới vừa tiến ăn khớp trong việc làm của Trời Đất và nhân sinh. Không ăn khớp thì làm sao đạt tới thanh tịnh? Cho nên

người thiền chỉ nhắm mắt ngồi đó, nhưng mà luồng điển làm việc, thanh tịnh làm việc. Thanh tịnh hòa hợp với thanh tịnh mới thật sự tự cứu được. Không đạt tới thanh tịnh mà muốn hòa hợp với thanh tịnh tức là chỉ có óc lợi dụng mà thôi. Đặt để hình hài, không có sự thật, rồi tự gạt gẫm lấy chính mình và người kế tiếp. Đóng góp nhưng mà không có kết quả!

Kinh kệ là gì? Thần kinh nẻo hóc khai triển lên, gom gọn trong trật tự, câu nào câu nấy cũng khai mở được, chớ không có bị kẹt như lý luận thế gian. Kệ là trật tự. Khối óc có trật tự mới ra Kệ được. Kệ không trật tự không phải Kệ. Một câu thấu triệt Trời Đất, một câu hiểu lấy chính mình và phát triển tâm linh. Đường đi rõ rệt, không có sự mờ ảo, mê chấp, loạn thuyết được. Cần phải có thực hành.

Cho nên, Thượng Đế đã gởi chúng ta xuống thế gian nhập vào xác tăm tối, lấy vợ đẻ con trong thực hành. Thấy sự khổ không? Có con khổ không? Có vợ khổ không? Rốt cuộc người nào cũng ở trong khổ mà không giải quyết được. Trừ khi chịu tu thấy rõ, dứt khoát tình tiền duyên nghiệp. Lúc đó chúng ta mới thấy rõ tâm linh là giá trị vô cùng. Chuyện cần thiết cho nhân sinh qua những thiên cơ thay đổi trên mặt đất này rất nhiều mà không hiểu được tâm linh là rất uổng. Chỉ có tâm linh mới vượt khỏi tai nạn hiện hành. Hướng tâm về thanh nhẹ, thanh nhẹ sẽ ban chiếu chúng ta cùng thanh nhẹ và tiến hóa nhanh chóng.

Ở đời họ nói Phật là từ bi, tại vì Ngài đang thực hành chuyện cần thiết cho chính Ngài, không làm chuyện không cần thiết. Thành ra Ngài không có can thiệp chuyện đời, thế gian gọi là từ bi. Rồi lập chùa, lập miễu, rồi tới đó vái đủ thứ, nói đủ thứ. Nói chuyện ô trược hơn thua, cầu xin này kia, kia nọ. Tạo khổ cho cái hình hài đó, chớ không phải là có sự thật để phát triển tâm linh của chính mình. Nhiều người càng tu càng bệnh, càng tu càng khùng lên, không phát triển được vì bỏ quên lãnh vực thanh tịnh của chính mình. Khối óc của chúng ta mất trật tự thành ra khùng. Nếu có trật tự, đâu có khùng! Minh chánh, đâu có khùng! Có trật tự là sáng suốt rõ ràng. Hoà hợp với cả càn khôn vũ trụ, lúc nào bộ đầu của chúng ta cũng lớn rộng chớ không phải bộ đầu eo hẹp như người phàm ở thế gian, dễ tha thứ và thương yêu trong xây dựng.

Mấy nghìn năm nay, tiên học lễ, hậu học văn. Thế gian học hoài nhưng mà không tiến. Chúng ta người tu Vô Vi tập trung được luồng Điển của chính mình, đạt tới quân bình khai thông trí tuệ, chúng ta học lễ rất rõ ràng. Lễ là gì? Thể xác này có trật tự. Lễ đem lại trật tự, chớ lễ không có hỗn loạn. Chúng ta lập lại trật tự, tức là chúng ta biết giữ nghiêm luật hiếu lễ rõ ràng trong chu trình tiến hóa. Chỉ có đơn giản thực hành như vậy, khai triển *Vô Tự Chân Kinh*, không có chữ nghĩa gì. Thần kinh nẻo hóc được phát triển kêu là *Vô Tự Chân Kinh*. Hiểu được, hành được mới thật sự là văn minh tiến hóa trong trật tự. Vui hành đời đạo song tu.

Ở đời chúng ta có thiệt thòi cũng không có sao vì của cải của chúng ta ở trong cuộc sống này Thượng Đế đã an bài ăn không hết xài không hết, chuyện gì phải lo? Vui trong thanh tịnh mà tiến hóa mới thật sự tiến hóa. Càng tu càng minh chánh, càng tu càng thấy sự sai lầm của chính mình. Ăn năn sám hối tự sửa, tức là tiến. Không sửa, không bao giờ tiến! Xe hơi các bạn đang dùng không có lo dầu nhớt, sửa chữa cho nó đàng hoàng, thì nó không có trơn tru trên xa lộ được, nó chỉ hư hoại một thời gian nào mà thôi!

Chúng ta càng ngày càng thấy rõ sự văn minh mỗi năm mỗi tiến triển. Lãnh vực của vật chất đều tiến triển, mỗi năm mỗi tiến triển. Do đâu? Do cộng đồng khối óc thực hành, sáng tạo. Nó hòa hợp với tự nhiên là đẹp. Cái nào hòa hợp với tự nhiên đều là đẹp. Mất tự nhiên là không có giá trị nữa.

Các bạn thấy một chiếc xe hơi chạy ồ ồ trên xa lộ. Nó cũng nằm ở trong nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật. Nó phải có Nam là lửa. Mô là không khí. A là nước. Di là phát triển. Đà là màu sắc. Phật là sự thanh tịnh. Nó biết chuyện của nó đang phục vụ tuân theo từ trên nói dưới nghe, dưới nói trên nghe. Các bạn vặn cái máy là nó chạy. Trên dưới đều hưởng ứng và thực hành đứng đắn, chỉ chạy tới, không có đi lùi, hành động trong trật tự. Vật chất còn làm được mà. Trí con người chia xẻ chút xíu thôi, nó thành hình chiếc xe hơi, không khác gì toà sen đưa các bạn đi

nơi này tới nơi khác. Giá trị vô cùng, nếu chúng ta thanh tịnh chúng ta thấy vui và hòa bình thật sự.

Thượng Đế đã dày công chuyển thức cho mọi người đóng góp hình thành. Đến ngày hôm nay chúng ta có tất cả, không có thiếu sót một món gì. Chỉ thiếu tu để cảm thức tất cả những việc của Thượng Đế đã ân ban và Thượng Đế luôn luôn sát cánh với chúng ta trong xây dựng. Chúng ta hướng ngoại, biến thể của nó là hỗn ẩu và mất trật tự, hại nước hại dân không tiến hóa. Tâm linh là quan trọng, nên thực hành hướng về tâm linh, mới có cơ hội hợp nhất phát triển cho chung.

Xứ ta là Thiên Quốc nơi thanh tịnh tốt đẹp, đời đời an vui, không bị lệ thuộc bất cứ ai. Bình đẳng, giao cảm lẫn nhau trong xây dựng, không biết tham lam là gì. Ánh sáng vô cùng tận, đâu có tham lam. Chỉ có bóng tối mới tạo cho con người tham dục mà thôi. Cái óc chúng ta, cơ tạng chúng ta phát sáng rồi, không có cái chuyện đó nữa. Tự nó sẽ vắng đi và thực hành trong sáng suốt. Đó là minh triết khai triển tâm linh. Chớ không phải đọc sách mà khai triển được minh triết. Không! Thực hành mới khai triển được minh triết. Thầm tu, thầm tiến, mới khai triển được minh triết. Tu sửa, tiến hóa, khai sáng lấy chính mình, hợp nhất nguyên khí Trời Đất và thể xác con người, mới lành mạnh, khỏe mạnh.

Các bạn thấy người ta luyện nội công không? Lấy khí

trời làm con người mạnh lên. Hít vô đếm 12 cái nuốt xuống thì nó mới trữ lưu trong cơ tạng dưỡng khí đầy đủ, mạnh khỏe. Luyện tập hằng ngày như vậy thì sẽ mạnh ra. Mạnh để làm gì? Mạnh để đấm đá, thương tích đau thương và cứu giúp, cũng nguyên lý của Thượng Đế dạy con người phải ở hiền. Mà khi chúng ta biết được nguyên lý đó, thì chúng ta thực hành nguyên khí của Trời Đất hòa hợp với cơ tạng của chúng ta. Hợp nhất với cơ tạng của chúng ta là chúng ta đương nhiên được khỏe mạnh và vui tươi, trẻ trung. Cho nên, Vô Vi không có tuổi tác, chỉ có tâm linh phát triển tới vô cùng mà thôi. Vui trong đời đạo song tu, mới thật là tu. Bỏ đời đi tu không thật. Nó phải đời đạo đi tu.

Hoàn cảnh là ân sư. Giáo dục cho chúng ta từ ly từ tí. Từ thanh tịnh hướng về động loạn, từ động loạn hướng về thanh tịnh. Giải mở tâm thức tiến hóa tới vô cùng, dũng mãnh, dứt khoát, không còn trì trệ nữa. Từ giai đoạn một, Thượng Đế đã ân ban và xây dựng cho con người từ hoàn cảnh này tới hoàn cảnh nọ. Chính con người chưa hiểu mà thôi! Nếu hiểu, là xã hội tốt lắm, đồng nhất. Nhìn mặt nhau vui đẹp, tâm thức là một trong xây dựng.

Cho nên bạn đạo Vô Vi khắp thế giới rất nghèo, nhưng mà lúc nào cũng cởi mở chấp nhận giúp đỡ những người kế tiếp. Đó là hạnh đức của người tu Vô Vi.

Chương Kinh 15

Mình xuyên giải tỏa tâm phiền muộn
Vượt khỏi trùng dương chẳng có buồn
Dứt khoát thanh bình tu tự tiến
Càn khôn qui một tiến hóa luôn.

"Mình xuyên giải tỏa tâm phiền muộn":

Phần hồn, hồn vía xuyên được, "*giải tỏa tâm phiền muộn*". Khối óc ô trược của chúng ta được giải tiến, hướng về thanh tịnh mà tiến.

"Vượt khỏi trùng dương chẳng có phiền":

Chúng ta vượt khỏi những cái gì che đậy khối óc của chúng ta, thì không có buồn phiền nữa.

"Dứt khoát thanh bình tu tự tiến":

Lúc nào cũng thanh bình, sáng suốt, tu tự tiến.

"Càn khôn qui một tiến hóa luôn":

Hoà hợp với chấn động của Vũ Trụ Quang qui là một. Lúc đó mới thật sự tiến hóa luôn, có gì thắc mắc hướng tâm về đó, sáng chói và giải tỏa tất cả những sự lo âu.

Thực hành đứng đắn, khai triển tâm linh sáng suốt. Trung tim bộ đầu mở, thường trực hướng thượng hướng về ánh sáng bên trên khối óc. Tâm tự động tiến hóa tốt đẹp. Không thể xuất ngôn bừa bãi. Không làm điều sái quấy. Nếu làm điều sái quấy thì bộ óc không có sáng. Trong đạo nói *hạ tầng công tác* là luồng điển của chúng ta bị rút xuống dưới. Hướng về tham dục thì không có tiến được.

Nếu chúng ta cố gắng cương quyết tu tới thì đâu có buồn. Chỉ có vui, không có buồn, không có phiền muộn nữa. Tức là chúng ta đã giải tỏa được những sự tăm tối của nội tâm. Ánh sáng thường trực quang chiếu khối óc của chúng ta, hành sự đứng đắn. Càng tu càng tiến, càng tu càng minh mẫn. Phần hồn minh mẫn sáng suốt, lúc già bỏ xác minh mẫn ra đi tốt đẹp. Bạn bè đông đủ rước chúng ta. Không có một ai mà bỏ người thiện nhân tu tiến. Thiện nhân là biết cứu mình. Hành pháp để cứu mình thì pháp đó mới là đúng đường đi. Mà hành pháp để hại người, pháp đó là sai. Học bùa để đánh ma, đánh quỷ, đó là tâm ác, không phải là tâm thiện! Tâm thiện không làm điều đó! Tâm thiện chỉ nhịn nhục; thăng hoa, tiến hóa, mới là tâm thiện. Tâm thiếu nhịn nhục là tâm ác.

"*Chơn hành quang sáng chói*" là chỗ đó đó. Trung tim bộ đầu khai mở rồi, đời đạo song tu. Đạo là bộ đầu rút thanh nhẹ, ánh sáng tới với tâm thức, không có bừa bãi, lúc nào xuất ngôn cũng trong tinh thần minh triết rõ rệt, thực hành đứng đắn. Tâm làm thân chịu, không có đổ

thừa một ai. Dứt khoát tu tiến, nhiên hậu mới đến tới vô cùng tận. Biển yêu của Thượng Đế nơi đó. Có thực hành mới có biết, lý luận không thể nào biết được!

Những gì người truyền pháp đã giảng mà người đời thường ăn cắp nói đi nói lại. Truyền thuyết nói bậy nói bạ, rồi đồ thêm rồi trật lất hết trọi. Đề cao là Tiên, là Phật, là Thần, là Thánh, làm cho mọi khối óc đều lo sợ khi gặp. Kỳ thật người tu phải trở về sự bình đẳng, thương yêu và xây dựng. Người tu không có quyền ám hại bất cứ ai, không giận bất cứ ai. Chỉ dìu tiến khai mở chính mình và dìu tiến những gì ở xung quanh chúng ta mới thật sự kêu bằng giải nghiệp tâm.

Nếu không xuất phát đi lên mà cứ nhờ người ta phù hộ, thì điều đó con ma lười biếng sẵn có trong thể xác chúng ta luôn luôn thích sự phù hộ. Thích những gì người ta làm rồi mình ăn; chứ mình không chịu làm để ăn. Đó là thuộc loại lười biếng cũng như con ma! Nguyên khí của Trời Đất đã dưỡng thành nó lớn lên. Nó còn từ bỏ nguyên khí của Trời Đất. Nó không hiểu nguyên lý của Trời Đất đã xây dựng cho nó. Nó cũng quên luôn rồi đâm ỷ lại, rồi tu trong lệ thuộc làm sao tiến hóa được?

Người tu phải dứt khoát thất tình lục dục. Nhân duyên là vậy. Có như không. Tu thanh nhẹ rồi cái chuyện có chúng ta thấy không, không có lo. Chúng ta hiểu rõ vạn sự trên đời là không, chuyện gì phải lo? Dứt khoát tu

tiến mà thôi. Ngày đêm thanh tịnh lo công phu tu thiền, thì chỉ có tiến không có lùi. Vui trong thanh tịnh, vui trong sự sáng suốt, vui trong khả năng sẵn có của chính mình. Đồng hành với nhơn loại, hòa cùng Trời Đất mà tiến thân, dẹp bỏ tất cả những sự chấp mê. Trai giới mà tâm không trai, tâm không chịu ăn chay. Tâm làm bậy mà nói chuyện trai giới gì? Ăn thì khổ, hành sai khối óc, chuyển sai hành sai! Luồng điển không mở là tức nhiên hành sai. Uổng cho một kiếp người có xác mà không biết khai thác lấy chính mình, tự tạo buồn phiền cho chính mình, gây rối cho chính mình và không tháo gỡ được.

Duyên lành Trời cho chúng ta có thể xác đầy đủ cơ năng trong cơ tạng. Có lục căn lục trần mà không chịu tu tiến để khai mở nó ra, thì tạo loạn cho chính mình mà thôi. Lo sợ, lo sợ tất cả những chuyện vô lý. Người thế gian ai cũng muốn có thế lực, có tiền. Cái đó cuối cùng là tạo động, nằm trong luật nhân quả thấy rõ. Nhân không tốt, có thế lực hại người là nhân không tốt, cái quả thì không lành. Kết quả hai năm sắp chết nó nhiều chuyện xảy ra lắm!

Nhiều người có tiền, có bạc, tại sao gia đình không ổn, con không nghe? Vì cái nhân của mình không tốt: phải chấp nhận sửa, nó mới tiến. Nhiều người có tiền xây tâm tự ái. Vách tường tự ái càng ngày càng cao! Tưởng là bảo vệ được mình, rốt cuộc bịnh nan y đến. Ríu ríu ra đi, không biết đường lối về. Hội nhập trong chỗ ma quỷ chuyển động

bất thường, trừng trị. Lúc đó mới hiểu được mình là sai. Xuống địa ngục chỉ có khóc mà thôi. Dù cho mặc áo lụa cũng chỉ có khóc mà thôi. Tiền không cứu được.

Tâm mới thật sự cứu được. Dũng mãnh tu học mới tự cứu được. Còn sợ sệt chừng nào thì nguy hại chừng nấy. Tu không biết thanh tịnh là ở đâu! Khối óc của chúng ta có lãnh vực thanh tịnh mà không có biết chiều hướng phát triển thì làm sao mà thanh tịnh được? Càng ngày càng tu về Pháp Lý Vô Vi, khứ trược lưu thanh thì đương nhiên nó phải trở về với thanh tịnh. Sống trong động loạn nhưng mà tâm lúc nào cũng yên, trí cũng sáng rõ. Hiểu được đường lối đi, hiểu được nhịn nhục làm giải tỏa những nghiệp chướng trong nội tâm của chúng ta. Thực hành đứng đắn thì tự cứu chớ đâu có hại được.

Không thực hành là tự hại và không tự cứu. Vì mắt mũi tai miệng nhìn thấy như vậy và theo như vậy. Cuối cùng là tự hại, không có giải quyết được. Ý thức được mới kêu bằng giải quyết được. Xác chúng ta là Tiểu Thiên Địa rất rõ ràng; có cơ cấu minh triết phát triển tới vô cùng. Không khai mở lấy chính mình làm gì có được cơ cấu minh triết mà tiến thân? Phần hồn là quan trọng. Trách nhiệm hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ để giáo dục lục căn lục trần tiến hóa. Khi đi làm chúng ta cũng nhịn nhục và nhớ tới nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật. Tinh thần phục vụ càng ngày càng cao. Chúng ta không thấy đi làm, nhưng mà thấy đi tu. Đi tu vô chùa cũng vậy. Cũng bắt làm lụng

khổ cực lắm, chứ không phải là dễ dãi như ở ngoài đời. Hy sinh tất cả những tự ái, nhịn nhục mới có cơ hội tiến hóa tốt đẹp trong tâm thức.

Khoa học huyền bí nằm ẩn tàng trong tâm thức. Niệm Phật bằng cái phương pháp co lưỡi răng kề răng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Nó mới khai mở huyền bí của nội tâm, mới giải tỏa tất cả những sự phiền muộn sái quấy trong nội tâm. Chúng ta làm người ở trong động loạn, nhưng mà lúc nào cũng thanh thản. Chấp nhận hoàn cảnh hiện hành mà tu học tiến hóa. Cần gì phải bỏ nhà, bỏ cửa đi đâu? Lên núi để chi? Chưa có khả năng thì cọp ăn, ma nhát. Nếu chúng ta tu đầy đủ có khả năng, chúng ta đi lên núi cũng được, đâu có sao! Thức hòa đồng khai mở không có thấy nạn. Đi đâu thì Sơn Thần Thổ Địa người ta có an bài cho chúng ta đường đi rõ ràng, không có sao. Trì tâm tu tiến, nơi nào cũng được. Vượt khỏi ngũ hành, vượt khỏi sức hút của hồng trần, thì khỏi còn sự lo âu nữa. Tu trong thanh tịnh mới thật sự quý giá vô cùng.

Chương Kinh 16

Thân vừa thức giác trí không mê
Khổ cảnh trần gian lại bối bê
Đại nguyện không thành sanh loạn động
Tự mình thức giác chẳng còn mê

"Thân vừa thức giác trí không mê":

Chúng ta tu cơ tạng quân bình. Có xác có tâm có điển, tức là quân bình, không còn mê nữa. Cái trí chúng ta không có mê.

"Khổ cảnh trần gian lại bối bê":

Cảnh thế gian là cảnh khổ, tạo cho chúng ta cơ hội tranh chấp bối bê mà không hay.

"Đại nguyện không thành sanh loạn động":

Lúc chúng ta giáng lâm xuống thế gian muốn cứu đời, muốn giúp người, thì sẵn trong tâm của người nào sơ sanh cũng có tình thương quý báu. Đại nguyện đó không thành, hướng ngoại, bị lôi cuốn sanh loạn động, con người nó động loạn.

"Tự mình thức giác chẳng còn mê":

Qua cái giai đoạn đó, mới thức giác không còn mê nữa. Tôi đến đây để làm gì? Để học nhịn nhục và tiến hóa, chớ không phải đến đây để tranh chấp chuyện đời. Lúc đó, chúng ta không còn mê nữa. Đến đây để học hỏi, để tiến hóa, phần hồn phải trở về thanh tịnh mới được cứu rỗi lấy chính mình. Nếu vắng thanh tịnh là tự hại mình mà thôi.

Tại sao làm người phải tu? Tu là đường lối phát triển đi lên và dứt khoát tình đời đen bạc, không có bị lôi cuốn nữa. Thực hành chất phác, mới là người tu. Khai triển trực giác của chính mình, mới là người tu. Tia sáng ngay trung tim chân mày sẽ phát sáng ra. Đó là đệ tam nhãn chúng ta có. Tiến lên một chút là tuệ giác mở, xa gần cũng như nhau. Chúng ta có đường lối minh triết phát triển tâm linh trong thực hành thì không còn mê chấp ỷ lại nữa. Con người mới thật sự cống hiến và ảnh hưởng cho quần sanh tốt đẹp để cùng chung tiến hóa. Có một cái xã hội văn minh tốt đẹp, thực hiện tình thương và đạo đức, không còn mê chấp nữa.

Lòng tham tạo loạn cho chính mình. Chúng ta người tu cố gắng hiểu mình thì đâu còn tham. Không hiểu mình mới là tham. Muốn cái gì tốt, của Trời Phật cũng muốn. Chính chuyện của ông Phật cũng muốn đem vào óc. Cũng muốn ăn cướp cái chuyện của ông Phật. Còn chuyện của chính mình không khai triển, đâm ra lợi dụng, xấu tánh

và không có tiến hóa được. Hiểu được chính mình, càng ngày càng tu càng vui. Thấy rõ ràng phần hồn đến đây học hỏi để trở về Thiên quốc. Trở lại dũng mãnh hơn và dứt khoát hơn và sẽ không bị trở lại mặt đất mà lãnh khổ như bây giờ. Dứt khoát tình tiền duyên nghiệp, thì không còn mê loạn nữa.

Tu cho chính mình, sửa để tiến chớ không phải tu cho ai. Nhưng mà việc làm của chúng ta, hạnh đức đầy đủ, là việc lớn. Khi mà chúng ta sửa được, thì từ trường tốt có thể ảnh hưởng người khác cùng sửa như chúng ta và cùng hiểu như chúng ta. Cùng hưởng như chúng ta, rất rõ rệt. Trong thực hành, không phải dùng lý luận sách vở mà chen đua phá hoại tâm thức của chính mình, không gỡ rối được. Chúng ta thấy rất nhiều sanh linh tại thế sống trong ỷ lại rồi ôm khổ ra đi, chỉ có khóc thương mà thôi.

Người tu hướng về Phật. Phật là một vị, một con người, khổ tâm, khổ trí, cực đủ chuyện, xã hội cũng chê nữa, mới tìm chỗ thanh tịnh để tu mà thoát. Thậm chí, người đi xin ở ngoài đường thức giác rồi cũng thành Phật. Cũng trở về xứ Phật mà tiến hóa, chớ ở thế gian không tiến hóa nổi. Thế gian là tạm cảnh mà. Có tối có sáng. Trong cái có có, không không, để học hỏi và tiến hóa, xây dựng tình người sẵn có trong nội tâm.

Biết được tình người, biết được Trời Phật. Biết được tình người, biết được nguyên lý của sự sống còn của phần

hồn mà tiến hóa. Con người liên hệ với Trời Đất mà không có tình. Phần Hồn không có liên hệ với Trời Đất là phần hồn ngu. Không biết đường về, dồn dập nhiều chuyện, bao vây bởi tình đời khổ cực, không giải thoát được. Những người buôn bán, nay một tiệm, mai một tiệm, mốt một tiệm, bữa kia một tiệm, năm sáu tiệm làm sao ăn ngủ được? Nhiều chuyện quá không phải dễ ôm mà ôm. Chuyện tạm không hà! Rốt cuộc về không! Nhiều người có một tiệm làm ăn cũng đủ rồi, sanh ra năm bảy tiệm lo không xuể, đâm ra khùng quẩn. Ăn không ngon ngủ không yên. Rồi xác thác ra ma, chớ có ích lợi gì đâu! Hiểu được nguyên lý đó, cái tiệm chánh là cái Tiểu Thiên Địa này. Phần hồn là ông chủ. Chủ Nhân Ông mà không có biết sửa tiến và dẫn tiến vạn linh trong cơ tạng, là thể xác càng ngày càng già nua, khổ cực và không có tiến hóa nổi. Bệnh lúc nào không hay!

Có bằng chứng rõ ràng, chính mình hại mình. Có bộ răng không chịu phục vụ tận tâm. Ăn cơm cũng không nhai kỹ, nuốt trọng. Nhiều thứ nó tạo ra acide, độc tố hại thể xác không yên ổn. Nay nhức chỗ này, mai nhức chỗ nọ, là vì tâm không sáng suốt. Đem sự ô trược vào thân quá nhiều, biến thành độc tố, dầy xéo tâm thân; chậm tiến ở chỗ đó. Người thức giác tu học thanh nhẹ, sống với rau cỏ ngũ cốc là đầy đủ rồi. Người khỏe mạnh không có bị bệnh hoạn bất thường và sống trong nhẹ nhàng. Tu trong thanh tịnh, vui hòa với các giới. Tự dẹp bỏ mê chấp dị đoan, khai triển trực giác của chính mình tiến tới tốt đẹp

và hòa bình, ảnh hưởng các giới ở tương lai. Đó mới thật sự *người tu.*

Tu mà không biết điển quang, không biết vũ trụ quang. Giá trị ánh sáng đã đưa chúng ta đến đây và giúp chúng ta tiến hóa. Chúng ta lại phụ lòng thanh nhẹ của Trời Đất. Đâm ra nuôi dưỡng sự hung hăng, nặng trược của chính mình là dâm dục bê bối, tai hại cơ tạng và khối óc không yên ổn. Trai lớn cưới vợ. Gái lớn lấy chồng. Đòi cho được nhưng mà rốt cuộc giải quyết không được. Đi tới chỗ ly tán, ly dị, khổ tâm. Để cho nó thức tâm, nhưng mà nó khổ tâm nó cũng không thức tâm. Dù cho hoàn cảnh thay đổi, nay lấy nhau, mai ly dị, nhưng mà nó cũng chưa thức tâm. Ôm lấy cái đó làm sự ấm áp của tâm thân. Cuối cùng chết đi đâu còn ôm được nữa. Ríu ríu ra đi trong sự lạnh lẽo vô cùng, vì tham dục của chính mình mới tạo ra cái cảnh hỗn độn như vậy! Nếu chúng ta dứt khoát thấy tham dục không phải sự cần thiết thì tâm thân sẽ được thường lạc, vui khỏe, không còn bận rộn trong chuyện không cần thiết nữa.

Người tu thanh tịnh, óc sáng tâm minh, vui hòa với các giới, làm việc chân chính thay vì vá víu. Thậm chí, những người xứ này đi học xứ kia, nhưng mà kỳ thật cái xứ của chúng ta là Thiên quốc, ta không học. Học cái xứ thanh nhẹ để tiến hóa trở về đó tránh nạn tai, không chịu. Phải làm liên tục trong một kiếp người mới có kết quả, chớ không phải là tu một ngày là kết quả đâu! Bất cứ Đạo

nào ở thế gian cũng phải hết một kiếp người. Nhiều người còn chưa tiến hóa nổi vì bận rộn trong tham dục, đành bỏ phế lãnh vực thanh tịnh của chính mình làm sao tiến hóa được?

Chỉ có Trời Đất mới thực sự xây dựng cho quần sanh. Quần sanh tu không hướng về Trời Phật mà tu, thì làm sao có cơ hội tiến hóa và giải thoát được? Hiểu được rõ ràng như vậy, mới có dũng chí liên tục tu hành, triền miên thức giác. Tâm an trí mở, không gì khó khăn ở đời này. Trí không minh, tâm không mở, thì cảm thấy khó khăn. Cho nên nhiều người ở thế gian đã bị hoàn cảnh dầy xéo tới vô cùng thức tâm xin vào chùa tu, tự động lên núi để tu, khép mình tu. Nhận được bất cứ cái pháp nào mà chịu tu rồi thì tự cảm thông nguyên lý của Trời Đất. An vui trong thực hành, dứt khoát tình tiền duyên nghiệp. Thất tình lục dục nhân duyên không còn dính dấp nữa, thì mới thật sự an nhiên tự tại trong giờ giấc tham thiền. Cứu mình và ảnh hưởng những người kế tiếp ở tương lai. Khổ, khổ, khổ mới bước vào biên giới của Phật Pháp !

Chương Kinh 17

Còn mê vì bởi tâm chưa sạch
Mến tiếc tham lam tạo đủ điều
Khó khổ không hay tâm tạo động
Mê lầm loạn thuyết chẳng còn siêu

"Còn mê vì bởi tâm chưa sạch":

Con người sống không dứt khoát thì cái tâm nó còn mê. Tâm nó chưa sạch, yếu ớt và không tự chủ được.

"Mến tiếc tham lam tạo đủ điều":

Căn bản của con người mến tiếc và tham lam bày ra đủ chuyện.

"Khó khổ không hay tâm tạo động":

Cái chuyện khổ sẽ xảy ra nếu chúng ta còn mê tiền, mê tình, lường gạt lấy chính mình, tâm chưa sạch. *"Khó khổ không hay"*, chuyện khổ nó sẽ đến với chính mình mà không biết, *"tâm tạo động"*, tới tuổi già rồi mới biết mình đã hại mình, chẳng có ai hại mình.

"Mê lầm loạn thuyết chẳng còn siêu":

"*Mê lầm*" , tưởng lầm đường đó là đường phát triển

kết quả tốt đẹp cho chính mình và cho người khác, vì mê lầm chớ không sáng suốt. *"Loạn thuyết chẳng còn siêu"*, nói bậy nói bạ, không biết sự giá trị siêu nhiên của chính mình là thanh tịnh cứu độ, mới là thật sự là cứu độ. Còn áp dụng lý thuyết này với lý thuyết kia, đường lối này đường lối kia đường lối nọ cũng là chỉ tự gạt trong cái mê lầm mà thôi!

Người đời sống trong ảo ảnh mê lầm suốt kiếp, không biết chính mình là ai! Cho nên, tham sống sợ chết. Sợ chết, nhưng mà phải chết. Lúc đó không biết làm cách gì để cứu mình. Cho nên, địa ngục đâu có mở cửa. Đâm đầu xuống địa ngục rồi ngồi đó than khóc, ai giúp mình? Vì tội mình làm, thấy rõ ràng, phải chịu trong cái hoàn cảnh khổ cực đó. Lúc sanh tiền còn sống hại người này, hại người kia. Mưu mô lường gạt người này, mưu mô lường gạt người kia, rốt cuộc là chỉ gạt mình mà thôi. Tương lai chết rồi phần hồn thiếu muôn bề không phát triển được. Cái gì cũng thiếu thốn, mất trật tự. Chính mình đã làm cho mình mất trật tự cho nên gây khổ suốt kiếp này tới kiếp kia, kiếp nọ. Cho nên, thú vật con trâu bò này kia phải làm nhiều kiếp như vậy mới chuộc được tội của chính mình. Xương da thịt đều cống hiến hoàn lại.

Cũng như ở thế gian mình gạt người ta một xu thì tương lai phải trả đầy đủ. Cái luật nhân quả rất rõ rệt, không có thể che mắt người phàm được. Mánh lới đủ chuyện mà rốt cuộc là mình khổ mà thôi. Cho nên người

đời hiểu được điều này nên thức tâm lo tu sửa lấy chính mình. Bản thân bất ổn là tại mình hại mình. Có một đường lối không sáng suốt đâm đầu thực thi vào cõi âm và không phát triển được. Đã tăm tối càng tăm tối thêm. Hồn vía không phân minh được. lục căn lục trần không giải tỏa, phát triển được, thì phải chấp nhận cái cảnh luân hồi ở kỳ tới. Sự đau khổ ở kỳ này phải có!

Đau khổ nhất là nằm trên giường bệnh trong giờ phút lâm chung. Không biết giải quyết cách nào. Không biết ăn năn cách nào để xin lại những cái lỗi mà mình đã phạm. Làm không đúng. Hại người. Hại thân. Cho nên, người tu là chiều hướng phát triển về tâm linh mới tiến tới vô cùng. Đem lại thanh nhẹ cho toàn thân và ảnh hưởng tất cả những người kế tiếp. Có xác thì phải có hồn. Xe hơi đang chạy nhờ cái gì? Nhờ điển, rồi phải nhờ nguyên khí của Trời Đất không? Xăng dầu phải nguyên khí của Trời Đất không? Thúc đẩy vật chất tiến tới mới kêu bằng xe hơi chuyển chạy được. Cái đó cũng là tạm độ tha tại trần trong giai đoạn sống còn. Khổ cực người ta sản xuất được chiếc xe hơi, là biết bao nhiêu khối óc, không phải là một khối óc có thể hình thành được. Liên tục như vậy mới xây dựng được chiếc xe cho chúng ta ngồi. Chúng ta còn chê khen đủ chuyện: xe tốt xe xấu, nhưng mà trật tự của chiếc xe chúng ta không hiểu do đâu mà hình thành? Do mọi người áp dụng khối óc trật tự mà hình thành. Chính khối óc chúng ta không trật tự, thì sử dụng chiếc xe có trật tự thì óc chúng ta sai. Cho nên lái xe bị đụng xe chết, xuống địa

ngục vẫn còn tội, không chạy tội được.

Mỗi mỗi tâm làm thân chịu; không ai giúp mình bằng mình tự giúp. Thậm chí tôi đi tu cũng ước mong được làm lệ thuộc, làm đệ tử cho người khác sai khiến. Chính mình là Chủ Nhân Ông không biết sai khiến mình, làm vắng mất sự sáng suốt của chính mình, đâm ra lệ thuộc, nhưng mà hoan hỷ chấp nhận. Phải người đời khờ khạo ngu si không? Tâm thân yếu ớt, thần kinh không phát triển, tưởng lầm là thật. Chúng ta có một cơ cấu vi diệu nhất của Trời Đất đã cho chúng ta. Đi đứng ngồi nằm đều là tự động. Phải có một phương pháp khai triển khứ trược lưu thanh thì mới thấy rõ chính mình. Lúc đó mới dứt khoát bất cứ trường hợp nào xảy đến.

Không phải tiền là duy nhất có thể xâm chiếm tư tưởng của chúng ta. Chính sự quân bình là quan trọng nhất trong tâm thức của mọi người. Đói mà thanh tịnh, đói mà chấp nhận, đói mà chịu nhịn nhục thì người đó sẽ không đói. Ở đời này có, nhiều người trước kia làm ăn khá, cống cạo ngạo mạn, khi dễ người đời. Rốt cuộc tới phiên mình làm ăn thất bại cũng ngồi trong một góc, một xó ăn năn sám hối. Thậm chí, nhiều người phải bỏ nhà bỏ cửa đi vô chùa tu, từ từ khôi phục lại sự tin yêu của Trời Phật mới hiểu được chính mình. Lúc đó, phước dần dần mới tái hồi. Nếu cương quyết tiếp tục, thì sẽ đạt kết quả tốt; còn lợi dụng một thời gian đó rồi tương lai cũng là đìu hiu như xưa mà thôi, không tiến thân được!

Hồn vía bất minh làm sao làm việc được? Bậc lãnh đạo ở một quốc gia mà không hiểu hạ tầng cơ sở! Thượng trung hạ phải hiểu, phải thông suốt hết, mới kêu là một vị lãnh đạo. Phần hồn phải hiểu thượng trung hạ của cơ thể. Tiểu Thiên Địa này cần sự thanh tịnh để xây dựng và tiến hóa cho kỳ tới. Nếu không biết làm sao làm được? Phải thanh tịnh mới làm được. Động loạn, mê lầm, tham lam, lường gạt: là những phần tử đó là chết. Lúc xác chết rồi tệ hơn trùng dế ở tương lai! Nó không có cảnh nào hơn là cảnh gian lận và phá hoại. Nó sẽ hội nhập vô cảnh gian lận và phá hoại mà thôi. Không có tiến hóa nổi. Luật nhân quả đã qui định rõ ràng.

Cho nên người tu càng tu càng thấy mình sai. Ăn năn sám hối tự sửa tự tiến mới là chánh giác. Bằng không chỉ là mê muội, con ma của tình đời mà thôi, không tiến được. Dù học cho bao nhiêu cũng vá víu chuyện ngoại cảnh. Chuyện nội thức không khai triển càng tăm tối thêm, càng khổ thêm, không giải quyết được chuyện của chính mình. Nhiều người gia đình bị tan nát, vì không hiểu lấy chính mình thì gia đình đương nhiên phải bị tan nát.

Thanh tịnh mới hiểu được mình. Mà làm sao thanh tịnh được? Phải giải nó mới thanh tịnh, mà giữ là không bao giờ thanh tịnh. Người đời thấy tiền là quan trọng, giữ tiền, kiếm tiền, dành tiền, ăn cướp tiền của thiên hạ. Người đó là động nhất, không có giấc ngủ ngon, khổ suốt kiếp mà không phát triển về tâm linh được; rất rõ ràng. Cho

nên người tu Vô Vi, dứt khoát, không lâm vào trận tình tiền duyên nghiệp nữa. Thức tâm trở về với sự thanh tịnh mới tiến tới chơn giác được. Rõ mình, rõ họ mới ảnh hưởng cho nhau trong chu trình tiến hóa, mới đem lại sự an lạc cho quần sanh ở tương lai.

Sửa mình là mục đích tốt nhất, vừa cứu mình và ảnh hưởng thế gian. Đời đạo song tu. Cứ vậy mà hành thì không có sai lầm và không có bị nghiệp quả dầy xéo trong nội tâm trước giờ lâm chung. Chịu tu sửa mới thật là tu. Tu không sửa thì không có bao giờ tu được. Tu là phải sửa, sửa để chi? Sửa để tiến, cũng như căn nhà của chúng ta mà không có cửa sổ là căn nhà đó nó bực bội lắm, phải nhờ thoáng khí. Chúng ta không mở thì thoáng khí làm sao vô nhà? Mà chúng ta không tự tu, làm sao sửa chữa luồng điển quân bình để nhận được thanh quang của càn khôn vũ trụ mà tiến hóa?

Sự thật là sự thật. Không thể gian trá, không đặt hình ảnh để che dấu sự thật được. Kiếp trước chúng ta làm sai, kiếp này chúng ta phải chịu tội, chấp nhận học hỏi để tiến hóa. Nhiên hậu mới buông bỏ được tình đời đen bạc và sống trong cái thanh cảnh bất diệt Thiên Giới rõ ràng. Tu là phải vui. Tu mà buồn bực là đâu có tu được! Sửa mình mà còn buồn bực là không phải người tu. Tu chịu sửa mình là không có ghét ai, không giận ai, không hờn ai. Cái sân si là tai hại nhất. Biết bao nhiêu người đang ở địa ngục cũng vì bản chất sân si.

Chương Kinh 18

Chơn điều rõ rệt tự tâm siêu
Giải tỏa phiền ưu sửa được nhiều
Thức giác tâm thành tâm quí Đạo
Bình tâm thanh tịnh thật là siêu.

"Chơn điều rõ rệt tự tâm siêu":

Những điều gì *chân lý* là sự thật, đều *rõ rệt.* Mình hiểu rõ rệt, thì cái tâm mình nó "*siêu giác*", nhẹ nhàng mà "*Giải tỏa phiền ưu sửa được nhiều*".

"Giải tỏa phiền ưu sửa được nhiều":

Mình "*giải tỏa*" những sự phiền muộn lo âu của thế gian thì sửa được nhiều rồi.

"Thức giác tâm thành tâm quí đạo"

Lúc đó chúng ta *thức giác,* làm gì cũng *thành tâm phục vụ, tâm quí Đạo.* Đạo là quân bình; Đạo vốn Không, thanh nhẹ.

"Bình tâm thanh tịnh thật là siêu"

Lúc đó là mỗi mỗi trong cơ tạng chúng ta đều quân bình thanh tịnh, thì mới biết cái chuyện siêu ở đâu. Mới

cảm nhận được sự cấu trúc từ siêu nhiên đã hình thành chúng ta tại thế gian. Bây giờ dốc lòng tu trở về với siêu nhiên, mới thấy rõ thực chất ánh sáng từ bi là cái gì, diệu pháp là cái gì.

Tu để hiểu, tu để đạt, tu để trở về điển giới quân bình, mới thức giác được chuyện đời là tạm. Nhưng người đời nói đời tạm nó không tin. Nó ăn cơm ngày ba buổi mà nó còn không biết cái tình Trời đang chiếu cố nó, thì nó không chịu sửa sai mà nó chỉ thấy *Ôi, bữa nay tôi sống, mai tôi đi đưa đám ông này ông nọ*. Nó không hiểu nó phải chết như ông kia. Nó phải lìa xác! Lìa xác rồi đi đâu? Đi về chỗ thanh tịnh. Thì lúc còn sống có pháp tu giải trược trở về với thanh tịnh, nên tu hay là không?

Mọi người đều ý thức: tôi nên sửa tôi. Tôi mới có một cơ giới tốt thanh nhẹ hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Muốn hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ phải biết điển giới. Trong cơ tạng của ta âm thinh đều là điển. Ăn tất cả những gì Trời Đất hình thành: hột gạo chúng ta đang ăn đây cũng qua nhật nguyệt ban chiếu nó mới hình thành. Đó là điển từ cả càn khôn vũ trụ hỗ trợ cho nhơn sinh tiến hóa, cộng với nguyên khí cả Trời Đất. Người ta đói ăn chén cơm thấy mạnh liền. Vậy cái gì là mạnh? Nguyên khí của Trời Đất là mạnh. Phải hiểu cái gốc gác đó, mới tiến hóa được. Mà cứ hiểu có gạo: tôi có tiền tôi mua gạo, tôi bỏ miệng nhai nuốt là tôi khỏe. Không phải vậy! Sự bất diệt của càn khôn vũ trụ có và xây dựng cho tâm linh tiến hóa có. Người

thiếu thanh tịnh làm sao thấy được nguyên lý của Trời Đất đã và đang hỗ trợ nhơn sinh từ giờ phút khắc?

Khi chúng ta hiểu được nguyên lý đó là không có tham lam, bớt tham lam. Ăn cho một chút để ấm bụng. Hành sự tốt đẹp: giúp người là giúp mình. Hiểu đường lối như vậy phục vụ cho người là phục vụ cho chính mình thì ai mà ghét mình? Cả thế giới người ta đều thương quí và xây dựng, giúp đỡ chúng ta không ngừng nghỉ.

Nhân loại đã tạo những hoàn cảnh cho con người thức giác. Vật chất đang tiến hóa qua khối óc con người sáng tạo, từ việc nhỏ cho đến việc lớn đều khối óc sáng tạo; mà khối óc do đâu hình thành? Do Vũ Trụ Quang ban chiếu. Cho nên lúc sơ sanh chúng ta có tí à, mà ra rồi là nó tự nhiên nó lớn lên. Nhờ nguyên khí của Trời Đất chúng ta mới lớn lên. Chúng ta bây giờ lớn rồi hiểu đạo thì phải tu. Nó quân bình trong tự nhiên và hồn nhiên của xa xưa, thì nó mới nhận được cái thanh quang để tiến hóa, trí tuệ phân minh, càng ngày càng dũng mãnh tu tiến và dẹp bỏ những sự kêu bằng không cần thiết, tiến thẳng một đường. Dẹp bỏ những chuyện không cần thiết là tiến thẳng một đường, thay vì lệ thuộc. Sự sáng suốt làm chủ và phục vụ thể xác, chớ không phải sự sáng suốt đem ra chợ đời để bán lấy tiền ăn, và tạo sự nguy hại cho nhân quần; đó là tội trạng nặng lắm, xuống địa ngục sẽ lãnh đủ, ríu ríu vô ngục đó mà thọ tội, chớ không cách gì cứu chữa!

Người đời tưởng tôi là người ăn học, tôi thông minh. Không có thông minh đâu! Không biết lấy chính mình làm sao thông minh được? Tam giới thượng, trung, hạ trong cơ tạng cũng không hiểu nữa, làm sao gọi là người thông minh? Học cho nhiều rồi rước cái chuyện ở bên ngoài vào tâm, khi nhớ khi quên, không thành sự. Còn chúng ta tu, Pháp Luân Thường Chuyển hòa hợp với càn khôn vũ trụ, Soi Hồn cho ổn định. Lúc đó, chúng ta mới thấy khả năng của chúng ta có thể hòa cảm cả càn khôn vũ trụ trong chu trình tiến hóa, thì nạn tai sẽ bớt. Nguyên lý rõ ràng mà không chịu học, đâm ra mê tín dị đoan. Làm bây nhiêu khổ cực, thầy bói ăn hết tiền. Làm bây nhiêu khổ cực, thầy tử vi ăn hết tiền. Nhưng mà không hiểu giá trị sanh khắc trong nội tâm của chính mình; có nhờ thầy cũng vô ích!

Nếu thầy mà cứu thoát được chính thầy thì thầy đâu có lấy tiền ai! Thầy chỉ giúp đỡ và xây dựng thôi. Mà thầy còn lấy tiền của người khác đó là thầy còn mưu đồ. Người mưu đồ là tự hại. Lấy tiền của bá tánh để vinh thân phì gia, rốt cuộc khổ là chính mình phải lãnh đủ! Cho nên người đời tưởng là mình thông minh, hiểu được chuyện người khác là sư phụ rồi. Không phải đâu! Chuyện của chính mình, không hiểu thì tự phụ lấy chính mình chứ đâu có sư phụ đâu! Phải hiểu chính mình, mới thực sự đem sự sáng suốt phục vụ cho cơ tạng khối óc tiến hóa nhanh chóng trong thanh tịnh. Không còn nuôi dưỡng sự mờ ảo hại thân và hại người nữa. Dứt khoát như vậy mới

có cơ hội về thiên giới phục vụ.

Lãnh vực sáng suốt bị che lấp thì chúng ta đã thấy rõ tương lai họ sẽ về đâu? Họ chỉ ở cõi âm. Phục vụ cõi âm là toàn trược khí, mà trược khí xâm nhập rồi làm cái gì? Làm ông Thần này, bà Thần nọ; rốt cuộc, rồi cũng tự hại mình và tiến thân không nổi! Thiếu gì bây giờ, nhập xác xưng danh ông này ông nọ, mà rốt cuộc nó vẫn khổ, nó không tiến nổi. Vì nó không hiểu lấy chính nó, không khai triển được chính giác của nó, cho nên mặt đất luôn luôn còn ma quỷ. Nếu con người mà chịu tự tu tự tiến để khai triển nguyên năng sẵn có của chính mình, thì ma quỷ tự nó phải xa rời. Chúng ta không có ép buộc và không có đánh bất cứ ai.

Mình minh chánh thì trong gia đình các con phải kính nể. Mình làm cha mà không minh chánh, thì các con nó loạn xạ, đem trược về gia đình. Hòa khí không có, làm sao có tài vượng được? Gia đình có hòa khí thì đương nhiên phải có tài. Tài là do đâu mà có? Tiền do đâu mà có? Do tình thương mà có.

Tất cả những sự buôn bán đều là nguyên lý của Thượng Đế an bài. Phục vụ phải tận tâm. Người nào phục vụ không tận tâm, gian xảo lường gạt, thì một thời gian tiệm đó sẽ vắng khách, không ai đến. Có luật nhân quả rõ ràng mà không thấy được cái luật nhân quả. Tự sáng tạo những cái luật gian dối tức là giam hãm phần hồn ở cõi

âm, tức là ở địa ngục, học hỏi khổ cực lắm, thiếu thốn đủ mọi mặt, không tiến thân nổi.

Người nào mà ở địa ngục rồi ai cũng phát nguyện nếu tôi có cơ hội trở về nhân gian tôi tìm cách để tu; ai cũng muốn tu. Địa ngục nhiều khi cũng gặp được những vị minh triết như Quan Âm giáng lâm xuống thuyết giảng để cứu độ phần hồn. Đâu có phải giảng như bây giờ, được nhiều giờ để nghe, Quan Âm chỉ chốc lát mà thôi. Thức tâm mới theo được đường hướng đó, không thức tâm không bao giờ theo được đường hướng đó. Cho nên khổ khổ khổ mãi trong cái cõi ngục tù, không thoát, đành luân hồi. Luân hồi trở lại làm cầm thú là hết mức rồi. Cầm thú đó là hạnh hy sinh. Con chim cũng bị người ta giết để ăn. Con gà cũng bị người ta giết để ăn. Con chó cũng bị người ta giết để ăn. Để đền tội mà thôi!

Chúng ta hiểu được điều này nên cứu mình hay là không? Bằng lòng cứu mình phải tu giải từ trược tới thanh, mới thấy rõ hành trình tiến hóa của tâm linh là bất diệt. Lúc đó hoan hỷ tu, thức giác tu. Thực hành trong chất phác, thì đương nhiên sẽ về được nguồn cội Thiên Quốc tốt đẹp.

Những người lập chùa, lập miễu đủ chuyện hết ở thế gian, tưởng đâu chết là có ông Diêm Vương giúp hả? Không! Chết là xuống bị hạch tội. Hạch tội mà trả lời không thông là phải bước vô ngục đó. Vì cái xác thân này

vi diệu vô cùng, có mắt mũi tai miệng đều ghi chép những hành động của chính mình. Khi mà xuống địa ngục là ôm cả hồ sơ tội tình của chính mình từ bao nhiêu kiếp. Diêm Vương chỉ nhìn đó để định tội mà thôi. Còn người ở thế gian mà chịu tu, nhìn nhận sự sai lầm của chính mình, sửa chữa ăn năn sám hối, thì lúc chết khỏi qua cái ngục hạch hỏi nữa. Chỉ có sự đón rước để tiếp tục tu thêm. Cho nên Thượng Đế đã làm những cơ cấu của Thượng Đế, mà đã sáng tạo ra là chỉ xây dựng và cứu giúp, chớ không có tiêu diệt. Người đời đọc tới sách địa ngục thì sợ. Chính mình đã làm sai mới sợ, nếu làm đúng chuyện gì phải sợ?

Chương Kinh 19

Là siêu trực giác thông hành tiến
Dẹp bỏ tâm phiền dứt khoát yên
Mê loạn không còn trong dứt khoát
Thành tâm tiến hóa chẳng lo phiền

"Là siêu trực giác thông hành tiến":

Khi "*là siêu*", trở về với chơn giác của chính mình, thì "*trực giác*" nó khai thông, chỉ có tiến không có lùi.

"Dẹp bỏ tâm phiền dứt khoát yên":

Những cái phiền muộn sái quấy trong nội tâm chúng ta đã dẹp bỏ; dứt khoát như vậy thì nó mới yên.

"Mê loạn không còn trong dứt khoát":

Sự mê loạn nó không thể đến với chúng ta. Nếu tâm chúng ta dứt khoát thì nó không có bày mưu đốc sử nữa.

"Thành tâm tiến hóa chẳng lo phiền":

"*Thành tâm*" thực thi như vậy để tiến thì không còn sự "*lo phiền*", không còn sự lo âu nữa. Ánh sáng đến, thì bóng tối nó phải tiêu tan. Cho nên Vô Vi có đường lối rõ ràng, có Soi Hồn, có Pháp Luân Thường Chuyển. Soi Hồn

là tập trung hai luồng điển hợp nhứt, trung khí, cái khí tinh phát triển lên trên khối óc hòa hợp với tinh ba của vũ trụ thì mới thấy rõ đời đạo song tu. Khi mà hòa hợp được tinh ba của vũ trụ hợp nhứt rồi mới thấy rõ cơ tạng của chúng ta. Càng thấy rõ cơ tạng, càng thấy sự sai lầm của chính mình, thì dễ sửa hơn, dễ ăn năn hơn. Nếu không thấy làm sao ăn năn? Không thấy thì chỉ theo ngoại cuộc mà chạy theo họ mà thôi. Rốt cuộc thọ tội, không biết ai đây gây gieo tội cho tôi, mà chính mình đã gieo mà không hay! Sai lầm trong sai lầm, không phát triển được trực giác, làm sao tự cứu?

Cho nên pháp Soi Hồn của Vô Vi là tập trung khối thần kinh để khai sáng chính giữa chơn mày, là để dẫn tiến phần hồn hòa hợp với tinh ba của vũ trụ mà tu tiến. Còn Pháp Luân Thường Chuyển là để làm gì? Lấy nguyên khí trong lành của Trời Đất giải phần ô trược trong nội tạng, nhiên hậu âm dương mới tương hợp. Nếu hợp nhứt thì nó phát sáng, phát sáng âm thinh thay đổi, tánh tình thay đổi, vạn sự thay đổi trong cơ tạng chúng ta. Lúc đó mới thấy rõchính chúng ta là phần hồn làm chủ, trách nhiệm giữa Trời Đất và nhân sinh. Tự động không dám làm gì sái quấy; giữ tâm thanh tịnh lo tu tiến thôi. Mới thấy rõ một kiếp người ăn xài có bao nhiêu! Tại sao phải lo? Chạy đông, chạy tây,chạy suốt ngày. Rốt cuộc không có kết quả gì, mà thọ tội trước khi ra đi. Khổ, khổ, khổ nhiên hậu mới hiểu được nguyên lý của Phật pháp mà tìm tới để tu học. Tất cả chúng sanh đều là khổ.

Chương Kinh 20

Thiên địa hữu tình nhân loại hóa.
Mặt người thú tánh nhận không ra
Long lanh trước mắt cho là đẹp
Hóa dục quần sanh lãnh khổ mà

Thì mọi gia cang đều khổ hết. Sau cái khổ rồi nó mới tạo ra sự ly tán: gia đình bị ly tán. Chúng ta là người Việt Nam thấy rõ, khổ chừng nào dễ ly tán chừng nấy. Sau khi ly tán mà biết thức tâm để tu lại có cơ hội hội tụ về tâm linh, tiến hóa trong thực hành. Người Việt Nam chúng ta khổ nhiều lắm. Từ chế độ này tới chế độ nọ dầy xéo trong tâm cang, đầu óc của chúng ta không thể nào phát triển được.

Ngày hôm nay thấy được thiên cơ biến chuyển. Bão lụt nguy hiểm đủ thứ. Thức tâm ăn năn trở về với thanh tịnh của chính mình mà tiến hóa thì mong ra có cơ hội tự cứu. Một người dân khôn ngoan biết tu sửa thì có thể ảnh hưởng cho những người kế tiếp đồng hành, đồng tiến. Tương lai xã hội sẽ tốt đẹp, dân tình sáng suốt, dẹp bỏ tất cả những sự mê lầm ỷ lại nữa. Chớ nó còn mê lầm ỷ lại thì không có chế độ nào được sống bền. Dân cứ ỷ lại nơi

chánh phủ thì chánh phủ chỉ có chết thôi, không có phát triển được. Dân tự thức, hợp tác với chánh phủ, chánh phủ mới tiến được, cộng đồng mới vui. Chúng ta không có mượn của ai. Nguyên lý của Trời Đất đã hình thành mà chúng ta không thực hành là chúng ta bị thua lỗ mà thôi.

Chúng ta đã thực hành. Đời bao nhiêu cảnh khổ chúng ta đã thực hành. Ngày hôm nay mới ra được hải ngoại và ở chỗ tự do, không khí thanh nhẹ. Đến đây rồi không chịu thực hành để hiểu mình, không thấy giá trị vô cùng và khả năng sẵn có của chính mình là tự hại mà thôi. Duyên đến, chúng ta cần học hỏi để tiến hóa vì sự ngu muội của con người ai cũng có. Nó không biết và nó không hành. Nó không tới đó làm sao nó hiểu được. Cần hành tới đó mới hiểu. Lịch sử đã cho chúng ta mọi người đắc đạo đều là hành khổ, hành trong khổ tiến tới; chớ người đắc đạo không phải là sung sướng hơn người thường. Khi tham thiền có thể khóc thâu đêm. Thấy rõ sự sai lầm của chính mình và ăn năn sám hối. Luồng điển nó mới phát triển đi lên. Lúc đó mới đạt được sự quân bình, khối óc mới an yên tự tại mà tu tiến.

Tu rồi đừng có chê đạo khác. Đạo của mình mình hành, chưa xong chưa đúng làm sao chê đạo người ta? Đạo mình ở đâu? Nội cái nhân đạo này cũng chưa có hành đúng. Làm cha, làm mẹ, làm con cũng hành chưa đúng nữa. Tại sao chưa đúng? Vì thiếu thanh tịnh! Làm việc không ăn khớp là nó nghịch lại. Cái phản động lực sanh

ra nhiều bệnh hoạn, ly tán trong gia cang, nguy hiểm vô cùng. Khi chúng ta thức giác hiểu được, nên triệt để áp dụng sự thanh tịnh để tiến hóa, thì mới thích hợp với cơ Trời, không phải bị dầy xéo như người thường. Lúc chết ra đi vẫn vui chớ không buồn. Người đời gần chết là đã buồn rồi. Chết còn buồn thêm nữa, không biết đường đi. Già trẻ cũng vậy, không biết đường đi nhờ người ta dẫn dắt. Mà thứ hung dữ dẫn dắt vô cảnh hung dữ, hành hạ đủ chuyện hết, mới có cơ hội thức tâm!

Ngày hôm nay chúng ta cảm thức, dũng mãnh nhịn nhục đi! Nhịn là phải chịu nhục. Thiên hạ nhục mạ chúng ta chúng ta cảm ơn. Chúng ta chỉ có hành tiến trong thanh tịnh, tức là có tâm tận độ quần sanh. Làm một việc cho tất cả mọi việc. Đức Thích Ca đã làm và chúng ta nên hành sự như vậy thì tương lai sẽ đem lại sự bình an cho nhân loại trên mặt đất này. Sử sách để đầy hết nhưng mà chúng ta cũng đọc qua rồi bỏ thôi. Tánh nào tật nấy, tham lam tham lam, tham dâm tham dâm, đủ chuyện hết, không tiến hóa. Dốc lòng tu sửa, thấy rõ mình và tự tiến trong thanh nhẹ, nhiên hậu mới ảnh hưởng được người kế tiếp.

Việc làm chúng ta không làm, không có thể học sách mà đi dạy người đời được. Học sách dạy người đời thành công thì ngày nay đâu có chiến tranh! Biết bao nhiêu người đi học sách học chữ đủ loại văn chương nhưng mà không tránh được chiến tranh. Nhiều quốc gia cũng đang bị nội chiến lộn xộn là vì nó không hiểu lấy chính nó mà thôi!

Hiểu lấy chính nó, là lập được một cái hoàn cảnh tốt, an bình cho mọi giới. Cho nên nhiều người lầm lạc trong giới văn chương tưởng là tôi học cao siêu, tiến sĩ, thạc sĩ đủ chuyện. Nhưng mà gia cang vẫn ly tán tự nhiên vì tánh tình không sửa được, ôm chấp và không có giải mở, thì làm sao có sự thành công ở tương lai? Vì vậy nhiều vị thạc sĩ, bác sĩ cũng phải tìm chỗ an yên để nghỉ, khao khát thanh tịnh mới tầm đạo này, đạo nọ, đủ thứ đạo.

Mà đạo nó nằm ở đâu? Nằm ngay trong tâm thức của chúng ta mà chúng ta không khai triển tâm thức, làm sao thấy được huyền bí trong nội tâm? Sự huyền bí là người đời không rờ mó được, chỉ có tu thức, khai mở thì thấy rõ sự huyền bí. Tu mà không khai mở nội tâm thì bị cõi âm thu hút. Cũng thấy hình ảnh ông này ông kia ông nọ rồi xưng danh đủ chuyện, rồi lãnh nhiệm vụ; làm gì ở thế gian đây? Muốn sửa họ không phải dễ! Họ chịu tu là có cơ hội tự sửa, mà không chịu tu thì không có cơ hội tự sửa.

Cho nên con người luân hồi nhiều kiếp: làm thú vật, làm đủ chuyện cũng chưa biết đạo nữa! Nguy hiểm vô cùng! Chúng ta hiểu được đạo, dốc lòng tu sửa đi, tự đạt tới sự quân bình, nhiên hậu mới giải mê phá chấp là mở đường tiến thân. Phần hồn tương lai sẽ có đất dừng chân rõ rệt. Sự thanh cao cởi mở mà chúng ta làm được, khai triển được là chúng ta sẽ đến được. Lấy gì chứng minh? Chúng sanh ở thế gian trước kia muốn tạo một chiếc phi

cơ thô thiển, nhưng ngày hôm nay những khối óc cấu trúc hình thành tinh vi, lên xuống dễ dãi, rút ngắn đường đi ở nhân gian. Chúng ta thấy vật chất mà tiến như vậy, tại sao tâm thức của chúng ta không tiến được? Chúng ta có Thượng Trung Hạ, tam giới, mà cứ đâm đầu xuống hạ bộ để thực hiện tham dục tình tứ, mê hoặc tâm thức mà không phát triển. Hỏi chứ ai hại mình? Trong cơ tạng của chúng ta có tam giới: Thượng Trung Hạ rõ rệt mà không biết, không phát triển, không đi lên, thì tự nhiên đóng cửa tức là tối tăm vậy!

Chương Kinh 21

Còn siêu thanh tịnh thức tâm nhiều
Khó khổ không thanh phát triển siêu
Trí ý thực hành trong tịnh giác
Tâm minh trí sáng học chơn điều

"Còn siêu thanh tịnh thức tâm nhiều":

Tu là phải trở về với thanh tịnh. Muốn đạt tới thanh tịnh, phải giải bỏ tất cả những trược khí trong nội tâm, nhiên hậu mới đạt được thanh tịnh. Lúc đó chúng ta mới hiểu được nhiều việc, từ đâu đến, rồi sẽ về đâu.

"Khó khổ không than phát triển siêu":

Khó, khổ không bao giờ chúng ta than. Chấp nhận, thực hành trong nhịn nhục; phát triển, thì mới thấy rõ siêu lý của Trời Đất.

"Trí ý thực hành trong tịnh giác":

Dùng trí, dùng ý thực hành phát triển, thì nó mới đạt tới tịnh và giác và hiểu được.

"Tâm minh trí sáng học chơn điều":

Tâm chúng ta hiểu, trí chúng ta sáng, chúng ta học

những đường lối ngay thẳng và không có gian xảo nữa. Tu tiến tới thanh tịnh mới thật là tu. Tu còn tọc mạch thị phi chuyện người này chuyện người kia, chê đạo này ghét đạo nọ không phải là người tu! Người phá hoại không phải là người tu. Người xây dựng mới thật là người tu. Chúng ta phải nhìn cảnh đời, cảnh phồn hoa mỹ lệ, xảo trá lường gạt rất nhiều. Cho nên có câu "Thế gian đô thị giả", nhưng mà thôn quê chất phác. Tuy rằng sống dưới mái nhà tranh nhưng mà lúc nào cũng thật thà trong cái nguyên lý có có không không của Trời Đất, nhịn nhục mà tiến hóa.

Người tu phải dẹp tất cả những phồn hoa xảo trá trong nội tâm, và trở về với thực chất của chính mình. Càng sống thanh nhẹ hòa hợp với nguyên khí của càn khôn vũ trụ mà sống. Hướng về ánh sáng siêu diệu của Bề Trên mà tiến mới thật là người tu. Nếu tu đọc lại những điều cũ của người trước là không phải tu. Tu làm sao phát triển được tâm thức của chính mình mới là tu, không phải nhai đi nhai lại chuyện cũ mà tu. Mà nhai không đúng những lời siêu diệu đó, phải qua cơn khổ mới có. Chúng ta sợ khổ và không muốn qua khổ rồi cầu xin cứu, chuyện đó là sai lầm gấp bội! Nếu chúng ta bằng lòng nhịn nhục sửa tiến, thì dễ dãi.

Chúng ta nhìn thấy người Việt Nam chúng ta ở hải ngoại. Tới xứ người trong cảnh bơ vơ thiếu thốn. Tiếng nói không hòa hợp được. Sự nhịn nhục cũng chưa có học

được đầy đủ. Đi làm cho người ta họ chỉ có đè đầu mình và kỳ thị mình. Nhưng mà chúng ta không nuôi dưỡng cái tinh thần nhịn nhục làm sao chúng ta hiểu tận tường được? Sự cống cao ngạo mạn của con người sẽ tự nó tiêu diệt nó. Chúng ta bình tâm nhịn nhục thực hành để tiến hóa. Thấy rõ Thượng Đế gởi chúng ta xuống đây học nhịn nhục. Mỗi gia đình đều phải nhịn nhục, mỗi người đều phải nhịn nhục, mới có cơ hội tiến hóa. Kể cả Tiên Phật thiếu nhịn nhục cũng đều thất bại thôi. Nháy mắt rớt xuống địa ngục vì thiếu nhịn nhục và không phát triển được.

Vắng ánh sáng là tâm động loạn. Chúng ta cố gắng giải bỏ tất cả những trược khí xung quanh nội tâm nội tạng. Dẹp bỏ hết thì tự nhiên ánh sáng nó bừng sáng! Sáng thanh nhẹ nó mới hòa với ánh sáng dịu thanh ở Bên Trên mà tiến hóa. Tu phải sửa mới tiến, phải giải mới mở; chớ không phải mang danh tu. Tôi là người tu, phải cung phụng tôi chuyện đó không có! Trời Phật không có tâm ỷ lại nhân sanh. Thoát cảnh trần tục mà tiến tới thanh giới niết bàn.

Nếu chúng ta không dứt khoát thất tình lục dục nhân duyên, thì không giúp được nhân duyên và không cứu được ai. Dứt khoát thất tình lục dục nhân duyên, thì chúng ta mới thanh nhẹ. Lúc đó mới cứu cửu huyền thất tổ của chúng ta bớt nạn tai. Dốc lòng tu mới thật sự là báo hiếu. Sửa tiến mới thật sự là phục vụ. Không sửa thì không có

tinh thần phục vụ. Phải sửa tiến sáng suốt, mới là phục vụ; lúc đó mới có giá trị.

Phần hồn là vô cùng bất diệt. Tại sao chúng ta không hành triển tới vô cùng bất diệt cho nó hòa hợp với sự chơn giác của tâm linh mà tiến hóa? Tại sao còn nuôi dưỡng sự mê chấp, sân si, giận hờn? Thậm chí người thường hỏi mình một câu cũng giận cũng tức là không được. Nếu chúng ta thanh nhẹ, chúng ta là ánh sáng từ bi, phải chiếu cho những người bơ vơ, để nó có cơ hội tự thức, thì mới là người thật tâm tu.

Mượn đạo tạo đời, thì địa ngục có ghế chờ ngày xuống ngồi thôi; chớ không có chọn ghế ở thế gian, ghế tốt, ghế xấu. Tâm không tốt thì không có chọn được cái ghế nào. Tâm phải tốt. Thực hành, thì nơi nào cũng tận độ. Không có đòi hỏi, không có lập ngôi, không có làm địa vị tại thế gian. Vạn sự trên đời là Không. Lập địa vị để làm gì? Tạo khổ cho phần hồn chớ có ích gì đâu! Mỗi mỗi hành động của chúng ta không thức giác, không chơn chánh, đều có người ghi chép xung quanh chúng ta.

Cho nên phải tự thức và cảnh tỉnh lấy chính mình. Nghiêm chỉnh thực hành nghiêm luật vô sanh bất diệt, mới tiến hóa tới đạo mầu tốt đẹp. Chớ không nên rêu rao rồi dùng bùa phép lại càng nặng nữa. Lợi dụng trong lợi dụng và thất bại trong lợi dụng sẽ có ở tương lai. Người tu phải hiểu hậu quả, chớ không có nên bừa bãi nói bậy

và hành sai. Phải cương quyết sửa mình là chánh. Nhịn nhục sửa mình, khiêm nhường sửa mình, mới là người thật tâm tu. Tưởng ta học được chút đỉnh, tưởng ta là thành Phật tại thế gian rồi "nhìn đá cũng thành vàng" cái đó là tự gạt! Sửa tâm tiến mới là chánh. Dùng bùa phép cũng là tự gạt. Bây giờ cho hay cách mấy một thời gian nào cũng phải tiêu!

Vạn sự trên đời là không rõ rệt. Mọi người phải hiểu, và thức tâm, sửa mình trong chu trình tiến hóa hiện tại. Hiện tại chúng ta đã có sự hiện diện trên mặt đất là duyên may phước lớn của Thượng Đế đã xây dựng và cho chúng ta học nhẫn học hòa tiến thân. Chớ nhiều người còn trách: Đấng Toàn Năng sao ác vậy, cho chúng tôi xuống thế gianmà không hiểu tôi là ai !, đâm ra thù oán sanh làm bậy. Nếu Thượng Đế cho biết ta là ai, thì ta đâu có dũng hành tu tiến mà tương lai chúng ta đâu có dũng chí ở nơi thanh nhẹ thay vì ở động loạn.

Thượng Đế an bài, mỗi mỗi đều có trật tự, chớ không phải không có trật tự. Người thế gian hiểu lầm, nhiều khi trách móc: Ông Trời không có con mắt, tụi ăn cướp sao để nó giàu mà tôi chơn thật, thật thà, làm việc ngày hai buổi không đủ ăn, tại sao? Thượng Đế đã giáo dục con người qua những cái có có, không không, mà thức tâm. Hiểu được nguyên lý của bình đẳng, hiểu được luật nhân quả để tiến thân là điều của Thượng Đế đang dạy tất cả quần sanh, chớ không phải riêng một người nào. Việc làm to lớn, thanh

nhẹ, khai triển tâm linh, tận độ quần sanh. Không giờ giấc nào Thượng Đế không gần chúng ta. Chỉ chúng ta thức tâm hướng về thanh tịnh, tức khắc hiểu được nguyên lý của Thượng Đế đã tận độ quần sanh bằng cách nào.

Nhiều người không có dốc lòng tu sửa. Có cái xác trần trược mà gia tăng trần trược, rồi tạo sự mê chấp ngu si cho chính mình. Bí rồi, tạo hình ảnh, bày người khác thờ, chớ không hiểu giá trị của hình ảnh là cái gì. Khi tạo được hình ảnh phải có người siêu giác mà giải thích hình ảnh là cái gì, thì cái hình ảnh đó mới có giá trị. Bằng không, thì ma quỷ xung quanh nó lên nó ngồi, nó cũng xưng nó là Thượng Đế, nó xưng nó là Quan Âm. Hiện tại ở Việt Nam và các xứ trên thế giới cũng có xưng danh đủ thứ hết! Nhập xác xưng danh đủ thứ! Đó là ma quỷ chớ không phải Thần Thánh nào mà nhập cái xác ô trược hôi thúi!

Gần đây Vô Vi có cái pháp súc ruột để cho các bạn thấy các bạn dơ dáy ở chỗ nào, mất trật tự ở chỗ nào. Thức tâm mà hành triển hướng về thanh tịnh trật tự của Trời Đất mà tiến hóa. Bộ răng phục vụ bộ ruột, nhưng bộ răng nào đâu có phục vụ, thích khẩu mùi vị thôi, rồi đè nén bộ ruột, bao tử, sanh bệnh chết. Không kịp sửa chữa lấy chính mình đã mất rồi. Cho nên xác thân con người là quan trọng: một bộ kinh, *Vô Tự Chân Kinh*, sống động. Chịu tu là sẽ tiến.

Chương Kinh 22

Lo phiền vì bởi chẳng giao duyên
Đời đạo chưa minh lại tạo phiền
Sống chết do mình tâm chuyển loạn
Nhân lành trái tốt cảnh an yên

"Lo phiền vì bởi chẳng giao duyên":

Lo điều này, việc của ai cũng lo, *lo phiền* đủ chuyện, "*vì bởi chẳng giao duyên*" là chưa thông cảm được.

"Đời đạo chưa minh lại tạo phiền":

Đời cũng không hiểu mà đạo cũng không minh càng phiền hơn nữa!

"Sống chết do mình tâm chuyển loạn":

"*Sống chết* "cũng do mình, "*chuyển loạn*" làm cho chúng ta rối trí và không thấy đường đi.

"Nhân lành trái tốt cảnh an yên":

Làm người phải có hạnh hy sinh, mới tạo được hạnh đức cho chính mình. Đó là cái "*nhân lành*" kết quả, cái trái sẽ tốt, "*an yên*". Kết quả sẽ tốt. Cho nên người tu Vô

Vi đâu có sách vở gì. Lo thực hành, rồi một thời gian tâm thức nó khai mở nó hiểu. Nó thức giác, nó thấy rõ giá trị của Trời Đất rõ ràng chính nó sai, chẳng có ai sai. Cái gia đình mới an yên mới tốt, nhịn nhục mới gia tăng. Đức nhịn nhục gia tăng, thì thanh nhẹ và cố công tu, tương lai chuyện Tiên Phật không phải khó với chúng ta.

Phần hồn càng ngày càng thanh nhẹ, tiến tới thanh nhẹ, sống trong cõi thanh nhẹ và thực thi trên đường lối thanh nhẹ vô cùng. Tận hưởng ánh sáng của Thượng Đế ân ban từ giờ phút khắc, không thiếu một vật gì mà phải lo. Mới thấy quá khứ của chúng ta đã làm sai. Chính ta hại ta, chẳng có ai hại ta! Ăn cũng ăn sai, nói cũng nói sai, uống cũng không đúng nhịp chấn động trong cơ tạng. Tự hủy hoại lấy chính mình. Cho nên giờ phút lâm chung muốn ăn năn cũng không kịp, phần hồn tùy nhân quả mà tiến thân.

Nhiều người sống ở đời tưởng ta có tiền có thế lực là mạnh, muốn giết ai thì giết. Một lời nói là tự giam hãm mình khi chết, ríu ríu vào ngục thọ tội và xin thề không tái phạm mới được luân hồi. Chắc gì luân hồi làm người? Làm thú vật. Đại đa số làm thú vật, côn trùng nhiều lắm! Tại sao phải cho nó làm thú vật? Làm thú vật nó mới thấy hy sinh là giá trị. Hy sinh cả thân xác xương da lông hy sinh hết thì lúc đó nó mới thấy giá trị. Mà nhiều kiếp như vậy: có đứa phải mười kiếp, có đứa mười mấy kiếp mười mấy kiếp là nhanh đó! Để thấy tinh thần phục vụ của quần

sanh đã cho nó hưởng, mà nó quên quần sanh, nó tưởng nó làm quan lớn nó muốn giết ai thì giết, nó làm tổng thống muốn hạ lệnh hại ai thì hại, nhưng mà rốt cuộc hại chính nó mà nó không hay!

Cảnh luân hồi đau khổ vô cùng! Khi mà luồng điển giáng thấp xuống thành con thú, thì chừng nào mới phát triển thành con người? Khó quân bình lắm! Chỉ thực thi tham dục của chính nó, rồi tiến hóa trong chu trình tiến hóa cũng tham dục, không khác gì con trâu bị xỏ mũi trong gốc cây như vậy; cuộc hành hạ vô cùng bi đát!

Chúng ta là người tu Vô Vi, hiểu được cái phần hồn của chính mình, nên dốc lòng tu sửa, dày công tu tiến, thì kết quả sẽ có tốt, không có xấu. Nhiều người mượn Vô Vi, lý thuyết Vô Vi, nói này nói nọ, cũng bị đọa địa ngục như thường, vì nó tự dẫn sai nó, và không tự sửa. Thượng Đế không có ban ơn cho những người láo khoét, không biết xây dựng lấy chính mình. Sửa tiến tâm thức của chính mình, và thực hành theo nguyên lý tận độ của Thượng Đế thì mới giải mở được một phần rối reng trong tâm thức mà thôi.

Nhiều người tu, tu mãi, nói tôi tu mãi tôi không thấy Tiên Phật gì. Không có phát triển, vì bên trong chúng ta trật tự không hành đúng, rồi việc làm hằng ngày nó không ăn khớp, nó không quân bình. Ngồi thiền khó nhập định là mất quân bình. Quân bình, nhắm mắt tức là nhập định

xuất ra nơi chỗ khác. Người tu Vô Vi cần khai triển trực giác của chính mình. Qua hành pháp tinh tấn, mới khai triển được trực giác. Nếu mà chúng ta không khai triển trực giác thì luôn luôn ước mơ ước mơ, vọng động vọng động, làm sao thấy được cái gì?

Khai triển trực giác mới thấy việc làm của chúng ta ở thế gian cũng an bài tốt đẹp. Làm việc trong trực giác là chỉ phục vụ, và tận độ mà thôi. Kiếp này chúng ta không tu, thì kiếp sau chúng ta khổ. Tại sao biết được? Kiếp này tôi lộn xộn sân si, là kiếp trước tôi đã sai lầm quá nhiều. Ngày hôm nay tâm thức của tôi là cái quả của tiền kiếp. Tiền kiếp tôi tốt, tôi có nhân lành, thì kiếp này tôi đâu có khổ như vậy? Cũng làm người biết khổ là khổ, một phần về thanh giới chưa hiểu thôi, chớ còn tiền tài danh vọng ở thế gian đầy đủ, nhưng mà tâm linh thiếu sót. Thức giác, hiểu được cái phước là Trời cho ngày nay mới có tiền, dũng mãnh lo tu đi, giữ phước Trời mà tiến.

Tu tức là giữ phước Trời. Lập hạnh đức tức là giữ phước Trời để tiến thân. Hạnh đức càng ngày càng dồi dào, kỳ tới mà tu chưa thành cũng khỏi khổ, vẫn ở trong gia đình đạo đức, tiếp tục tu tiến. Xem kiếp này thấy kiếp trước. Tánh tham lam ác ôn, đó là tánh của thú vật mới luân hồi kỳ này để học làm người. Nhưng mà tánh nào tật nấy, nó vẫn giữ cái tánh tham lam ác ôn thì nó sẽ đi xuống một ngày nào và khổ hơn kỳ trước. Nhiên hậu nó mới hiểu Phật pháp là vô biên, hằng cứu giúp mà nó không biết.

Chê Phật pháp tức là chê sự thanh nhẹ của cả càn khôn vũ trụ; làm sao hòa hợp với sự chơn giác mà tiến thân?

Tu sửa nó mới thanh tịnh. Khi thanh tịnh rồi thông suốt mọi việc. Từ nhỏ đến lớn chưa học nhưng mà hiểu. Nó hiểu là nhờ cái gì? Nhờ sự thanh tịnh. Sự thanh tịnh là sự sáng suốt, giải mở và dẫn tiến. Tại sao chúng ta phải tu thiền cho nhiều vậy? Tu thiền để giải mở tới thanh tịnh tự cứu. Kinh Thánh tràn đầy Jésus Christ đã nhắc nhở nhân sanh. Nhân sanh cảm thức đây là một bậc từ ái để dìu tiến tâm linh, mà lỗi của con người không chịu thực hành đúng mà thôi. Niệm Ngài vô ích! Hành như Ngài mới phát triển. Chúng ta hành, *khứ trược lưu thanh*, thì từ trường càng ngày càng tốt. Chúng ta mới tiến tới chỗ từ ái tận độ được. Đọc Kinh Thánh càng ngày càng thấm thía. Sau khi thực hành rồi mới thấy rõ Kinh Thánh.

Có nhiều người nói tôi là Công giáo, tu biết bao nhiêu năm nhưng mà không hiểu Kinh Thánh nói cái gì. Dịch sai, làm sai rất nhiều thành ra tâm thức không yên ổn, gia đình không tốt. Thực thi Pháp Lý Vô Vi và đi đúng Kinh Thánh, phát triển tâm linh và tiến tới vô cùng, thì không còn mê chấp nữa. Không còn chê đạo này đạo nọ mà hại tâm thân. Tự mình thức giác, khai triển trực giác thì không còn bến mơ nữa, không có mơ ước một điều gì nữa. Chỉ càng ngày càng phát sáng, tận độ quần sanh.

Như chúng ta thấy ánh quang của mặt trời hằng ngày

có phận sự chiếu ban cho tất cả muôn loài vạn vật trên mặt đất, không một lời than thở. Chỉ người thế gian trách móc ánh sáng của mặt trời mà thôi. Nhưng vẫn ban chiếu, vẫn thanh tịnh, vẫn tận độ. Chúng ta nhìn thẳng tia sáng của mặt trời chúng ta rất hổ thẹn. Chúng ta đã hành được việc gì? Sự bảo trợ của mặt trời đã giúp đỡ chúng ta từ giờ phút khắc. Chúng ta không phát triển tiến tới thanh nhẹ và sáng suốt như vậy là chúng ta hổ thẹn với Trời Đất, chúng ta hổ thẹn với tự nhiên, hổ thẹn với tình thương thanh nhẹ của chư vị Nhật Quang Phật đã ban chiếu cho chúng ta hằng ngày.

Phật là gì? Phật là thanh nhẹ và sáng suốt, chứ Phật không phải đặt tên của ông Phật và để ngự trên bàn, hù hiếp chúng sanh. Cái đó là sai rồi! Phật là do tâm hiểu, thực hành tới thanh nhẹ tức là Phật. Người ở thế gian cung phụng thờ Phật, nhưng mà tâm chưa thật, làm gì biết được Phật là ai! Biết được mình là Phật mê ngủ thôi, mê đủ chuyện và không sửa tiến. Cũng nói tôi là đạo Phật; là Phật mê ngủ, chớ đâu Phật tiến tới tốt đâu!

Chương Kinh 23

An yên tốt đẹp chẳng lo phiền
Giải quyết tâm linh tự sống yên
Phát triển muôn chiều tâm chẳng động
Qui hình vạn trạng tự mình xuyên

"An yên tốt đẹp chẳng lo phiền":

Lúc nào tâm thức chúng ta không còn sự mê chấp lo âu nữa, phiền cái gì? Lúc nào cũng sáng, trước ngực của chúng ta luôn luôn có ánh sáng, có xâu chuỗi sáng, niệm Phật đều.

"Giải quyết tâm linh tự sống yên":

Mình giải quyết được tâm linh là trường tồn bất diệt thì thấy sống yên, không có lo sự chết sống nữa.

"Phát triển muôn chiều tâm chẳng động":

Ánh sáng từ quang của chúng ta phát triển muôn chiều, tâm không có động nữa.

"Qui hình vạn trạng tự mình yên":

Mọi trạng thái ở thế gian qui là một thì mới thấy mình

xuyên qua bất cứ giới nào. Còn cứ chia cách chia cách thì làm sao mà chúng ta xuyên qua được những trở ngại.

Những trở ngại là ta chưa hiểu kêu bằng trở ngại. Hiểu rồi có gì đâu trở ngại, thông suốt rồi không có gì trở ngại hết. Bình tâm lo tu tiến, lo giải mở thực chất của chính mình cống hiến cho nhân loại cùng tu cùng tiến để đem lại hòa bình trên mặt đất. Biết thương yêu lấy chính họ, biết xây dựng lấy chính họ, là biết quý mến tổ tiên cha mẹ, biết quý mến Trời Phật là người thật sự hiếu thảo, thăng hoa rõ rệt.

Tu để tiến chớ không phải tu để lùi. Nhiều người mang danh tu, bận áo mão tu nhưng mà tâm thức buồn phiền chấp mê, không biết được nguyên lý của Trời đất, chỉ cầu cơ, nghe lý nhưng mà không hành triển được. Ngày hôm nay chúng ta có duyên tự khai triển, lấy nguyên khí của trời đất đem lại ánh sáng vô tận trong nội thức của chúng ta. Đó là khai triển huyền bí trong nội tâm của chúng ta. Nhiên hậu chúng ta mới có đất dừng chân ở tương lai tức là phần hồn sẽ có đất dừng chân ở tương lai.

Một kỳ công tu luyện mới thật sự là tu. Tu mà không hành, không phát triển được nội tâm, chỉ hướng ngoại, nhìn hình Phật, đọc kinh kệ, la lô om sòm, tự hại cơ tạng. Rốt cuộc vô nhà thương hư phổi hư gan, không tiến hóa nổi. Giận ai cũng xách kinh đọc tùm lum hết, nhưng mà không chịu sửa. Nhái lại những cái lời cao siêu mà chúng

ta không hiểu thì đâu có giá trị. Nhái lại những lời mà ta hiểu mới có giá trị, mà nhái lại những lời không hiểu mà giảng cũng không thông, không giải quyết được chuyện mình và chuyện của quần sanh càng ngày càng dấy động thêm. Có rủ cho đông nữa tạo thêm một khối ô trược mà thôi, không phát triển được. Pháp Lý Vô Vi khác, thực hành đi, sẽ mở. Không thực hành là không bao giờ mở.

Người nào khôn thì phải ngoan, phải cứu giúp mình, phải thương yêu mình, xây dựng mình cũng như cha mẹ quý yêu mình. Trời Phật đã quý yêu mình mình phải dốc lòng tu tiến tới đích. Tự giác tự minh mới thật sự là người tu. Suốt cả một cuộc đời nói tôi ăn hiền ở lành. Các bạn làm sao hiền được, không nhai nát lấy gì các bạn nuốt? Là đã ác rồi. Mà không giải được thì sự ác đó nó sẽ cô đọng, nó tạo cái tánh tình bất chánh. Cho nên, khôn và không ngoan. Ngoan là biết sửa mình, giải tỏa những sự phiền muộn sái quấy trong nội tâm của chính mình, mới kêu là người ngoan. Còn ôm lấy sự phiền muộn sái quấy lâu ngày sanh ra một bệnh hoạn, không giải quyết được.

Nhiều người tu có tiếng lắm nhưng mà tới giờ phút bệnh không giải quyết được cũng phải chết. Cái chuyện bí ẩn ở bên trong Thượng Đế đã an bài rõ rệt: sanh, thanh, trược, kích động và phản động trong cơ tạng chúng ta có. Nếu chúng ta không giải quyết được sáng suốt, là chúng ta sẽ lâm bệnh bất cứu, không cứu được. Tự giết mình mà không hay. Thích rượu, uống rượu cho nhiều. Thích hút

thuốc, hút thuốc cho nhiều. Thích dâm dục, dâm dục cho nhiều. Toàn là phá hoại cơ tạng và khối óc, vậy than trách ai? Than trách chính mình không sáng suốt. Có bộ răng phục vụ bộ ruột cũng không có nhai kỹ. Ăn đại nuốt đại, bụng phình to, rồi nói tôi là Phật. Không phải vậy. Ông Phật vô hình vô tướng mà lấy cái bụng mà nói cho thế gian biết mình là Phật là trật rồi. Không phải vậy. Muốn nói về Phật là phải nói về điển quang. Điển giới phát triển tới vô cùng mới thấy cái diệu thanh từ bi của Trời Phật nằm ở đâu. Lúc đó thức giác mới siêng năng tu học, tiến tới sự thanh tịnh thay vì động loạn ở thế gian.

Chúng ta xem TV thấy quảng cáo hay lắm. Quảng cáo điều này điều kia điều nọ. Điều nào cũng hay mà toàn là ăn cắp của trời đất, nhưng mà nói dóc thôi. Dẫn người tới chỗ sai, không lối thoát, không thể cứu được. Bánh nào cũng khen ngon nhưng mà ăn thét rồi bác sĩ khám ra là nó tiểu đường. Ăn quá nhiều hủy hoại cơ tạng của chính mình sanh ra bệnh hoạn mà không hay. Cho nên, nhiều người nói tôi đâu có tội gì. Chết là tôi lên thiên đàng chớ tôi đâu có xuống địa ngục. Đã lên thiên đàng đâu mà nói dóc, nói tôi sẽ lên thiên đàng. Tụng kinh không hiểu kinh, không thanh tịnh biết được thiên đàng nơi nào. Dựa lời Chúa nói, dựa lời Phật nói, tự gạt lấy mình mà thôi. Chúa Phật cũng kêu chúng ta phải thức tâm khai triển tâm linh, không nên rời bỏ vị trí đó. Nếu rời bỏ vị trí đó là sẽ đọa địa ngục tức khắc. Ai đọa? Chúa đọa? Phật đọa? Thượng Đế đọa? Không! Chính chúng ta đã tự đọa. Cho nên, mọi người chết rồi ríu ríu vô địa ngục. Chỉ ngục nào ở ngục

đó, bị hành hạ vô cùng, đau đớn vô cùng mới chịu thức tâm phát đại nguyện nếu có dịp luân hồi lại thế gian học tu tiến.

Ngày hôm nay có hiện diện tại thế gian không hiểu được cái nguyên lý thành ra không có chịu tu. Hiểu được là chúng ta rất may mắn có cái xác tinh vi Thượng Đế đã an bài. Chúng ta có sự sáng suốt ngự trị trong cái xác đó nên dốc lòng tu để khai mở lấy chính mình. Hiểu được mình tức là hiểu được nguyên căn nguồn cội mà trở về quê xưa chốn cũ sau khi lìa xác. Chỉ có tu mới tự cứu. Bằng lòng tu mới tự cứu. Chứ không phải tu là tu chơi tu thử là không cứu được. Thật tâm bằng lòng tu mới là tự cứu. Ăn năn sám hối những sự sai lầm của chính mình đã làm. Chuyên tâm hành pháp khai mở tâm thức của chính mình, mới kêu bằng tiến.

Hiểu rõ thế gian đô thị giả, là xác ta một ngày nào cũng sẽ tiêu tan, cát bụi sẽ trở về với cát bụi. Tâm thức chịu tu thì ngày đêm lo tu nó sẽ sáng lạn ở tương lai sau khi lìa xác. Không phải một mình chúng ta tu đâu. Hằng hà sa số chư Phật tu. Chúng ta bằng lòng tu, tới đó sẽ có chư Phật tận độ. Chưa tới đó mà cứ kêu Phật tới hoài, thậm chí phòng ngủ cũng dán hình ông Phật để chi? Nhiều người nói để nhắc nhở. Nhắc nhở làm sao? Không hành mà nhắc nhở cái gì? Hành triển tới thanh nhẹ thì Trời Phật sẽ ban chiếu. Lúc đó chúng ta thấy thay đổi tức khắc. Khi mà Trời Phật để ý chúng ta là tâm tư thay đổi và dứt khoát tu tiến. Không còn mê loạn nữa. Vui hành trong thanh

tịnh mới thật là tu. Tu là phải hành. Nói tôi được thanh tịnh, càng thanh tịnh hơn. Chưa thanh tịnh, lúc nào cũng nói tôi chưa thanh tịnh mới bằng lòng hành. Càng hành nó càng mở, càng mở nó càng tiến. Cho nên người thế gian buôn bán làm ăn chứng minh rõ ràng, nay tôi tạo được một cái tiệm, mai có tiệm khác, mốt cái tiệm khác. Một cái tiệm tôi đã lo không hết. Tôi tạo thêm một cái tiệm nữa tôi lo, tạo thêm một cái tiệm nữa tôi lo, là một gánh nặng quằng vai mà không giải quyết được. Ai tạo gánh nặng cho mình? Vì lòng tham mà nó hình thành một gánh nặng không giải quyết được. Nhiều người làm ăn có tiền tỷ phú ở thế gian nhưng mà rốt cuộc chỉ có khổ không. Khổ vì lo cho tất cả mọi người mà lo không nổi, lo không kham.

Chúng ta có con, con biết tự lo thì chúng ta mừng. Con không biết tự lo cho chính nó là chúng ta khổ. Thượng Đế cũng vậy. Chúng ta biết lo tu cho chính chúng ta thì Thượng Đế vui. Chúng ta không chịu lo tu cho chúng ta thì Thượng Đế sẽ buồn. Vì sao buồn? Hạnh đức của chúng ta càng ngày càng chìm lỉm không mở. Không khác gì hoa không nở, trồng bông mà bông không nở, hỏi chủ nhân ông buồn không? Chúng ta phải hiểu điều này và thức giác tu sửa tiến hóa mới thật sự là người con hiếu thảo ở mặt đất này.

Biết mình, biết Trời, biết Phật, biết tất cả càn khôn vũ trụ, vượt khỏi sự lo âu loạn động của tình đời.

Chương Kinh 24

Lọt lòng mẹ toàn thân dơ dáy
Hưởng khí trời tự lớn dịp may
Thân khối óc chung vui hớn hở
Ngoài trong trời đất dựng thân này

Chúng ta lọt lòng mẹ ai cũng ô trược dơ dáy hôi tanh. Hưởng được khí trời tự lớn đó là dịp may của nhân sinh tại mặt đất. Thân xác và khối óc chung vui hớn hở, ngoài trong trời đất dựng thân này. Không nhờ nguyên khí của trời đất làm sao có thể xác lớn mạnh mà làm ông này ông nọ ở thế gian. Khi được lớn lên mạnh lên, tưởng ta là một, giỏi hơn hết, mạnh hơn hết, mạnh hơn cả ông Trời nữa, không cần biết trời đất, biết mình thôi, có ăn có mặc có chơi bời là đủ rồi. Vì đó, dấn thân trong trược ô, nó mới lôi cuốn luồng điển càng ngày càng thấp. Trí tâm càng ngày càng nặng trược, đâm ra đấu tranh, giành giựt, tạo loạn, tham lam, chế biến đủ thứ. Đốt khói tung bay khắp vũ trụ nhưng mà không biết mình vì tham đã phá hoại cả càn khôn vũ trụ và chính mình luôn.

Thế gian càng văn minh càng ô trược. Càng đòi hỏi càng tranh chấp càng cạnh tranh thì càng tạo khổ cảnh

cho nhân sanh ở tương lai. Trời đất đều mờ mịt bởi lòng tham của nhân sinh. Tạo khổ cho chung mà không hay. Rồi đâm ra nói tại thiên cơ trời đất qui định như vậy. Không phải vậy. Cái óc sáng tạo của con người bị giới hạn, thấy rõ ràng. Tham lam giới hạn rồi tự hủy mà thôi.

Càng nhìn kỹ sự cấu trúc siêu nhiên của trời đất đã cho chúng ta hình thành một thể xác và khối óc vô cùng, có quyền hướng về thanh tịnh để tiến hóa và có quyền hướng về động loạn để giết nhau. Hằng ngày mọi người đều thấy tôi ăn cơm không có thịt tôi nuốt không xuống. Tôi phải giết một cái gì tôi mới có. Nhưng mà không hiểu cái hạnh hy sinh của con thú trong cơ tiến hóa của trời đất đã sắp đặt. Sự sai lầm của kiếp trước kiếp này phải thọ lãnh. Luân hồi làm con thú và nhận tội bằng một cách hoàn trả thân xác nhiều kiếp như vậy mới có cơ hội tiến hóa tới phần hồn sáng suốt như con người hiện tại. Hiện tại chúng ta có thể xác tinh vi của trời đất cấu thành, có khối óc vô cùng mà không hướng về thanh tịnh. Hướng về tranh chấp thì sẽ tạo loạn cho chung và không có giúp đỡ cho ai tiến hóa được hết.

Cho nên, ở thế gian này nói đến người nào tu tiến tới thanh tịnh sáng suốt được một phần, tất cả chạy theo, quí yêu và mến đó là Phật. Rồi đặt cho họ tên này tên nọ, là ông Phật này ông Phật nọ. Thế gian đô thị giả, có gì mà thật đâu, nhưng mà con người làm không được. Người này làm không được, người kia làm được thì quí trọng

vậy thôi. Chớ sự thật mỗi người đều có khả năng phát triển lấy chính mình và khai thông lấy chính mình. Trí ý phát triển, tâm tư sáng suốt. Còn trí ý không phát triển thì tâm tư lu mờ và vọng động.

Cho nên, người nào có dịp may nhận được Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp thực hành tất cả những cái nguyên lý trong đường lối của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, là gắn liền với chúng sanh. Đời đạo song tu để giải nghiệp tâm và thăng hoa tiến hóa. Chỉ có hành đi thì tự mở, mới thấy thanh nhẹ và vinh quang. Còn nếu không hành không bao giờ đạt được sự vinh quang của trời đất. Vinh quang là sáng lạn. Nơi đó là biển yêu của Thượng Đế dìu tiến tất cả chúng sanh thành tâm tu tiến đến đó đều được tận độ. Nếu chúng ta không dầy công tu, không nhìn nhận sự sai lầm của chính mình thì làm sao tiến hóa được? Cứ cho mình là hay, mình là giỏi, mình là hạng nhất thế gian.

Không có ai hạng nhất ở thế gian hết. Đấng toàn năng đã sanh chúng ta ra, người đó là hạng nhất thôi. Hạng nhất là phải thanh nhẹ mới kêu bằng hạng nhất. Hạng nhất còn sân si giận hờn, kềm kẹp người này người nọ là không đúng. Phải để mọi người tự thức tiến hóa mới là đúng. Trời đang giáo dục, có đời có đạo. Đời có nhân đạo; đạo có tâm linh. Trời đang giáo dục trong tự nhiên và hồn nhiên như vậy, cho đứng vào hoàn cảnh khổ để tiến thân. Cho nên một vị Phật là từ trong khổ mà ra chớ không phải

ông Phật từ sung sướng mà có đâu. Không! Ở đời chúng ta thấy rõ vị thái tử mà dấn thân hành đạo, lẻ loi giữa rừng già mới có cơ hội tiến hóa. Phải Ngài tiến hóa từ trong khổ không? Bây giờ chúng ta đặt Ngài trong chỗ sung sướng nhất là đi ngược vòng tiến hóa của chư Phật. Đó là một tội rồi. Đừng nói tôi tu dữ quá mà tại sao bây giờ tôi chết xuống địa ngục bắt tôi học lại từ chữ một? Tại vì tôi tu mà tôi không hiểu đường tu. Tôi đi ngược lại đường tu của người đi trước. Người đã thành công mà tôi lại nắn hình của người để thờ, thờ sự thành công của Ngài chứ mình đã thành công đâu? Rồi ỷ lại nơi Ngài, chê đạo này đạo nọ, là phải đi xuống không? Đi xuống tức là địa ngục cõi âm, tới đó Thượng Đế cũng thương giúp và cho học để cho nó dứt khoát lấy nó và nó từ bỏ những sự tham sân bất chánh của nó. Nó mới có cơ hội tiến hóa tới tâm linh, có dịp luân hồi tại thế gian để học đạo và tu tiến.

Chúng ta ở thế gian có dịp tu nên dốc lòng tu, đứng đấn tu. Không nên tu sai, không nên tạo cảnh mờ ảo mà không có. Đó là tội gắn liền trong tâm thân. Lúc chúng ta chết rồi thì phần hồn chúng ta mang cái tội tới trình diện Diêm Vương. Diêm Vương chỉ có giúp đỡ chúng ta vô ngục nào để học, thấy rõ rệt hành động của chính mình mà tiến hóa. Chớ không phải nói tôi ở thế gian tôi có thế lực, tôi có tiền là tôi bảnh nhất đâu. Không phải đâu! Đừng có lầm. Sự sai lầm đó đã nhiều kiếp rồi. Ở giúp chúng sanh tiến hóa trong cơ khổ nhục mà không hay. Tôi ở thế gian tôi giàu có mà tại sao tôi xuống địa ngục tôi lại bị giam

trong ngục này ngục nọ hành hạ quá xá. Cho nên, các bạn thấy rõ con heo khổ lắm. Ở địa ngục khổ lắm, nguyện làm sao tôi luân hồi lại thế gian được an nghỉ một phần nào. Địa ngục khổ quá, làm việc nhiều quá, thì Diêm Vương đóng cho con dấu, cái khuôn dấu đó mà tiến hóa làm con heo. Con heo là chỉ ăn. Tới giờ ăn họ ăn. Tới giờ tắm họ tắm. Tới hồi giết rồi cũng phải chịu. Vì quá sung sướng, cái luật nhân quả nó rất rõ ràng.

Cho nên, ở đời cần phải cần kiệm, phần hồn mới được thanh nhẹ. Không biết cần kiệm, phung phí là phần hồn không có thanh nhẹ được. Tu là sửa để tiến. Càng ngày càng sửa chỉ có nhẹ không có nặng. Càng ngày càng gia tăng nghiệp lực thì chỉ có nặng, không có nhẹ. Mỗi ngày chúng ta ăn cơm trời, trời đang giáo dục chúng ta. Chúng ta đâu có trồng lúa mà có cơm ăn, chê khen gạo trắng, gạo tốt, gạo xấu. Có được ấm no là quí rồi. Cứ mỗi người giữ trật tự như vậy thì cái xã hội nó sẽ tốt, mức sản xuất sẽ cao vì chúng ta không có phung phí, không có lợi dụng, không có tham lam. Lấy của trời làm của mình là tham lam. Phục vụ, xây dựng của trời dâng cho mọi người cùng hưởng, cùng tu, cùng tiến. Đó là đường lối minh bạch nhất của trời đất. Còn tham lam, lấy của Trời để giúp cho mình sung sướng ăn nhậu, cuối cùng phá hủy cơ tạng, máu cao, tim đập không đều, rồi cũng phải chết.

Thế gian có sự thật như vậy vì những người đó không biết lấy chính họ. Không thấy cái khả năng phục vụ của

họ đứng vào vị trí nào cho nên đâm ra loạn, tham, dâm, tự hại mà thôi. Người nào nghe qua cái nguyên lý rõ ràng như vậy nên thức tâm và tự cứu. Thành tâm lo tu luyện sửa lại trật tự của chính mình hòa hợp với chấn động của càn khôn, của vũ trụ quang. Chúng ta sẽ tiến về con đường vinh quang tốt đẹp của phần hồn ở tương lai. Lúc lìa xác chúng ta không còn bận rộn nữa. Còn ôm bắt, nắm bắt tất cả những gì ở thế gian lúc lìa xác bận rộn. Rơi lụy, nhắm mắt cũng không được nữa vì còn nhớ cảnh đời, nghiệp lực nó lôi cuốn.

Gia cang tức là nghiệp lực. Tu thanh tịnh mới thấy rõ nghiệp lực từ tiền kiếp của mình đã tạo cho chính mình ngày hôm nay mình phải chịu. Có nhiều người cũng là người mắt mũi tai miệng. Người ta buôn bán làm ăn nó dễ dãi mà mình buôn bán không có ai mua, không được. Phước không có. Không có phước cũng như là trong nhà đó không có đèn đuốc tối tăm. Ai mà vô đó làm gì. Đầu óc chúng ta sáng suốt minh mẫn, từ trường tốt thì đứng đâu cũng có người đến tìm chúng ta. Mà khi chúng ta được giúp, chúng ta có tiền phải giúp những người khác chớ đừng có ôm cái số tiền đó hưởng là chết, là nguy hiểm, hại vô cùng.

Cho nên, nhiều người tu được người mến thương cho tiền, rồi ôm tiền đem đi ăn nhậu. Cuối cùng, nó phá hủy cơ tạng nó, gan hư, trí tuệ thiếu minh mẫn, chết rồi sẽ đi đâu?

Chương Kinh 25

Thân này ảo ảnh chẳng được trong
Bất ổn tâm thân tâu tạo rối lòng
Tâm động khó thành tâm tạo khổ
Mê lầm tự thức chẳng còn mong

"Thân này ảo ảnh chẳng được trong"

Rước những chuyện ảo ảnh, muốn chuyện này chuyện nọ là tức là ảo ảnh, không có trong.

"Bất ổn tâm thân tạo rối lòng":

Thấy những chuyện xung quanh của chúng ta không ai hòa hợp với chúng ta được là bất ổn rồi. *"Tâm thân tạo rối lòng"*: Lo âu mà không biết lo âu chuyện gì.

"Tâm động khó thành tâm tạo khổ":

Cái tâm động, việc gì cũng khó thành, chỉ ôm lấy cái khổ là tăm tối mà thôi.

"Mê lầm tự thức chẳng còn mong":

Sự mê lầm của chúng ta mà chúng ta hiểu được giá trị của mê lầm mà ăn năn sám hối thì không còn mong sự giúp đỡ của Trời Phật nữa. Chính mình tự tu tự tiến mới

thật là con người ở mặt đất. Dấn thân ở thế gian học mọi sự kích động và phản động để thăng hoa, Thượng Đế đã an bài rõ rệt. Không có người nào giỏi hơn người nào. Tự thức tự tu đó là người tài giỏi. Tự sửa mình mới thật là tài giỏi. Không chịu sửa mình làm sao tài giỏi? Có tài không sử dụng, có sự sáng suốt cũng không sử dụng, làm sao cơ tạng và trí óc chúng ta tiến hóa được? Hiểu được điều này, dốc lòng hướng về thanh tịnh mà tu để hỗ trợ cho tâm thân yên ổn trong suốt kiếp làm người. Lúc chết biết bao nhiêu bạn bè rước chúng ta. Ở cõi thanh nhẹ, biết bao nhiêu minh sư tận độ chúng ta khi chúng ta lìa xác. Tại sao không giữ cái lập trường đó để thức tâm sửa tiến lấy chính mình mà còn ỷ lại nơi sư phụ, nơi Tiên, nơi Phật, làm mất giá trị khả năng sẵn có của chính mình mà không hay? Chuyện gì cũng nhờ thiên hạ mà chính mình sáng suốt làm được không làm.

Cho nên hỏi lúc chúng ta cơ cực ai giúp? Chính mình phấn đấu mới có ngày nay. Cho nên những người Việt Nam vượt biên ra đến đây, thậm chí sắp chết nữa. Không có cơm ăn, không có nước uống, nhưng mà được cứu. Do ai? Do tâm thức, do cái nhân quả của hành giả đó tiền kiếp có tốt xấu bây giờ mới được cái phước may đó. Mà được cái phước may đó mà không biết tu, không biết trở về với thanh tịnh là tự hủy một kiếp này, không tiến hóa nổi. Tương lai không tiến hóa nổi, chắc chắn nó như vậy. Dịp may cho chúng ta tiến nơi thanh nhẹ và không chịu tự tiến. Nhờ đỡ người này người nọ, thậm chí nhờ đỡ bùa

phép để khống chế người khác đem lợi cho chính mình. Đó là tội càng nặng nữa. Gian tham càng nặng nữa. Đó là hành động gian tham, không tốt. Giữ tâm thanh sạch giải bỏ tất cả những nghiệp lực từ tiền kiếp tới bây giờ thì tâm mới được thanh nhẹ. Lúc đó mới có cơ hội phát triển tâm từ bi của chính mình. Phát triển được tâm từ bi thì mới dấn thân tận độ quần sanh, không có so đo, không tính toán.

Học trật tự của càn khôn, tức là tiên học lễ hậu học văn. Những người đi trước khổ hạnh chúng ta nên cung kính đó là sự thật đường lối chúng ta sẽ đi đến. Càng đi càng tiến, ý thức như vậy là càng đi càng tu càng tiến và càng khai mở tâm thức. Con người hiểu lấy được mình thì gia cang ổn định. Còn không hiểu được mình, đổ thừa người này người nọ là gia cang bất ổn. Thậm chí, vợ chồng ngủ một giường cũng đổ thừa lẫn nhau. Không chịu hợp tác để xây dựng mái nhà tình thương và đạo đức của Thượng Đế đã ân ban. Có gia đình là có mái nhà tình thương và đạo đức. Không ai muốn con mình bị nạn. Không đứa con nào muốn cha mẹ bị nạn. Đó là đạo đức. Mà mỗi người chỉ tự tu tự sửa cơ tạng thanh nhẹ. Hòa hợp với thanh, thì làm gì có trược hút mà nạn. Trừ phi mỗi ngày mỗi hơn thua mỗi ăn nhậu. Đem cái cơ tạng nó càng ngày càng nặng trược nó mới hút trược. Nhiều khi đi đường đụng xe cũng chết là tại vì trược mà thôi. Con người sống ở thế gian xài đâu có bao nhiêu, ăn cũng không có bao nhiêu. Chính người Việt Nam không có ăn nhiều.

Không có ăn một cục thịt bự như người ngoại quốc, chút chút cả gia đình đủ ăn rồi. Người tu lấy nguyên khí của trời đất hỗ trợ cho cơ tạng mạnh khỏe thì không cần thiết vật chất nhiều. Ăn ít cũng khỏe chớ không có đòi hỏi. Lúc đó, chúng ta mới có cơ hội thực hiện tình thương và đạo đức. Thương ai? Thương mình, không có hủy hoại mình. Ăn nhiều là hủy hoại cơ tạng. Trong cơ tạng con người đều là lụa mỏng mà ăn cho nhiều, cho sướng, cho ngon. Sau cái ăn rồi mới là thật sự hành hạ cơ tạng mệt nhọc. Sự vận hành trong cơ tạng không thông. Thay vì nó vừa đủ nó thông mà chúng ta cho nó quá là không thông. Ở đời này cái gì quá là hư. Muốn quá cũng hư, thương quá cũng hư, làm cái gì cũng hư. Cái gì quá cũng đều hư hết. Thương là hại, thương là hại, rất rõ ràng.

Khi tu thanh nhẹ rồi mới bước vào vị trí rõ rệt minh tâm kiến tánh. Thấy sự sai lầm của chính mình, tánh hư tật xấu của mình và chủ kiến của mình phải dứt khoát. Không nên nuôi dưỡng chủ kiến của chính mình mà hại tâm thân, không tiến, cũng như khóa cửa la làng mà thôi. Chủ kiến là đóng cửa la làng, không tiến được. Hòa đồng mới thật sự là thăng hoa tiến hóa. Cho nên Vô Vi không có khống chế một ai. Người nào tự thức cứ tự tu đi rồi nó sẽ tiến. Cứ bao nhiêu công chuyện đó hành tới thì giải mở tất cả mọi việc trong tâm thức của chính mình. Tự mình hiểu lấy mình nhiều hơn. Không phải lệ thuộc của một ông sư phụ hay là của một người truyền pháp. Chúng ta có quyền minh xét hành động người truyền pháp có tốt

không, làm đúng không, sửa đúng không, thật tâm phục vụ hay là không? Chúng ta có quyền đó. Thì chúng ta hành, hành làm sao tốt hơn người truyền pháp. Đó là nhiệm vụ của chính mình. Cứ chống người này, chống người kia, chống người nọ. Chống chế độ này, chống chế độ kia, chống chế độ nọ mà không biết sửa chữa mình. Mình có hay hơn người ta không mà mình chống người ta? Lỡ lời nói bậy. Khi mình hiểu được sự mê lầm của chính mình là không có cầu mong ai hết thì chỉ tự sửa.

Do ai mình sanh bịnh? Do ai mình bị đọa địa ngục? Chính mình, có mắt mũi tai miệng, hướng ngoại và không có hướng nội để phát triển trung tim bộ đầu để thoát thì không có cầu mong ai giúp đỡ được hết. Thành tâm tự nguyện, tự sửa lấy chính mình và thấy rõ cái cơ cấu cuối cùng của Thượng Đế đã ân ban là thể xác chúng ta, vi diệu vô cùng, rất có trật tự hòa hợp với luồng điển cả càn khôn vũ trụ. Nhưng mà sống, chỉ ăn mà không hiểu điển. Muốn hiểu điển thì chúng ta thấy rõ ràng: cắt một cục thịt heo thấy nó đỏ, rồi một chập thét nó đen đi. Luồng điển nó ly khai cái đó nó trở về cát bụi. Nó đen đi, không còn linh động như lúc mới làm thịt. Đó là điển đó. Mà cơ tạng chúng ta mà không có điển con người nó buồn rầu yếu ớt.

Sự vận hành giao thông trong cơ tạng không tốt làm nguy hại vô cùng. Do ai? Do cái miệng tham lam. Đã tham mà còn dục. Tham đã hại rồi, còn dục còn hại nữa. Bài tiết

tinh khí, cơ tạng càng ngày càng yếu ớt, khó tu khó tiến cũng chính mình. Ăn năn sám hối càng sớm càng tốt. Chỉ có chúng ta sai, chẳng có ai sai. Chính mình sai. Mọi người trong gia đình hiểu như vậy thì gia đình tạo được một hòa khí tốt đẹp vô cùng. Ở cuộc sống dưới mái nhà thương yêu của Thượng Đế đã ân ban. Phục vụ cho nhau, không có cầu lợi ích kỷ mà tạo loạn, tạo khổ cho gia cang. Phải sửa mới tiến, không sửa không làm gì tiến được hết. Xưng danh tu phải tu cho đứng đắn, tu cho đàng hoàng.

Thật tâm thật tình tu nhiên hậu mới có cơ hội phục vụ quần sanh. Quần sanh đang quây quần trong sự khổ tranh chấp chậm tiến, khối óc không mở. Mà chúng ta bằng lòng tu sửa để cho khối óc chúng ta mở, cơ tạng chúng ta thông, hòa hợp với nguyên lý của càn khôn vũ trụ. Hỏi chúng ta làm gì? Chúng ta làm một việc cho tất cả mọi việc. Ảnh hưởng tất cả mọi người cùng tu cùng tiến trong nguyên lý sẵn có chớ không có xin xỏ bất cứ ai hết.

Hành đi sẽ rõ vốn trời đất đã cho không có eo hẹp với chúng ta. Chúng ta manh tâm eo hẹp là tự hại, tự giết mình. Những người keo kiết eo hẹp đó là cuối cùng máu huyết vận hành không được thì chỉ có chờ chết thôi, sanh ra bệnh nan y chỉ có chờ chết thôi. Còn người tu nó lợi lộc ở chỗ nào? Lúc sống nó lo cho phần hồn, biết tu tự giải lo cho phần hồn thì lúc chết phần hồn nó sẽ được thanh nhẹ. Đó là lo cho tương lai.

Chương Kinh 26

Cầu mong không đạt khó phân minh
Tâm tu đời đạo rõ tiến trình
Tâm thân bất ổn tùy duyên nghiệp
Sửa tiến không lùi tự giác minh

"Cầu mong không đạt khó phân minh"
Đứng trước hình Phật xin này xin nọ mà không có đạt được thì biết ai giúp mình bây giờ. Không có phân minh được cái việc làm của chính mình.

"Tâm tu đời đạo rõ tiến trình"
Cái tâm mà chịu tu sửa đời lẫn đạo thì rõ cái mức tiến của chính mình.

"Tâm thân bất ổn tùy duyên nghiệp"
Cái tâm thân bất ổn là tùy duyên nghiệp của mình đã tạo từ tiền kiếp tới bây giờ.

"Sửa tiến không lùi tự giác minh "
Sửa đi. Tu đi. Tiến, không có lùi bước. Lúc nào cũng sửa, bằng lòng sửa, là tự giác minh, tự hiểu được nhiều

chuyện của chính mình từ tiền kiếp đến bây giờ, lo ăn năn sám hối tiếp tục lo tu. Không có nên suy luận chuyện đời mà trách Trời Phật là một điểm sai vô cùng. Trời Phật đã thể hiện thể xác cho chúng ta thấy từ trong khổ tiến tới sự thanh nhẹ vô cùng. Người đời không biết lấy chữ gì nói, đặt tên kêu Phật. Phật là thanh nhẹ, từ trong chữ Phất mà ra. Chữ Tàu, chữ Phất là thanh nhẹ vậy thôi. Chớ Phật đâu có phải đặt tên một ông Phật này, ông Phật kia, ông Phật nọ để phạt người này, người kia, người nọ. Cái đó là sai, không hiểu.

Tánh tình ngoan cố ở thế gian không chịu giải mở rồi đặt ông này ông nọ để hù hiếp nhân loại không tiến hóa nổi. Chớ kỳ thật những hình ảnh chúng ta đã thấy Thích Ca cũng phải tu trối chết mới đạt được hào quang tốt đẹp. Đạt Lai Lạt Ma cũng tu ngày tu đêm bỏ ăn bỏ uống mới đạt được một luồng điển thanh dịu để tận độ quần sanh. Ngày hôm nay ai nhắc đến gương hai vị đó cũng phải tu nhiều, phải thiền nhiều nó mới ổn định, thật sự nhập định mà xuất phát đi lên. Nếu không thật sự nhập định thì không có đi đâu được hết. Cần tu nhiều, thế gian này ăn nhiều tu ít. Ăn nhiều thì nó sẽ bày vẽ những chuyện vọng động bên ngoài không. Tham muốn đủ chuyện thì tu lại ít, tranh chấp lại nhiều.

Giữa bạn đạo với bạn đạo cũng tranh chấp. Kẻ tu mà không chơn chánh, còn tâm đời, hay phê bình người khác, hay chê người này, chê người kia, chê người nọ. Đó là tâm đời, không phải tâm đạo. Tâm đạo đâu có chê ai. Tâm đạo

là tận độ. Nói sự thật của chính mình đủ rồi. Lo tu tiến để ảnh hưởng người kế tiếp. Lo tu tiến thì từ trường chúng ta thanh nhẹ, lời nói chúng ta chất phác hơn, rõ rệt hơn mới ảnh hưởng người kế tiếp được. Trong nhịn nhục, khiêm nhường mới tận độ được quần sanh. Cho ta là hay, cho ta là giỏi, làm sao độ được? Rồi thậm chí nói tôi bây giờ tu thành Phật Di Lạc rồi. Cái chuyện đó dễ quá. Không phải dễ nói đâu. Di Thiện Tối Lạc mình đã làm đủ điều thiện chưa mà đi tới cái sự lạc quan tiến hóa? Chính tâm thân mình không lạc quan mới xưng danh. Cái danh đó đã hỗ trợ cho cuộc sống cũng như người làm business, làm ăn thôi. Kỳ thật con người tu phải thanh nhẹ mới thật là người tu.

Người tu mà thiếu thanh nhẹ là thuộc thành phần mê chấp dị đoan bất chánh rồi. Ôm sách này sách nọ rồi làm thầy địa lý. Nhưng mà địa lý của chính mình chưa thông làm sao làm thầy địa lý bên ngoài? Rồi tử vi mình cũng không biết của chính mình, làm sao làm thầy tử vi? Phải bán để ăn không? Cái tội đó ghi chép ngay trong tâm thức của người. Lúc chết là xuống phải thọ lãnh, chắc chắn nó như vậy. Còn thật thà chất phác tu tiến thì không có cái gì mà động loạn, không có cái gì phải lo âu. Chuyện gì nó đến là nó đến. Cái luật đến là phải đi. Thì chúng ta hiểu rõ cái luật nhân quả rồi. Không có lo nữa. Bình tâm lo tu, bình tâm hướng về thanh tịnh mà hành sự thì mọi việc tương lai sẽ tốt lành, phần hồn sẽ yên ổn.

Cho nên, nhiều người ở thế gian hướng ngoại. Thấy

người đời không có tu sao người ta tốt hơn mình. Có nhân thì có quả, có đầu có đuôi rõ ràng. Cho nên, người thế gian tham lam mê muội tranh chấp. Thậm chí người tu cũng cạnh tranh với người tu. Không chịu thức tâm, tự hành để ảnh hưởng người kế tiếp. Hào quang càng ngày càng lớn rộng. Không biết giá trị đó đâm ra tranh chấp giành giựt, Giành giựt đệ tử để làm gì? Đệ tử là ai? Đệ tử là người thức tâm đi tu thì nó phải tự tu chớ mình ôm nó làm gì? Mình cũng một phần tử như nó. Mình lo tu, là phần mình là chánh. Không nên ôm người này người nọ rốt cuộc rồi tạo động tạo khổ cho chung chớ có ích lợi gì đâu. Người tự thức nó mới dũng mãnh tu tiến.

Thế gian thấy rõ ràng người chịu học võ là võ giỏi. Mỗi đêm mỗi ngày cũng phải học phải luyện võ nó mới tinh vi được. Nhưng mà, cuối cùng cũng phải chết. Chỉ có người tu thức tâm lo cho phần hồn tiến hóa. Đêm đêm lo cho phần hồn tiến hóa là thật sự lo cho tương lai. Đến giờ phút lâm chung chúng ta không có rối ren bận rộn. Ra đi là ra đi vì đêm đêm chúng ta chuẩn bị đi rồi. Cái chuyện đi là thông thường đối với những người Vô Vi. Không có bị sợ lúc chết là vui, không có buồn. Gia đình không nên khóc. Lúc nào cũng quí trọng đưa người đi mạnh khỏe. Cái từ trường mình tốt, dâng lên, giúp đỡ cho hành giả tiến tới ấm áp thay vì lạnh lùng.

Cho nên, Vô Vi không có bày đám, không có cúng quảy. Nhưng mà có cái tâm hướng về người chết thôi là người đó ấm áp rồi. Chớ không phải dâng hoa quả cho

người chết. Đã chết lìa xác rồi người ta ở không khí khác, ăn uống khác, đi đứng khác. Mà chúng ta lại dâng cái chuyện ngược lại. Những cái chuyện kêu bằng không có xài được cho người ta, phản nguyên lý, thì giúp đỡ được cái gì? Tạo nghiệp cho chính mình thêm. Giết con bò giết con heo cúng ông bà là mình mang nghiệp, nghiệp sát. Còn thành tâm cầu nguyện cho ông bà thì ông bà được ấm. Vì luồng điển từ trường của chúng ta hòa hợp với từ trường của tổ tiên thì nó mới hợp. Nó mới thanh nhẹ được, nó mới ấm áp được. Cái đó là thật tâm thật sự hướng về phần hồn của những người đi trước.

Khi mà chúng ta hướng tâm về phần hồn của người đi trước thì chúng ta tạo được cái gì? Tạo hạnh đức cho chính mình. Từ từ nó sẽ phát triển tâm từ bi. Hòa hợp với nguyên lý tận độ quần sanh thì tất cả tương lai sẽ được an vui. Tu phải ý thức như vậy. Tu mà không ý thức sự thật là tu sai. Bày việc này, bày việc kia, bày việc nọ, bày đủ thứ mà không có lối thoát cho hành giả kế tiếp là tội rồi. Người tu Vô Vi phải nói sự thật. Sự thật là chúng ta đang hành đang tiến nói sự thật chúng ta đang hành đang tiến. Người chưa hành họ sẽ hành và họ sẽ tiến. Đúng đường lối không? Còn tạo những sự mê tín nhờ đỡ thì đâu có tiến được.

Nhờ pháp tự hành tự giải đó là chánh. Thấy rõ khả năng tiến hóa của chúng ta là vô cùng, không bị giới hạn, nếu chúng ta chịu làm và thực hành đứng đắn. Cứ vậy mà đi tới. Trời Đất. Trời che, đất chở rõ ràng. Mọi người có cơ

hội tiến hóa hòa hợp với trời đất. Thì chúng ta có gia đình quí thương gia đình. Có vườn hoa biết quí thương vườn hoa là vườn hoa sẽ tốt đẹp. Tâm chúng ta gieo trồng ý thiển lành tận độ quần sanh tự thức đêm đêm lo tu. Ta là người. Người là ta. Tất cả mọi người sẽ đồng tiến như ta đã và đang tiến. Đó là chơn chánh nhất. Không nên viết kinh kệ tùm lum mà chính mình không thoát thì đâm ra gian dối nói láo. Tam sao thất bổn, chép cái này cái kia cái nọ. Chỗ này một chút, chỗ kia một chút, rồi cũng nói đi giảng đạo. Chính tâm thức nó chưa khai triển, nó chưa sáng. Chưa thấy lấy chính nó mà nói cái gì? Bày thêm áo mão để cho mắt phàm sợ thôi. Chớ người mà có tâm thức khai triển đâu có sợ áo mão. Hướng về phần hồn, hướng về nguyên lý của trời đất đâu có sợ áo mão. Áo mão để làm gì? Che bên ngoài, không có sự thật. Tâm thức là sự thật. Người tu cần phát triển tâm thức.

Người sống ở thế gian này hiểu cảnh kích động và phản động của gia cang mà lui về thanh tịnh thì tâm thức nó cũng sáng lạn như người tu trên núi vậy. Tu tại thị là vậy. Tu tại thị phải biết lấy oán làm ân. Tất cả đều xây dựng cho chúng ta tiến hóa chớ không ai hại ta. Chính ta là người hại ta mà thôi. Nên dứt khoát như vậy mới tu tiến. Dễ dãi và rất đơn giản, không có gì khó khăn hết. Gia đình nào cũng có thể tu được. Gia đình nào mà biết được hoàn cảnh là ân sư là có thể tu được. Những sự kích động và phản động trong gia cang chúng ta bằng lòng ngồi lại nhịn nhục thì nó sẽ qua, tất cả mọi việc sẽ giải quyết được. Không có cảnh ly tán của gia cang đâu.